

ABDÜLKADİR EL-MURABİT
ÇEVİREN: ERSİN BALCI

DIYALEKTİĞİN SONU

GELMEKTE OLAN
İNSAN İÇİN

Kopernik Kitap 5

Felsefe: 2

OİVALEKTİĞİN SONU: GELMEKTE OLAN İNSAN İÇİN

Özgün Adı: Far The Coming Man

*Abdülkadir El-Murabıt

1988, Murabitun Press

İngilizceden Çeviren: Ersin Balcı, 2005

* 2017, Kopernik Kitap / Dolmabahçe AŞ

Kitabın bütün yayın hakları Ersin Balcı ve Dolmabahçe AŞ'ye aittir. Tanıtım amacıyla kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında yazar ve yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve malî hakları saklıdır.

Genel Yayın Yönetmeni

Abdülkadir Özkan

Yayın Kurulu Danışmanı

Prof. Dr. Halil Berktaş

Dizi Yönetmeni

Nurbanu İnan

Görsel Yönetmen

Mehmet Akar

Son Okuma

Ersin Balcı

Kapak Tasarım

Ali Kaya

Grafik Tasarım

TAVOAS

ISBN: 978-975-2439-05-4

Sertifika no: 35176

1. Baskı, Mayıs 2017

Baskı ve Cilt

Bilnet Matbaacılık ve Ambalaj San. AŞ.

Ümraniye - İstanbul

Dolmabahçe AŞ

Altunizade Mah. Ord. Prof. Fahrettin Kerim Gökay Cad.34 Üsküdar/İSTANBUL

Tlf.: 0216. 520 02 60

www.kopernikkitap.com

info@kopernikkitap.com | siparis@kopernikkitap.com

Kopernik Kitap, Dolmabahçe AŞ markasıdır.

DİYALEKTİĞİN SONU

GELMEKTE OLAN İNSAN İÇİN

ABDÜLKADİR EL-MURABİT

ÇEVİREN: ERSİN BALCI

ABDÜLKADİR EL-MURABİT, İskoç kökenli bir Müslüman olan Abdülkadir el-Murabıt 1930 doğumlu. Müslüman olmadan önceki dönemde oyun yazarlığı ve aktörlük yaptı. 1967’de Fas’ta Müslüman oldu ve Abdülkadir es-Sufi adını alarak Darkavi Şeyhi Şeyh Muhammed ibn el-Habib’e intisab etti. Şeyhinin vefatından sonra Şeyh olan Abdülkadir es-Sufi, görüşlerindeki farklılaşmaya paralel olarak sonradan Abdülkadir el-Murabıt adını aldı. Güney Afrika’nın başkenti Cape Town’a yerleşmiş olan Abdülkadir el-Murabıt, kurmuş olduğu Murabıtun Hareketi’ni buradan yönetiyor. Kendisinin *Gariplerin Kitabı, Cihad, Yüz Basamak, Ayetlerden İşaretler ve Muhammedi Yol* adlı kitapları geçmiş yıllarda Türkçe’ye çevrilerek ülkemizde yayınlandı.

ERSİN BALCI, 1965 doğumlu olan Ersin Balcı Ortadoğu Teknik Üniversitesi Felsefe bölümünde okudu. 1991 yılında Abdülkadir es-Sufi’nin *Muhammedi Yol* adlı kitabını çevirdi. 2013 yılında Yunus Emre’nin 50 şiirinin çevirisini içeren *Journey to the Beloved* adlı çeviri kitabı yayınlandı. Ersin Balcı’nın ayrıca 1992 yılında yayınlanan *İlerlemenin Öteki Yüzü* adlı bir çalışması da bulunuyor.

İÇİNDEKİLER

ÇEVİRMENİN ÖN SÖZÜ	9
BİR ARAYIŞIN ÖYKÜSÜ	13
GİRİŞ	27
BİR	33
İKİ	51
ÜÇ	57
DÖRT	77
BEŞ	89
POLİTİK BİR GÜNDEM	109

ÇEVİRMENİN ÖN SÖZÜ

Gözlerimizin önünde dünyanın ve dünyadaki yaşamın her geçen gün daha büyük bir hızla yok oluşuna tanık oluyoruz. Bu yok oluşta elbetteki herbirimizin belli bir sorumluluğu var. Bu sorumluluğu göz ardı edemeyiz. Bu yüzden, işlerin bu noktaya nasıl geldiği konusunda uyanık olmamız yaşamsal bir önem taşıyor. Küresel sorunları tartışırken “kapitalizm”, “emperyalizm” ve “medeniyet” gibi oldukça muğlak kavramlarla meseleleri anlamaya çalışma ve çözme eğilimindeyiz. Halbuki bunlar, günümüzdeki yerel ve küresel iktidar ilişkilerinin temelini oluşturan, incelikli bir gözbağcılık üzerine kurulmuş ve çok küçük bir azınlık dışında insanlığın çok büyük bir kısmını görünmez prangalarla köleleştiren halihazırdaki para ve bankacılık sistemi üzerinden diktatimizi uzaklaştırıyor.

Günümüzde bütün bir insanlığı ifsat eden iktidar yapılarına karşı bir savaşım yürütülecekse bu savaşım yeryüzündeki herhangi bir gruba veya ulusa yönelik değil, doğrudan doğruya bankacılık sistemine ve bankacılık sisteminin tetiklediği endüstriyel/teknolojik kirliliğe karşı bir savaşım olmalıdır; genetiği değiştirilmiş organizmalarla doğanın ve in-

san sağlığının yıkımına karşı bir savaşım olmalıdır; insan varoluşunun süregitmesinin teminatı olan doğanın acımasızca tahrip edilmesine karşı bir savaşım olmalıdır. Böylesi bir savaşım sürdürüldüğünde var olan iktidar yapılarının kendiliğinden çözüldüğü ve büyük bir hızla bertaraf edildiği görülecektir.

İktidar meselesi üzerine epey kafa yorduğum, dünyadaki iktidar ilişkilerini anlamaya çalıştığım 90'lı yılların başında, elinizdeki bu kitap bana epey ilgi çekici gelmişti. Bugün de bu kitabın –elbetteki eleştirel bir gözle– okunmasının Türkiyeli okuyucular açısından hem Batı hem de İslamiyet üzerine iyi bir tefekkür imkanı sağlayacağını düşünüyorum. İslamiyet'i sonradan seçmiş kişilerin, İslam toplumuna doğmuş geleneksel olarak Müslüman olanlardan çok daha berrak bir bakışla İslamiyet'e bakabildikleri bir gerçek. Ama yüzyıllar içerisinde süzülüp gelmiş tarihsel yaşanmışlıkların kazandırdığı toplumsal bilgeliliğin yatıştırıcı dilinden uzak olmalarıyla dine ilişkin hakikatleri epey şematik ve katı kalıplar içerisinde görme eğiliminde olabildikleri de doğru. Bu yüzden soğukkanlı ve ferasetli bir okuma yapabilmek, söylenenleri çokyönlü bir bakışla değerlendirerek hikmetin ve Muhammedî ahlakın süzgecinden geçirebilmek büyük bir önem taşıyor.

Özgün adı *For The Coming Man* olan ve ilk kez 1995 yılında Vadi Yayınları tarafından *Diyalektiğin Sonu* adıyla yayınlanan bu kitabın başına Şeyh Abdülkadir'in yaşamını ve çalkantılı entellektüel serüvenini özetleyen "Bir Arayışın Öyküsü" başlıklı kendi yazmış olduğum bir yazıyı ekledim.

Bu kısa önsöze, Hacı Ahmet Kayhan Hazretlerinin, İslamiyetin ve insaniyetin özü ve özeti olduğunu düşündüğüm duasını eklemek istiyorum. Bu duanın, bütün yaşamı bo-

yunca karmaşık iktidar ilişkilerinin kısılcacında kendine insanî bir yol bulmaya çalışan çağımız insanının yaralı yüreğine merhem olması dileğiyle...

Allahım, lütfet ki gittiğimiz her yere barış götürelim; bölücü değil bağdaştırıcı ve birleştirici olabilelim. Nefret olan yere sevgi, yaralanma olan yere affedicilik, kuşku olan yere inanç, ümitsizlik olan yere ümit, karanlık olan yere aydınlık ve üzüntü olan yere sevinç saçıcı olmayı bize lütfet.

Yarabbi, kusurları görenlerden değil, kusurları örtenlerden; teselli arayanlardan değil, teselli edenlerden; anlayış bekleyenlerden değil, anlayış gösterenlerden; yalnız sevilmeyi isteyenlerden değil, sevenlerden olmamıza yardım et.

Yağmur gibi, hiçbir şeyi ayırt etmeyip aktığı her yere canlılık bahşedenlerden; güneş gibi, hiçbir şey ayırt etmeyip ışıyla tüm varlıkları aydınlatanlardan; toprak gibi, her şey üstüne bastığı halde hiçbir şeyini esirgemeyip nimetlerini herkese verenlerden ve gece gibi ayıp ve kusurları sarıp örten, âlemin dinlenerek arınmasına imkân hazırlayanlardan olmayı bize lütfet.

Alan değil, veren ellerin; affedici olduğu için affedilenlerin, Hak ile doğan, Hak ile yaşayan ve Hak ile ölenlerin ve sonsuz yaşamda yeniden doğanların safına katılmayı bize nasip eyle.

Amin.

BİR ARAYIŞIN ÖYKÜSÜ

Önce, kendisinde ve çevresinde olup bitenlerde bir şeylerin yanlış gittiğini fark eder insan ve derinden gelen anî bir silkinişle gündelik yaşamın uykusundan uyanır. Ve sonra bu kişi, varoluşun gerçek doğasına ilişkin bir bilgi edinebilmek için, önüne çıkan birtakım ipuçlarını izleyerek –kaçınılmaz bir şekilde– hiç de tekin olmayan bir arayışa, bir yolculuğa girer.

Öykü hep aynıdır. Binlerce yıldır kimi insanlar, bu arayışın, bu, bittiği yerde yeni bir başlangıcı hazırlayan arayışın birbirini izleyen halkalarını oluşturagelmışlerdir. Sürdürülmekte olan yaşamın anlamsız ve insanı kendisi olmaktan sürekli alıkoyan bir oyun olduğunu derinlemesine kavradıkları noktada bu insanlar, kendilerini varoluşun gerçek doğasıyla uyumlu kılabilimleri için gerekli olan bilgiyi, yani hikmeti elde edebilmek uğruna, bu hikmeti elinde bulunduran insanları bulmak üzere uzun yolculukları göze alıp, çoğu kez, yaşadıkları yerleri terk etmişlerdir. Bu terk edişin derin anlamı ise, bu yaşam içerisinde kişinin kendi sahte kimliğini oluşturan ne varsa, bütün bunlardan vazgeçilmesidir. Bu kaçınılmazdır, çünkü “eğer hakikati istiyorsanız, yaşamınız asla eskisi gibi olamayacaktır.” Ne var ki, giriştikleri bu yolcu-

luk, aradıkları bilgiyi kendilerine öğretecek birini bulduklarında, işte asıl o zaman başlayacaktır ve bu bir başlangıçtır yalnızca...

Ian Dallas'ın, burada anlatmaya çalışacağımız öyküsü de işte bu çağlar boyunca süregitmiş olan hikmet arayışının çağdaş bir uzantısı olarak kabul edilebilir. Kuşkusuz farklı uzantıların izleri de sürülebilir ve bunun işaret ettiği şey, önü alınamaz bir ırmağın aynı kaynağa işaret eden farklı kaynaklardan beslenerek, durmamasıya akıyor olduğudur.

Öykü, İskoçyalı genç bir entellektüel olan Ian Dallas'ın, insanlığın ilerlemesinin göstergesi olarak sunulan teknolojik donanım ve kültürel birikime her yönüyle sahip bir toplumda, üstelik de bu toplumun seçkin bir tabakasında yaşar ve kuşkusuz kendisinden gelecekte “büyük işler” başarabileceği beklenebilecek biriyken, sahip olduğu her şeyi geride bırakıp, varoluşun hakikatini bütün derinliğiyle öğrenebileceği bir bilginin peşinde yaşadığı ülkeyi terk etmesiyle başlar ve bu arayış, bu bilgi arayışı, onu Kuzey Afrika'nın ıssız çöllerine sürükleyecek ve orada kendisini İslam'ın derin gerçekliğiyle yüz yüze getirecektir.

Bu noktada, Ian Dallas'ın bir bilgi arayışı içerisinde terk ettiği toplumun, insanlığın sahip olduğu en üstün bilgiyi elinde bulundurduğunu öne süren ve bununla her zaman için övünç duyan bir toplum olmasındaki ironi özellikle dikkat çekicidir. 1972 yılında yayımlanan ve bir anlamda kendi içsel arayışının ve Müslüman oluşunun öyküsü olan *Garip-lerin Kitabı*'ndaki en çarpıcı bölümlerden birini, hiç kuşkusuz Batılı bilim adamlarının, yani gerçek bilgiyi elinde tuttuğu düşünülen kesimi oluşturan insanların betimlendiği sayfalar oluşturmaktadır. Varılan sonuç ise son derece çarpıcı:

“İyice biliyorum ki, halkın öğrenim görmesinden sorumlu olanlar –bu sorumluların en yüksek düzeyde, en iyi olanlarından söz ediyorum, en kötülerinden değil– bizzat kendileri baştan aşağı cahildirler. Öğretiyorlar, ama hiçbir şey bilmiyorlar. Düşünüyorlar ama akletmiyorlar. Sonu gelmez bir görüşler ve düşünceler ırmağına sahiptirler; cümleleri bitip tükenmez bir biçimde birbirine eklenir ve bunlar anlaşılır, iyi düzenlenmiş cümlelerdir. Konuşurlar ve konuşurlar. Zihin etkinlikleri onlara nasıl yürüyeceklerini, nasıl oturacaklarını, bir odada nasıl hareket edeceklerini, bir bardak suyu nasıl içeceklerini öğretmez. Hayat onlar için bir muamma ve bir mücadele alanıdır ve ölüm tesadüfi bir sonudur. Bunun hiç ama hiçbir istisnası yoktur.”

Ian Dallas, 1967 yılında, Ramazan’ın arefe günü Maraş’taki Karaviyyun Camisi’nde Müslüman olur ve ertesi yaz Meknes’te küçük bir zaviyede yaşayan Darkavi tarikatının şeyhi, Şeyh Muhammed ibn el-Habib’e bir mürid olarak bağlanır. Şeyhi, kendisine, yeni yaşamına uygun yeni bir ad verir; artık adı Ian Dallas değil, Abdülkadir es-Sufi’dir.

Abdülkadir es-Sufi, Fas’ta bir süre kalarak içsel aydınlanması için gerekli olan temel öğrenim sürecini Şeyhi’nin gözetimi altında tamamladıktan sonra, edinmiş olduğu bilgiyi, Şeyhi’nin bir müridi olarak Avrupa ve Amerika’da yaşayan diğer insanlara aktarmak üzere İngiltere’ye döner ve kısa süre içerisinde çevresinde küçük bir Müslüman topluluk oluştuğu görülür. Abdülkadir es-Sufi ve çevresindekiler etkinliklerini önceleri Londra’da sürdürürler ama daha sonra, Londra yakınlarında bir yerleşim bölgesi olan Norwich’e giderek, hem yaşamlarını sürdürmek, hem de İslam üzerine çeşitli araştırmalar yürütmek üzere satın aldıkları bir binaya yerleşirler ve yerleştikleri bu yere *Darkavî Enstitüsü* adını

verirler. *Diwan Press* adı altında kurdukları yayınevinden çeşitli kitaplar yayımlamanın yanı sıra, *İslam* adlı bir dergi de çıkarmaya başlarlar.

Seksenli yıllara kadar Abdülkadir es-Sufi'nin insanları tümüyle tasavvuf-temelli bir İslam'a çağırdığı görülebilir. Buna göre, asıl olan iç dünyanın dönüştürülmesi ve benliğin dünyasal bağlardan kurtarılarak özgür kılınmasıdır. Ama modern toplum, tümüyle dış dünyanın dönüştürülmesi ve üstelik de yanlış temeller üzerinde dönüştürülmesi üzerine kurulmuş olduğu için, modern toplumun, insanları yanlış yönlendiren ve onları bu dünyanın köleleri kılan bozucu etkilerinden elden geldiğince kurtulunması gerekir. İşte bu anlayış doğrultusunda, yaşadıkları ortamı elden geldiğince modern toplumun yıkıcı etkilerinden soyutlamaya çalışırlar. Üzerlerindeki Batılı giysileri çıkarıp, modern teknoloji-den elden geldiğince kaçınırlar. Ama bir süre sonra bu katı tutumun, kendilerini, dışa kapalı bir topluluk haline getirdiğini ve dolayısıyla da İslam'ın diğer insanlara aktarılmasında önemli bir engel oluşturduğunu görerek, kendilerini dış dünyadan soyutlayacak benzeri tutum ve davranışlardan zaman içerisinde adım adım vazgeçerler.

Abdülkadir es-Sufi'nin *Muhammedî Yol* adlı kitabı, insanları tasavvuf-temelli bir İslam'a çağırdığı işte bu dönemde, 1975 yılında yayımlanır. Bu kitabın, Abdülkadir es-Sufi'nin ilk ciddi çalışması olması yönünden büyük bir önemi olduğu ve diğer kitaplarının anlaşılmasında anahtar bir nitelik taşıdığı söylenebilir. Öte yandan bu kitap, İslam'ı kendi katıksızlığı içerisinde ve büyük bir canlılıkla, Batılı bir kavrayış biçimine sahip insanlara, yani varoluşun doğasına ilişkin olarak kafası hayli karışık olan insanlara (yani bir anlamda

da bizlere!) anlatabilmeyi hedefliyor ve bu anlamda da kitabın son derece anlamlı bir girişim olduğu söylenebilir.

Abdülkadir es-Sufi'nin çevresinde oluşan topluluk, henüz küçük bir çocuk gibi, bu çağda en iyi biçimde Müslümanca nasıl yaşanabileceğini düşe kalka öğrenmeyi sürdürürken, Şeyh Abdülkadir'in, bir mürid olarak kendisine büyük bir sevgiyle bağlandığı Şeyh Muhammed ibn el-Habib 1971 yılında ölür. Ne var ki, henüz içsel yolculuk tamamlanmamış, iç dünyanın dönüştürülmesi yoluyla ulaşılabilecek olan hedefe henüz ulaşılmamıştır. Böylece, Abdülkadir es-Sufi yeniden, aldığı bilgi'nin kaynağı olan yere, Kuzey Afrika'ya döner ve bu kez 1976 yılında Bingazi'de yaşamakta olan Şeyh Muhammed el-Fayturi'ye giderek, onun müridi olur. Şeyh, bir süre sonra, artık içsel yolculuğunun sonuna yaklaşmış olan bu müridini halvete sokar. Ardından Abdülkadir es-Sufi bir Şeyh olduğunu açıklayacaktır.

Ama artık bir Şeyh olsa bile, Abdülkadir es-Sufi'nin yolculuğu burada bitmiş değildir. Bir sufi olması nedeniyle bazı Müslüman gruplar tarafından sürekli eleştirilere uğraması üzerine İslam'ı kavrayış biçimini yeniden gözden geçirme gereğini duyar. Böylece İslam'ın batınî gerçekliğinden, yani tasavvufî İslam'ın zahirî gerçekliğine, yani şeriata dikkatini yöneltir. Ama kendisine yönelik eleştirilerin temel kaynağını oluşturan Selefi Hareketi'ni incelediğinde, bu hareketin hiç de gösterilmeye çalışıldığı gibi İslam'ın özgün kaynağına dönme çabası değil, tam tersine, İslam'ı kendi özgün yapısından uzaklaştırma ve onu modern toplum yapısıyla uzlaştırılabilir bir niteliğe dönüştürme çabası olduğunu görür.

Böylece, Şeyh Abdülkadir, tasavvufu tümüyle geri plana iterek şeriatın anlaşılmasına ve özgün İslam şeriatına hayatiyet kazandırılmasına temel bir öncelik verme gereği duyar. Öz, yani hakikat elde edilmiş, ama bu kez, onu koruya-

cak olan kabuğun yani şeriatın yeterince sağlam olup olmadığı sorunu ön plana çıkmıştır.

Bu dönemeç, kaçınılmaz olarak “İslam’ın politizasyonu” diyebileceğimiz bir süreci başlatır ve 1978 yılında yayımlanan *Cihad* kitabı bu sürecin bir parçası olarak ortaya çıkar. Bu kitap, İslam’ın “görünüşte İslam olan yerlerde çökmekte olduğu” saptamasından hareketle, “bu erozyonla hesaplaşma ve zamanın yarasına sürülecek merhemlerden hiç değilse bir tanesi olma” amacını taşımaktadır. Kitap, İslamî-olan’la İslamî-olmayan arasındaki bulanıklaştırılmış olan sınırı belirgin kılmayı ve bunu özellikle de İslam’ın politik gerçekliğini ön plana çıkararak yapmayı hedeflemektedir. Öte yandan kitap, İslam-dışı uygulamalardan yola çıkılarak İslam’a hayatiyet kazandırılmayacağını ve İslam’a hayatiyet kazandırılmasının biricik koşulunun da İslam şeriatının kendi bütünlüğü içerisinde toplumsal yaşama geçirilmesi olduğunu vurgulamaktadır.

Cihad, kitaba bir bütün olarak bakıldığında rahatlıkla anlaşılabileceği gibi, her şeyden önce, İslam Dünyası’ndaki Modernist Hareket’le bir hesaplaşma niteliğindedir. Dolayısıyla da kitabın görünüşteki keskin üslubu, Müslümanları silaha sarılıp anlamsız taşkınlıklara sürüklemeye yönelik olmayıp, modernistlerin uzlaşmacı ve İslam’ın temel yapısına aykırı tutumunu açık bir şekilde ortaya koymaya ve bunu hükümsüz kılmaya yöneliktir.

Kitap açıkça uyarıyor: “Savaşın yürütülmesine geçilmeden önce bir eğitim programından geçilmelidir. Bu yapılmazsa Müslümanlar masonik modelde oluşmuş devleti yıkma saplantısından başka bir hedefi olmayan insan sürüsü haline gelirler. Hazırlıksız girilen savaş kendimizi yıkıma uğratmaktan başka bir sonuca varmaz ve Siyonistler cesetlerimizin üzerinden geçerek İsrail’de dünya banka-devleti’ni inşa ederler.”

Cihad'ın yeri geldiğinde "sıcak bir savaş" olarak sürdürülmesi gerekliliğinin kitap içerisinde vurgulanışı, Müslümanları apar topar sıcak bir savaşın, yenilgileri kaçınılmaz olacak bir savaşın içerisine sürüklemeye yönelik bir kışkırtma olmadığı ve fakat, cihadın bu boyutunu yadsıma eğiliminde olan modernist zihniyete karşı bir uyarı olduğunun anlaşılması bu bakımdan büyük bir önem taşımaktadır.

Şeyh Abdülkadir'in 1984 yılında kaleme aldığı *Sign of the Sword* adlı kitabında şöyle uyarmaktadır: "Aktif Müslümanı, incelikli bir şekilde oluşturulmuş bir tuzağa düşme konusunda uyarıyoruz. Eğer önderleri ve yapısalcı devleti "hedef alırlarsa, bugünün koşullarında bozguna uğramaları kaçınılmazdır. (...) Ama umutsuzluğa kapılmamak ve yalnızca intihar saldırılarının işe yarar olduğunu düşünmemek gerekir. Eğer bir kuleden açılan makineli tüfek ateşi altındaysanız, karşınızdaki kişi üstün konumundan dolayı, sizi kolaylıkla görüp öldürebilir. Ona ateş açmaya kalkıştığınız her seferinde öldürüleceksinizdir. Dolayısıyla durumun gerektirdiği strateji, ateş eden kişiyi değil, bu kişinin üzerinde bulunduğu, kendisine üstünlük sağlayan kuleyi hedeflemektir..." Bu kulenin simgelediği şeyin ne olduğu konusuna daha sonra değineceğiz.

Öte yandan, bir Müslümanın sağlıklı bir şekilde çok yönlü bir toplumsal dönüşüm mücadelesi verebilmesinin koşulu belirli bir eğitim sürecinden geçmesidir. Burada öncelikli olarak vurgulanan nokta ne var ki askerî bir eğitim değil, doğrudan doğruya katışıksız bir İslamî bilinçliliğin edinilmesini sağlayacak olan eğitimidir. Böylelikle İslamî bir toplumsal dönüşüm mücadelesi sürdürecektir kişilerin dünyevi iktidar peşinde olan cahil kabadayılar olmaması gerekliliği açıktır. Böylesi kişilerin sürdürdüğü mücadelenin kaçınıl-

maz bir zorbalıkla sonuçlanacağına kuşku yoktur. Çünkü, bu insanlar, yarattıkları ideolojik masal dünyasında bir “beyaz atlı prens” oldukları yanılsaması içerisinde, kendilerine bir kimlik edinme ve kendi benliklerini yüceltme dürtüsüyle hareket edeceklerdir ve bu nedenle de yürüttükleri mücadeleye başarıyla sonuçlanacak olsa bile, ortaya çıkan şey, var olan dünyevi zorbalığın başka bir biçim altında yeniden üretilmesinden başka bir şey olmayacaktır ve bütün bunların da İslam adı verilen şeyle hiçbir ilgisi yoktur.

Böylesi bir eğitimin kuşkusuz belirli bir yapısı ve yöntemi olmak durumundadır ve Abdülkadir es-Sufi, bu eğitim için “ribat” modelini önermektedir. Ribat modeli, Şeyh Abdülkadir’e göre kaynağını Hendek Savaşı’ndan almakla birlikte bu model en ayrıntılı biçimiyle bugün Moritanya adı verilen bölgede Müslüman bir sufi önder tarafından uygulanmıştır. “Bir öbek Müslüman Atlantik kıyısındaki kalelerine çekildiler ve orada kendilerini cihada hazırladılar. Zamanı gelince ortaya çıktılar ve Fas’tan, İspanya içlerine kadar hayat dolu ve katışıksız İslam’ı ihdas ettiler. (...) Bu kimse-ler Murabıtlar diye bilinir. Şeyh Sunusi’nin kullandığı yöntem de budur.”

Bu eğitim, eşzamanlı olarak İslam’ın bütünsel gerçekliği içerisinde öğrenilmesini ve iç dünyanın dönüştürülerek benliğin dünyasal tutkulardan arınabilmesini ve böylelikle de kişinin hem dünyasal korkularından, hem de dünya karşısındaki köleliğinden kurtulabilmesini amaçlar. Böylece kişi, yürüteceği çok boyutlu mücadelede kendisini doğru eylemlerle sınırlandırmış olmayı da öğrenmiş olacaktır.

Bu uygulamadan sonra ise, “artık murabıtun, yani çeliğe su verilmiş ribat adamları oluşmuştur. Onlar kafirun karşısında dövüşe giden adamlardır, çünkü onlar yalnızca küf-

re karşı koymak için hazırlanmış değillerdir. Onlar içlerinden ve dışlarından Medine örneğine uygun bir İslamî toplum kurmak için teçhiz edilmişlerdir.”

Şeyh Abdülkadir’in tasavvuf-temelli bir İslam’dan uzaklaşarak, fıkıh-temelli bir İslam’ı ön plana çıkardığından söz etmiştik. Böylece kendisi ve çevresindeki topluluk için yeni bir öğrenim süreci başlamış olur. Sonuçta, tasavvufu bir kenara bırakarak doğrudan doğruya İslam şeriatı üzerine ayrıntılı çalışmalara girişirler.

1982’de yayımlanan ve Birleşik Devletler’de düzenledikleri bir fıkıh konferansı sırasında Şeyh Abdülkadir’in yapmış olduğu bir dizi konuşmanın metnini içeren *Root Islamic Education* (Temel İslamî Eğitim) adlı kitabın, İslam şeriatına ve fıkıhına ilişkin yapılan çalışmaların bir sonucu olarak ortaya çıktığı söylenebilir ve bu kitap Şeyh Abdülkadir’in söz konusu meseleyi nasıl kavradığına ilişkin oldukça derli toplu bir çerçeve sunmaktadır.

Şeyh Abdülkadir’in, eğer İslam’a ümmet içerisinde hayatîyet kazandırılmak isteniyorsa, yapılması gerektiğinde ısrar ettiği nokta, halihazırdaki yaşayış biçiminin bir bütün olarak Medine’deki selefi topluluğun yaşam biçimine göre uyarlanması gerektiğidir ve bu yaşayış biçiminin en kusursuz kaynağı da kuşkusuz bu söz konusu insanların İslam’ı en kusursuz biçimde bedenleştirmiş oldukları Medine’dir. Bu noktada Şeyh Abdülkadir’in kendisini sıkı sıkıya Malikî bir çizgiye oturttuğu görülür. Medine’nin, Hicret Yurdu’nun İmamı olan İmam Malik, kendisinden önce Medine’de yaşayan insanların saf ve katışıksız İslam’ını kayda geçirmekten başka bir şey yapmış değildir gerçekte. Dolayısıyla da Şeyh Abdülkadir, İmam Malik’i, bir mezhep kurucusu olmanın ötesinde, doğrudan doğruya İslam’ın mezhep öncesi, yapılaşma-

mış, spekülâtif hale getirilmemiş toplumsal örüntüsünü ortaya seren bir kişi olarak ele almakta ve bu dolaylımsızlığın da İslâm'a bu çağda hayatiyet kazandırılmasında son derece önemli olduğunu düşünmektedir. Ama burada Şeyh Abdülkadir, diğerleri gibi hayatiyetini tümüyle yitirmiş ve yalnızca temel ibadetlerinin nasıl yerine getirileceğine ilişkin birtakım ayrıntılar meselesine indirgenmiş bir Malikîlik'ten söz etmediğinin açık olması gerektiğini ve günümüzde yapılması gereken şeyin fıkhnın etkinleştirilmesi olduğunu ısrarla vurguluyor.

Ama fıkhnın etkinleştirilebilmesinin koşulu hiç kuşkusuz belirli bir fukaha topluluğunun oluşturulmasıdır ve Şeyh Abdülkadir bu noktada, büyük bir bilgi birikimine sahip olan ama bunu toplumsal süreçlerle ilişkilendiremeyen bir ulema topluluğuna sahip olduğu halde, ümmet içerisinde böylesi bir fukaha topluluğunun bulunmadığını ve temel eksikliğin de bu olduğunu öne sürüyor. Durum böyle olunca, Müslüman toplumlar içerisinde Batı'nın dayattığı İslâm-dışı birtakım toplumsal uygulamalar rahatlıkla uygulamaya konabilmektedir. Derinden derine bir şeylerin yanlışlığını sezen kişiler ise fıkıhla organik bir ilişki içerisinde olmadıkları için sağlıklı bir eleştiri ortaya koyamamakta ve salt tepkisel bir konumda tıkanıp kalmakta veya var olan sisteme sözde alternatifler getirerek var olan sistemi farklı bir biçim altında yeniden üretmektedirler. Halbuki ölçüt her şeyden önce Medine yaşayış modeli olmak zorundadır ve yapılacak uygulamaların uygun olup olmadığı ancak ve ancak bu model göz önünde tutularak değerlendirilebilir ve bunu yapabilecek olanlar da İslâm kaynaklarına ilişkin kesin bilgiye sahip fukahadan başkası olamaz.

Bu noktada, İslâm şeriatının temel çerçevesi oluşturulduktan ve içerisindeki yabancı unsurlar arındırıldıktan son-

ra, artık İslam'ın "politizasyonu" diyebileceğimiz süreç sona ermiştir diyebiliriz. Şimdi başlaması gereken süreç ise yeni bir insanın yaratılması sürecidir. Şeyh Abdülkadir *Letter to an African Muslim* (Afrikalı Bir Müslümana Mektup) adlı kitabında şöyle diyor: "İslam'ın 'politizasyonu' gerekli bir aşamaydı. Şimdi bu sona ermiştir. *Cihad* adlı çalışmamız bu mücadelenin bir parçasıydı. Ama şimdi görevlerimizin yeni ve daha esinleyici bir aşamasına gelmiş bulunuyoruz. Bu, yeni bir insanın yaratılması için çalışma aşamasıdır."

Böylece, Şeyh Abdülkadir'in İslamî yaklaşımının artık bir denge konumuna oturduğundan söz edilebilir. Bu noktada tasavvuf ve şeriat birbiriyle kusursuz bir biçimde örtüşen iki ayrı gerçeklik olarak karşımıza çıkar. İnsan, içerisinde yaşadığı toplumsal gerçeklikten soyutlanamadığı sürece de –ki bu olanaksızdır– bu böyle olmak zorundadır. O halde, yapılması gereken şey, iç ve dış dünyanın eşzamanlı bir şekilde dönüştürülmesidir. Bu ise daha önceden sözünü ettiğimiz murabıt tutumundan başka bir şey değildir. Çünkü murabıt, içerisinde bulunduğu toplumsal gerçekliğe gözlerini kapayarak kendi iç aydınlanması peşinde koşan kişi değildir, tam tersine, dışındaki toplumsal gerçekliği sağlıklı bir şekilde dönüştürebilmek için, kendi iç dünyasını dönüştürmeye çalışan kişidir. Ve Kur'anî ayet açıktır: "Bir topluluk nefslerindeki değişirmedikçe, Allah onlara olan nimetini değiştirmez." [Enfal Suresi, 53/7]

Böylece, Şeyh Abdülkadir'in, bu yeni tutumunu vurgulamak amacıyla adını değiştirmeyi uygun gördüğünü ve bu dönem içerisinde İngiltere'yi terk ederek, İslam'ın Medine'den sonra ikinci büyük çiçeklenişinin yaşandığı yer olarak gördüğü İspanya'ya gittiğini ve Endülüs Müslümanlarının başkenti olan Granada'ya yerleştiğini görüyoruz. Bundan böyle adı Abdülkadir es-Sufi değil, Abdülkadir el-Murabıt'tır.

Bu noktada, Şeyh Abdülkadir'in İslam'a ilişkin düşünsel evrelerini ortaya koyan temel bir çerçeve oluşturmuş durumdayız. Ama Şeyh Abdülkadir'in düşünsel yaklaşımını bir bütün olarak ortaya koymak istiyorsak, kuşkusuz onun Batı'ya ilişkin, yani modern yaşayış ve kavrayış biçimine ilişkin çözümlemelerini de ortaya koymamız gerekiyor.

Yazdığı kitaplar bir bütün olarak ele alındığında, Şeyh Abdülkadir'in, temel eleştiri noktası olarak modern bilimi, modern devleti ve kâğıt-para kullanımının sonucunda ortaya çıkan ve kaçınılmaz olarak faize dayalı bankacılık sistemini ele alarak bunları incelikli bir şekilde eleştirdiği görülebilir.

Şeyh Abdülkadir bankacılık sisteminin kaçınılmaz sonucu olan faizin günümüzdeki adaletsizliklerin temel nedeni olduğunu, yoksul ülkelerde yaşanan sefalet, çevre kirlenmesi ve beşerî yozlaşma gibi görüngülerin bu temel hastalığın yalnızca birer semptomu olduğunu düşünüyor. Bankacılık sistemi, bu sistemi denetimleri altında bulunduran küçük bir azınlık bir kenara bırakılırsa, bütün bir insanlığı gitgide artan bir ölçüde faiz borcu yoluyla köleleştirmektedir. Devlet yapısı ise bu sistemin işleyişini güvence altına almak için kurulmuş bir mekanizmadan ibarettir yalnızca ve politika denen şey de dikkatleri gerçek meseleden uzaklaştırmak, sistemin gerçekte nasıl işlediğini örtbas etmek için oynanan bir oyundan başka bir şey değildir.

Şeyh Abdülkadir, kendisini korumak için kurumsal olarak zırhlanmış bulunan devlete yönelik doğrudan bir mücadeleye girmenin kaçınılmaz bir yıkımla sonuçlanacağını, ama yumuşak karnına vurularak, yani bankacılık sistemini ortadan kaldırarak meselenin köklü bir şekilde halledilmiş olacağını söylüyor. Dolayısıyla, makineli tüfekle ateş eden kişinin, üzerinde bulunmakla size karşı üstünlük elde ettiği

kule gerçekte bu bankacılık sisteminden başka bir şey değildir ve bu ortadan kaldırılmadıkça da hiçbir ciddi toplumsal dönüşüm ortaya çıkması olanaklı olmayacaktır. İşte bu nedenle de Şeyh Abdülkadir, günümüz cihadının faize ve dolaısıyla da halihazırdaki bankacılık sistemine yönelik bir cihad olması gerektiğini ve ulaşılması gereken hedefin devletsiz hükümet ve faizsiz ticaret olduğunu vurguluyor.

Şimdi, son olarak, Şeyh Abdülkadir'in modern toplum yapısının sonuçlarına ilişkin çarpıcı betimlemesini alıntılararak yazımıza son verelim. Şeyh Abdülkadir *Ayetlerden İşaretler* kitabında çağdaş insanın içerisine itildiği trajik konuma şu çarpıcı ifadelerle ışık tutuyor:

“Egemen kültürün ‘gelişmiş toplum’unda sokaktaki erkek ve kadınlar, yine de, şimdiye kadar bu gezegende yaşamış olan gelmiş geçmiş insanların en cahilleridirler. Hayatın beşikten mezara tüm doğal süreçleri gerçekten, doğumun kendisinden ölüme kadar tüm doğal süreçler bu insanların elinden alınmıştır. Kendileri hakkında bilgileri yoktur, bedenleri hakkında bilgileri yoktur. Çocuklarını doğuramazlar, ölümlerini gömemezler. Bütün toplumsal süreçler ellerinden alınmıştır. Düzen ve güvenlikleri, üzerinde denetimleri bulunmayan bir seçkin grupça sağlanır. Denetleyemedikleri ve yönetemedikleri seçkin bir teknolojik askerî güç adına savaşır, karşısında savaştıkları güç de odur. Tamamen asalak, toplumsal amaçlar açısından çaresiz, edilgen ve kör, kişisel amaçlar açınsındansa bomboş bırakan bir süreçle yönetilirler. Ama yine de egemen kültür sözbilimi (retorik) onlara her zaman, halk olduklarını, egemenliğin onlarda olduğunu, kararların onlar tarafından ve onlar için alındığını tekrarlar.”

GİRİŞ

İnsan soyunun ve bizatihi gezegenin kendisinin, insan türünün eylemleri sonucunda tükenme tehlikesi içinde bulunduğu, aşırıya kaçan bir görüş olmaktan artık çıkmış durumdadır. Kendi kendini yok etme akla aykırıdır ve bütün bir insanlığın ve insanın yaşam alanı olan Dünya gezegeninin istemli yıkımı haydi haydi öyledir. İzan sahibi hiç kimse bugün bu önermeyi yadsıyamaz, olsa olsa buradaki “istemli yıkım” ibaresine itiraz edilecektir, ne var ki kimsenin yıkımı istemediği ve bu yıkımın kişilerin istemine karşı gerçekleşiyor olduğu itirazında bulunulduğunda, sorumluluğun nerede yattığı rahatsız edici ve üzerinde durulması gereken bir mesele olarak kalır. Eğer bu yıkım istemine karşı direnmek durumundaysak bu yok oluşun kimlerin eliyle gerçekleştiğini bulmamız gerekir, çünkü ancak böylece karşılarına dikilebilir, onlara karşı durabilir ve böylece zamanımızdaki beşerî projeyi koruyabiliriz.

Bu son derece önemli meseleler hakkında net bir şekilde düşünebilmemiz için tarihsel bakış açımızı denetleyen şartlandırma açısından kendimizi kurtarmamız ve bu tehlikeli var olma buyrultuları önünde bizleri öylesi bir çaresizlik duygu-

suyla baş başa bırakan akıl yürütme yönteminden kaçınmaya çalışmamız yaşamsaldır.

Halihazırdaki ideolojinin bir sonucu olarak Batı uygarlığının yüz yüze kaldığı son derece önemli ikileme işaret etmek için, can alıcı bir politik gerçekliğe bakalım. “Uygar” ve adil olduğu için tanım gereği kabul edilebilir olan ve kalkınmakta olan talihsiz ülkelere nihai hedef olarak sunulan görünürdeki tek politik sistem demokrasidir. Bütün bir insan topluluğunun yüz yüze olduğu en can alıcı mesele bir nükleer silahlanma endüstrisinin, nükleer temelli bir askerî donanımın ve iki süper güç tarafından ve İsrail ve Hindistan gibi şüphe götürür ve tehditkâr bir devletler kulübünce desteklenen bir nükleer karşı-karşıyalığın varlığıdır. Ama meselelerin bu en yaşamsalı üzerinde demokratik hükümet mekanizması hangi silahların üretilmekte olduğunu, bunlardan kimlerin kâr ettiğini, bunları kimlerin yerleştirdiğini, kimlerin bunları kullanabileceğini seçmenlerin bilmesine izin vermez. Onlara üretim, dağıtım ve kullanım konusunda danışılmaz. Güvenlik diyalektiği bütün anlamlı enformasyonun ve aynı zamanda da bütün karar mekanizmasının üzerinin örtülmesini sağlar. İnsanlığın büyük bir çoğunluğu nükleer pasifisttir, ama yine de nükleer kumar incelikli bir şekilde süregitmektedir. Göreceğimiz gibi, ne var ki, insanlara söz hakkı verilmeyen biricik mesele bu değildir.

İnsanları hayal kırıklığı ve korku içinde bırakan bu çıkma-za-saplanmışlık durumunun arkasında, son elli yıl boyunca önce basın, sinema ve radyo ve daha sonra televizyon yoluyla kitlelere satılagelmekte olan bütün bir birbirine-kenetli politikalar ve öğretiler dizisi yatar. Daha derin bir düzeyde, insanların farkına vardığından çok daha fazla bütünlenmiş bir yapısı olan üniversite sistemi, kabul görme ve başarının koşulu olan akademik unvanları alabilmek için benimsenmesi zorun-

lu hale gelen ortak bir dünya tarihi görüşünü akademisyenlere satıyor olmuştur. Bu üzerinde ortak kabule varılmış olan öğretinin sınır-ölçüleri son derece ince ve sıkıdır. Öyle ki, bir seferinde, seçkin bir Fransız üniversitesinde yeni dünya görüşüyle çelişen bir doktora tezi verildiğinde ve inceleme kurulunun tezin geçerliliğini ve böylece, dolaylı olarak tezin bilimsel yöntembiliminin ele aldığı meseleyi kanıtladığını kabul etmesi üzerine, verilen diplomanın geri alınması için Fransız hükümeti araya girmiştir – Fransa’nın yüzlerce yıllık entellektüel tarihinde hiç duyulmadık bir şeydir bu!

Konuşma özgürlüğü, bu demokrasinin göklere çıkarılan ilkelerinden biridir ve ikilemimizden bir çıkış yolu bulmak durumundaysak, bu özgürlük de dâhil olmak üzere her şeyi sorgulamadan geçirmek zorundayızdır ve bununla da kalmayıp basın, yayınevleri, radyo ve televizyon hem bu yüzyılın olaylarını hem de toplumumuzun değer sistemini açıklayan bir diyalektik dizisinin desteklenmesine kendilerini hasretmiş bir personelce katı bir şekilde denetim altında tutuluyorken teknolojik bir toplumda gerçekte herhangi bir anlamlı diyalog açıklığının var olup olamayacağını bilimsel araştırma adına ve dolayısıyla uygarlığımızın üzerine kurulduğu akıl ve felsefi gelenek adına sormak zorundayız. Eğer meseleyi daha bir derinlemesine inceler ve uygarlığımız ve uygarlığımızın tarihi yoluyla anlaşıldığı şekliyle beşerî projenin nüvesini oluşturan felsefi söylemin bizatihi kestirilip atıldığını ve onun yerine, düşünmek isteyenlerin toplumun ahlaki temellerine meydan okumaksızın, sadece dilbilim, yazınsal metin otopsileri ve yorumbilim hakkında anlamsız tartışmalarla eyleşmelerini sağlayarak eleştirel düşüncenin yerine geçen bir incelikli sözde-bilimler dizisi koyulduğunu keşfettiğimizde, artık muhalif bir görüş ortaya koymak için

ne bir yol ne de bir alan bulabileceğizdir. Karşı koyma, geniş insan kitleleri için hiçbir önemi olmayan son derece sınırlı ve ayrıntı kabilinden bir politik diyalog olarak ortaya çıkacak biçimde köşeye kıştırılmıştır ve bundan dolayı da gereken karşı koyuşun sinik bir taklidinden ibarettir.

Eli kolu bağlanmışlık duygumuzun bir diğer nedeni yalnızca politik kurumlara ve politikacılara güvenmememiz değil, ama sunulan diyalektikteki gerçek karşıtlığa ikna olmamamızdır. Doğu-Batı karşı-karşıyalığı bize hemen hiç inandırıcı gelmiyor. Onların, hem yaşam biçimleriyle, hem de toplumların örgüsüyle bize fazlasıyla benzediklerini görüyoruz. Doğulu devletin kapital üzerine temellendiğini algıladığımızda; kapitalist ülkelerdeki “sosyalistler” tarafından monetarist politikaların yürürlüğe konduğunu gördüğümüz gibi, yine kapitalist ülkelerin bu kez “sağ-kanat” partiler tarafından yönetiliyorken iç politikalarında sosyalizmin hüküm sürdüğünü gördüğümüzde kapitalist-komünist diyalektiği konusunda, hayli şüpheye düşmekteyiz. Komünist Polonya’da sendika adına sürdürüldüğü öne sürülen işçi mücadelesinin arkasında Komünist devletin Batı’daki kapitalist bankalara borcu olması gibi daha derin bir mesele olduğunu son derece iyi biliyoruz. Dahası, Batı komünizm sultanı altındaki Polonya için duyduğu üzüntüyü ifade ederken, aynı Polonya’nın Alman işgalinden kurtarılmak için girişildiği öne sürülen bir savaştan sonra bu aynı sultaya, komünizm sultanına teslim edildiğini hatırlayalım. Üstelik de Almanya’nın açıkça ifade edilmiş olan politik doktrini kesinlikle Sovyet komünizmini ortadan kaldırmak değil miydi? Şeyler, görüldüğü üzere, göründükleri gibi değiller.

Böylece bu araştırmanın başında kabul etmek durumunda olduğumuz şey, bu yüzyılda başımıza ne geldiğini bilmediğimizdir. Olayların köklerini ve nedenlerini ve kabul edilmiş

örüntülerin anlamlarını yeniden gözden geçirmeliyiz. Yalnızca özgül tarihsel bunalımları değil, ama asıl olarak olayların örüntülerini ve toplumsal yapıların örüntülerini de. Olayları anlamlandırmak için oluşturduğumuz işlerlikli modeller bunu gerçekleştirmek şöyle dursun bizi hiçbir şekilde kabullenilemez bir politik çaresizlik ikilemine sürükleyen bir fantezi ağı örmüştür kafamızda. Eyleme geçebilmek için hem olaylar hem de tarihin itici güçleri hakkında yeniden düşünmeye veya yeni bir yoldan düşünmeye hazır olmalıyız. Bizatihi politika “tasarımı”dır ve “ekonomi”dir sorgulamamız gereken. Bu kutupsallık ve bu diyalektik bizi şeylerin gerçekte nasıl işlediğini görmekten alıkoyan bir diğer tuzağa düşürücü masal değil midir? Eğer kandırıl gelmişsek ve şeyler göründükleri gibi değilse, bu bir rastlantı değildir ve bizler de aptal değiliz, ama insan türünün hiç sınır tanımaksızın kandırma ve kurnazlığa ancak bunlar için başvurduğu şeyler olan servet ve gücü de içeren belirli gerçek saikler konusunda oyuna getirildik. Biz tarihi revizyondan geçirmeyi önermiyoruz, bu istenen sonuçları vermeyecek olan ve kendi içinde geri dönülmezcesine yitirilmiş bir maziye savunmaya ve yıkıma sürükleyici ve kurtulunamaz bir bozgunu etkisiz kılmaya yönelik romantik bir girişimdir.

İlk olarak, olaylar ve yapıların incelenebileceği tarihsel bir perspektif ve yöntem ortaya koymamız gerektiği sonucu çıkıyor buradan. Varolan bunalım diyalektiğinin irrasyonel doğası ortada olduğuna göre, diyalektik yönetime başvurmaksızın, dinamik dönüştürücü terimlerle şeyleri inceleyebileceğimiz yeni bir yol bulabilmemiz olanaklı olmalıdır. Bir kez “dünya sorunları”nın halihazırdaki senaryosunu çözdüğümüzde, işte o zaman hem eleştirel hem de yapıcı bir şekilde önümüzde duran meselelere, tümüyle yeni bir iktidar an-

layışıyla bakmamız olanaklı olacaktır ve bu yeni iktidar anlayışı sayesinde meselelerin üstesinden gelecek ve toplumu değiştirebileceğizdir ki varolan politik yapıların sultası altında bulunduğumuz şu anda olanaksız bir şeydir bu.

İkinci ödevimiz o halde tehdit altındaki şimdiyi incelemek ve en büyük tehlikelerin nerede yattığını ve var olmayı sürdürmemiz için gerekli olan en köktenci önlemlerin vakit kaybetmeksizin nerede uygulama alanına sokulması gerektiğini saptamaktır. İşte bu çözümleme, bütün dünyayı sarmış bir hastalık olan faiz cürmünün, kıtlık, ekolojik yıkım ve nükleer nevrozun sorumlusu olan bu organik hastalığın temel-biçim görüngülerine ulaştığımızda bize yol gösterecektir.

Bu akıl yürütme bizi, faizin ortadan kaldırılmasını zorunlu kılacak buyrultuları incelemeye götürecektir. Ancak bu özgürleştirici kararlılığımızın ışığı altında temel ilgimizin ne olması gerektiğini ve eğer geleceği bir olanak haline getirebilecek durumdaysak o halde geleceğin meydan okuyuşuyla cesur bir şekilde en iyi nasıl yüzleşebileceğimizi düşünebileceğizdir.

Kararlılığımızın meydan okuyuşu halihazırdaki değerlerin değiştirilmesinden ve halihazırdaki insandan gelmekte-olan-insana bilinçli bir uyarlanımdan başka bir şey değildir. Yeni köle seçkinler ne kadar şikâyet ederlerse etsinler, üstünlüklü insanların reddedilmesine dayalı tepkisel enerji içerisinde toplumu işler kılamayacaklarını bilerek; teknik toplumdan yeni bir insanın ortaya çıktığını görmektense –eğer bu insanın ortaya çıkışı, topyekûn borç yoluyla parlak ama süflî bir şekilde elde ettikleri dünya egemenliklerinin sonu anlamına geliyorsa– dünyayı yok edeceklerini bilerek, Üst-insan'ı yaratmak zorundayız. Garip belki ama özgürlüğe ve dönüşüme giden yol zor değildir. Belirsiz olan şey, yarına uzanan bu köprüyü kurmaya hazırlanmış üstünlüklü bir avuç insanın kalıp kalmayacağıdır.

Önce tarihsel revizyonizm ve tarihsel yöntem arasında bir ayrıma gidilmelidir. Revizyonizm tarihin resmî bir versiyonuyla, olaylara ilişkin hem yeni materyal hem de yeni bir yorum içeren bir diğer resmî versiyonu arasında bir ayrıma gidilmesi gerekliliğini imler. Eğer sorgulanmakta olan tarihsel yöntemse daha derin ve çok daha ciddi bir şeyler değişmeye açıktır. Bunlardan ilki, yani tarihsel revizyonizm temelde, elbette ki ayıplanacak bir örtbas etmeyi imler, ama öte yandan diğeri, yani tarihsel yöntem tümüyle yeni bir bütünsel şeyler dizisi ve yeni yapısal kavramların yanı sıra, olayların itici kuvvetlerinin ne olduğu konusunda ve toplumun üzerine kurulduğu toplumsal buyrultularda temelli bir değişim önerir.

Öncelikle kitlelerin tarihsel perspektifi hakkında hiçbir yanılsamaya sahip olmamamız önemlidir. Batı'daki yaygın eğitim masalı bizi gerçekleri görmekten alıkoymamalıdır. Okuma yazma bilmeyenler toplumumuzda son derece az sayıdadır ve bu insanların, temel materyali gözden geçirebilmekten yoksun olmaları nedeniyle herhangi bir olgun dünya görüşünden derhal dışlanmaları gerekir. Hemen üstünde, çağdaş tarihe ilişkin temel bilgiye sahip ortalama insan-

lar gelir ve bu kişilerin sahip olduğu bilgi, çeşitlilik gösteren yüzeysel ve şüphe götürür kaynaklardan tırtıklanıp bir araya getirilmiştir. Bu kaynaklar şunlardan ibarettir:

a- En çok eski krallardan ve kraliçelerden ve çoktan unutulup gitmiş savaşlardan söz eden şu okul günlerinden kalma yarı hatırdaki kalmış yarı unutulmuş bir tarih çalışması.

b- Halihazırdaki egemen kültürü destekler nitelikte hatırı sayılır “öğretisel materyal” içermenin yanı sıra, olgusal gerçeklerin çarpıtılmış bir yorumunu yansıtmakta olan şu televizyonda gösterilen bir dizi eski film.

c- Dünya bunalımlarını, çoğu alkolik olan çalakalem yazarların görüşlerini bir gece öncesinde alelacele yazıp bitirdikleri şekliyle aktaran günlük basına ve iletilmesinden yalnızca birkaç saat önce ve bazen olaydan hemen sonra yapılan değerlendirmeler içeren birkaç dakikalık televizyon haber bültenlerine dayalı, apar topar derlenip toplanmış bir haber görüşü.

Görece küçük bir azınlık oluşturan insanlar, dünya görüşlerini haftalık dergilerdeki, eleştirel materyal içeren ve böylece toplumun gidişatını sorgulama konusunda ilkel bir kapasite sağlayan daha bir derinlemesine yazılar yoluyla elde ederler, ama bu eleştirinin egemen kültürün dili ve değer sistemi içerisinde sımsıkı temellendiğini ve böylece, daha işin başında, bu gruptakilerin günümüz varoluşunun temel değer yapısını ve hedeflerini mesele haline getirecek köktenci sorular sormalarını olanaksız kılmayı sağladığı hatırlanmalıdır.

Bundan daha az sayıdaki bir seçkinler grubu ise, işleri ve politik yönelimlerinin yanı sıra dünya görüşleri ve değer yargılarını da tümüyle özel haber almaya dayandırır ve dolayısıyla da bu gruba dâhil olanlar kitle iletişim araçlarını bilinçli bir şekilde görmezlikten gelerek yalnızca ha-

ber başlıklarına şöyle bir göz atmakla yetinirler. Bu insanlar iş ve haber almaya ilişkin özel haber bültenleriyle ve çeşitli konular üzerine yazılmış özel bültenlerle haberdar edilmektedirler. Ama bunların hiçbirisi, taktik eleştiri ve belirli alan analizi dışında pek bir şey sağlamaz, istenen yeni değerlere açılmaya izin veriyor olmaktan uzak bu materyal, daha aşağı sınıflar için elde edilebilir olanın tersine, bir yaşam felsefesi yansıtır ama bu şairanedir, tanım yokluğuyla “buğulanmıştır” ve toplumun tehdit altında olduğunu ve toplumun korunmasının bir seçkinler grubu olarak kendi varlıklarını sürdürmeleriyle mümkün olduğunu teyit eder.

Piramidin tepesinde –bu piramidik yapı öğretiseldir, raslantısal değildir– seçkinler vardır ve bu seçkinlerin iletişim hatları hem özel bir ortak çıkarlar ve planlar dünyasının toplumsal düzeyinde, hem de kendi dünya çapındaki servet ve denetime ilişkin çıkarlarına hizmetin politik düzeyinde doğrudan yüz yüze iletişimidir. Bu özel dışa kapalı iletişime ek olarak, adları etkinliklerini tanımlamayan bir dizi birbirine kenetlenmiş gayri resmî “kulüpler” ve örgütler ve bu “kulüp” ve örgütlerce, yönetici seçkinlerin var olmalarıyla sürdürmelerini ve şimdi varılmasına çok az mesafe kalmış olan nihai hedeflerine ulaşmalarını sağlamaya yönelik olarak dikkatlice düzenlenen seminerler yer alır. Bu insanlar ve bunların toplumsal örgülenimleri ne mistiktir ne de komplocu niteliktedir.

Kendilerini riske sokabilecek bilinen hiçbir hükümet veya iktidar yapısıyla doğrudan ilişki içine girmedikleri için aşağı edilme tehlikesinden neredeyse tamamen uzaktırlar. Politikanın teatral sahnesi ve ulusal önderler, monarklar, devlet başkanları vesaire, yalnızca bugün dünya iktidarına ve servetine egemen olan gerçek yönetici seçkinlerden “ateşi uzaklaştırmak” için oradadırlar, gerçekten de kitleler onların adları-

nı hemen hiç duymamışlardır. Ve kitleler arasında ün yapmış olanlar gerçekte bu ünü hak edecek öneme sahip değildirler.

Bu betimlemede bir zamanlar kendi ayakları üzerinde duran ve açık açık konuşabilecek olan akademisyenin artık tehlikeli bir faktör olmaktan çıktığı unutulmamalıdır. Bir kez Üniversite sistemi, kendi bünyesi içerisinde yer alınabilmesi için kural olarak şu resmî modern tarih görüşünün tartışmasız desteklenmesi ilkesini ortaya koyup söz konusu tarih görüşünün “sağ ve sol” diyalektiğince izin verilen tek söylemi sıkı sıkıya tanımladığında; onların akademik söylemlerini basacak veya basmayacak yayınevi sahipleri tam da bu yenedünya görüşüne tutkuyla bağlı kimseler olduğunda; bu ortak görüşe muhalefet edilmesi sistemden derhal iletişim-dışı bırakılmayı imlediğinde – işte o zaman böylesi bir direnişin su yüzüne çıkmaması güvence altına alınmıştır ve eğer su yüzüne çıkacak olursa, ona kendisi için hazırlanmış horgörüyle davranılacak, yani yakın geçmişin sarsıntıları içerisinde kökünün kazındığını düşündüğümüz saplantılı bir nevroz olarak reddedilecektir.

Şimdi yapmamız gereken şey, tarihsel olayları inceleyebileceğimiz bir diğer ilişkiler dizisi önermek ve aynı zamanda, ilerleme yolu olarak, katı diyalektik yöntem yerine, bir toplumsal örüntüleniş dizisinden bir diğerine sıçrama ve atlamaları varsayan daha bir biyolojik-temelli bir model önermektir. Topluma egemen olan bu yeni unsurların ortaya çıktığı tarihi, İngiltere Bankası’nın kurulduğu tarih olarak seçebiliriz, ama modern çağın başlangıcı hiç kuşkusuz 1789’daki Fransız Devrimi’yle birlikte ortaya çıkan toplumsal krize ve yeni tür bir devletin sıfır-noktasından doğuşuna kadar uzanır. Bu kaçınılmaz olayı izleyen iki yüzyıl boyunca yeni iktidar odaklarının nasıl geliştiğini ana hatlarıyla çizeceğiz. Ama bu arada, Fransız Devrimi’nin elbette ki durduk

yerde ortaya çıkmadığını ama bizatihi 1776 Amerikan Devrimi'nin çocuğu olduğunu unutmamamız gerekir.

Böylece Amerika'nın yaratılışının incelenmesi, bizatihi, neredeyse apaçık bir şekilde, türün ileriki manipülasyonu için toplumda bir dizi yeni iktidar işaretlerinin oluşturulması yolundaki bilinçli niyeti açığa vuracaktır. Amerika'daki ilk ciddi mücadelenin kesinlikle Banka'nın statüsü ve tümüyle her devletin hakları içerisinde denetlenebilen eski moda bankacılığa karşı olarak bir federal Banka kurma yolundaki incelikli girişim hakkında olması, çağdaş ikilem yeniden düşünülürken kesinlikle göz önünde bulundurulmalıdır. Böylece, boy gösteren demokrasinin yerel bir problemi gibi görünen devlet hakları, yeni devletüstü moneter mekanizmalar sistemine karşı "herhangi bir devletin haklarının" müda faasından başka bir şey değildir. Kurucular'ın Birlik içerisinde karşı çıktıkları şey kendisini sonradan Birleşmiş Milletler'e tek bir homurdanma olmaksızın dayattı, çünkü bu kez ideolojik direniş etkili bir şekilde susturulmuş durumdaydı.

Birlik'in kuruluşundan sonra Amerika içerisinde gerçekleşen ilk askerî girişim Banker Savaşı'ydı ve bunun sonuçlarını bugün bütün dünyada görüyoruz. Yeni bağımsızlık kazanmış Cumhuriyet'in ikonografisi üzerine yapılacak göstergebilimsel bir çalışma faizci grubun bütün asli unsurlarının doların kendisinde açıkça ortaya konmuş olduğunu gösterecektir. Bu aynı göstergebilimsel amblemler Fransız Devrimi'ne ve masonik hareketin büyüyen ve gelişen seçkinlerine ideoloji sağlamış olan simgesel diyalogda, ansiklopedistlerin süregiden yöntembiliminde ortaya çıkacaktır – çağdaş bakış açısına dayanak oluşturan ve bugün hâlâ faizci iktidar seçkinlerini entellektüel saldırı veya hatta araştırma karşısında korumayı güvence altına alan özgül bir kavramlar di-

zisine destek olarak tanımlanabilecek bir güçtür bu. Dolar üzerindeki piramit, Washington'un bilinçli bir şekilde masonik olarak düşünülmüş mizanpajı, Lenin'in piramidik türbesi, Lincoln'un tıpkı Pekin'deki Mao Zedong gibi "yüce rahip" olarak tahta oturuşu – bunların hiçbiri sanatsal ayrıksılıklar değildir – gerçek iktidar ele geçmez biçimde devlet yapısının ötesinde kalırken, iktidar seçkinlerini ve onların bu çağdaki yöntemini resmeden merkezî bir göstergebilimsel ızgaradan incelikli bir şekilde gönderilmiş işaretlerdir.

O günlerden beri bir savaş süregitmektedir – anlamlı bir şekilde mücadelenin bu yanı ancak alaşağı edilmiş eski rejimin iktidar seçkinlerince bilinir. Bu nedenden dolayı onların olaylara tanıklıkları karşısında rasyonel bir ikici konum benimsenmesi önemlidir. Bir yandan her türlü ıslah düşüncesinden titizlikle kaçınılmalıdır, çünkü geri gitme isteği bilgi ve rasyonel soruşturma ruhuna aykırıdır. Geçmişin bütün yarayışlı kuvvetleriyle ve geleceğin, içerisinde soylu nitelik barındıran bütün yeni atılımıyla geleceğin kucaklanışını görmek istiyoruz. Öte yandan eski iktidar seçkinleri anahtar bir konumdaydılar ve bu kişiler, alaşağı edilmelerine ve yenilgi ve sefaletle itilmelerine yol açan olayların neler olduğunu anlatabilecek durumdadırlar. Yerinden edilmiş zenginler ve güç sahipleri, herhangi bir köktencinin kavrayabileceğinden bile daha fazla olmak üzere bu felaketler yüzyılında gerçek iktidarın nereye doğru kaymakta olduğunun farkındadırlar – ve bu kayma ulusal devlet ve ulusal devlet kurumlarından uluslarüstü servetin seçkinler gruplaşmasına, "sayısal olarak tanılanmış" servet göstergelerinin, yani doğası itibarıyla değersiz olan kâğıt paraların büyüyen endüstrisine doğrudur.

"Komplo teorisi" terimi, paranoya sınırında veya paranoya içine iyice yerleşmiş psikiyatrik dengesizlik durumu içe-

ren fantastik bir tarih görüşünü imler. Bilimsel bir bakış açısından bunu içinde bulunduğumuz açmaza yönelik hali hazırda diyalektik yaklaşımı reddedişimizin bir parçası olarak incelemeliyiz. Ve komplo teorisi denen ikinci psikopolitik kavramı reddediyor olmamızın yanı sıra, tarihteki tek itici kuvvetin diyalektikte tanımlanmış olanlar olduğunu söyleyen sözde pragmatik görüşü reddettiğimiz de açık olmalıdır.

Yerinden edilmiş seçkinler, ulus devleti ve onun çoğu durumda Hıristiyan monarşileri biçimindeki geleneksel yönetimini alaşağı etmeye yönelik tanımlanabilir bir dizi yıkıcı politikalar peşinde olan tanımlanabilir tarihsel insan topluluklarına işaret edebilirler. Hemen her durumda harekete geçirilmiş olan kuvvetler yurtsever milliyetçileri temsil ederler. Ama her bir grup ortak olarak ulusal olmayan, sanki insanlık tek ve tümüyle homojen bir kültürel grupmuşçasına ve yalnızca ortak bir biyolojik türden ibaretmişçesine insanları Tek Dünya Kardeşliği'ne çağırarak ve İnsan Hakları ve saireyi korumanın gözcü ideallerini teyit eden bir altta yatan felsefeye inanırlar. Dahası, arkada, gizli bir şekilde arkada, diyelim İtalyan milliyetçileri, Sırp milliyetçileri, Alman milliyetçileri ve Türk milliyetçilerinin, gitgide çökmekte olan Hıristiyanlığın alaşağı edilmesi ve yıkılmasından kazançlı çıkacak aynı güçler olduğu görülebilir. Hıristiyan monarşik sistemini restore etme gibi bir niyetimiz olmadığı için, bunu serinkanlı ve tarafsız bir şekilde gözlemleyebiliriz. Yine geçmişin parıltılarını restore etme konusunda herhangi bir özlem duymadan, benzer biçimde sistematik olarak parça parça edilmiş Osmanlı Hilafeti'ni gözlemleyebiliriz. Bu, dünyanın yeni yöneticilerini kabul etmeye hazır olduğumuz anlamına gelmez, çünkü onlar eski efendileri alaşağı etmiş olan yeni efendiler değildirler. Hayır. Kölelerin efendilerini alaşa-

ğı ettiğini görüyoruz ve bu alaşağı edişle birlikte Antik Yunan olarak başlayan, sonra Romalı olan ve nihayet çağdaş zamanlarda Alman idealist burjuva uygarlığı biçiminde kendini gösteren Batı uygarlığının yaratılması süreci sona ermiş oldu. Köleler kazandı. Ama yeni bir kültürün efendileri olmadılar. Onların işlevi efendilerin yönetimini yıkmak ve eski efendilerin etkinliklerinin ortadan kalkmasını ve projelerinin sona ermesini sağlamaktı. Köleler yönetiyor ama eski ve yüce bir projenin sona erdirilmesi konumundan yönetiyorlar, yoksa onun yerine daha iyi olanın geçirilmesi konumundan değil. Hayır, tersine, bugün yönetiyor olan köleler, önceki şeylerin hiçbirinin yeniden doğuşuna ve uyanışına hiçbir yerde izin vermeksizin, önceden ne varsa bütün bunları ticarileştirerek ve istismar ederek yönetiyorlar.

Çağdaş tarihte, Amerikan Cumhuriyeti'nden Napolyon savaşlarına dek ve sonrasında, iktidar elde etme yönünde, yıkıcı ve hırsla dolu kuvvetlerin doğuşunun başlangıcını sezinleyebileceğimizi de öne sürüyoruz. Ve bu kuvvetler, kendilerini göstergebilimsel olarak ifade eden ve bunun yanı sıra, önce ulusal bankacılıkta ve sonradan uluslarüstü monetarizmde ifade etmiş olan yeni ve kodlanmış bir kavramlar dizisi kullanıyorlardı. Sol'un "çok-uluslular"ıyla ilgilenmiyoruz çünkü bu üçkâğıtçı diyalektiğin parçasıdır. Dünyayı tehdit eden çok-ulusluluğun doğası değildir; dünyayı tehdit eden oluşturulmuş ulusal devlet yapılarına boyun eğmeyen şu sistemler dizisi ve aynı zamanda da daha karmaşık alışverişleri yönetmek anlamına gelen "uluslararası" kurumlardır. Bir ulus olarak egemen devletin kutsallığı su götürür bir şeydir. Neden? Fransa, anayasası olan egemen bir devlettir. Bu anayasa altında kendilerini hem Fransa'da hem de yine demokratik bir anayasaya sahip olmakla böbürlenen İspan-

ya'da oyuna getirilmiş bulan ve kendi başlarına bir ulus olan Bask halkı vardır. Onlar kendi başlarına bir ulus oluştururlar. Kendi dilleri vardır. Ayrı bir ırktırlar. Kendi antik kültürleri, müzikleri, sporları ve şiirleri vardır. Antik zamanlara kadar uzanan toplumsal bir komünal yönetim yöntemleri vardır. Bir ulus olmayı istiyorlar, İnsan Hakları ve saireyi sıkı sıkıya benimseyen iki demokratik devlet tarafından bir ulus olmaklıkları yadsınmıştır, kendi kaderlerini belirlemelerine izin verilmek yerine bu iki devlet tarafından zulmedilmişler, işkenceye uğramışlar ve katledilmişlerdir.

Eğer Bask bu ikilemdeki tek halk olsaydı, anomali belki kabul edilebilirdi. Ama aynı durum İrlandalılar, Tibetliler, Türkmenler, İskoçlar, Filistinliler için geçerli olduğu gibi, Almanlar için de geçerlidir ve bilindiği gibi Almanlar, ortak bir devlet, kültür ve coğrafyaya sahip olarak kendilerini bir ulus halinde yeniden bir araya getirme girişiminde bulundukları ve daha ciddi olarak kültür ve dilin yitirilmesi olarak tanımladıkları, zengin yaşamlarını bütün yerel kimlikten yoksun bir tek biçimli örüntüye indirgemeye çalışan bir etkilenimi reddettikleri için bu yüzyıl içerisinde en acımasız şekilde cezalandırılmışlardır. Bu nedenle yıkıma uğratıldılar. Yeni bir yaşam istemleri barbarlık olarak yeniden tanımlandı. Şimdi bu köksüz, melez, sözde-kültürel elektronik iletişim araçları yoluyla dünya çapında bir yaygınlık kazandırılmaktadır; böylece, müzik, sanat ve edebiyat, her yerde bir diğerinin aynısıdır ve hiçbir yerde halk geleneğini ve yaşamını derin bir şekilde yansıtmaz, öte yandan her yerde moda gibi yüzeysel ve değişebilir olduğundan çok miktarda satılabilir ve hiçbir yerde üzerinde uzun boylu düşünmeye değmez niteliktedir.

Ne var ki, dünya istikrarı için devlet olmaklığı esirgen-

miş doğal ulustan daha tehlikelisi vardır ve bu da hem devlet olma iddiasında bulunan hem de onunla tanımlanmayı reddeden sözde-ulustur, eğer her ülke tanımlanmış sınırlarla sınırlandırılmışsa ve yurttaşları kayıtlı uyruklarıysa, o halde melez bir ülke biçimlendirilerek, bu ülkenin kendi egemen devletleri olduğunu iddia eden bir halka teslim edilir ama aynı zamanda bu ülke, yeni sınırlarının ötesindeki pek çok yerde anahtar konumda yaşayan çok sayıdaki kişinin de onlar bunu seçmiş olsun olmasın kendi yurttaşı olduğunda ısrar etmektedir. Bu insanlardan herhangi birine yapılacak herhangi bir saldırı bu yeni egemen devlete ve halkına saldırdır ve bu halk, dinle değil (çünkü onlardan bazıları dini terk etmişlerdir) ama ırk olarak tanımlanabilir, ama ırk yoluyla kimlik iddiasında bulunan başka herhangi bir halk ırkçıdır ve bu projeye karşı çıkan herkes tanım gereği ırkçıdır ve bütün bunlar bilim adamları ve tarihçilerin ortadaki ırkın hatırı sayılır ölçüde başka ırklardan unsurlar içerdiğini ve gerçekte daha fazla tek ırksal kimlikle tanınamayacaklarını tanılamış olmalarına rağmen. Bu durum çevresinde oluşturulan savunma mekanizması, ırkçı ve hatta psikotik olarak yaftalanma korkusuyla problemin tartışılmasını önlemektedir ve bu iki tanımı, yani ırkçı ve psikotik tanımlarını, bu statünün korunduğu süreci sorgulayacak olan kişinin hakkından gelmek için diyalektiklerinde barındırırlar. Eğer istatistiksel olarak bile bu insanların dünyanın köleleştirilmesi demek olan faize dayalı sistemin bilinçli uygulamasında dünya ölçeğinde şebeke kurmuş insanlar olduklarını ve bu uygulamanın uzun zamanlar boyunca tarihsel olarak onların elinde bulunduğunu görmüş olmasaydık, bu mesele- nin kendi içinde böylesi bir önemi olmazdı. Eğer bu geçmişteki eziyet yüzündense, bu eziyeti görmüş olmalarındaki neden araştırılmalıdır. Kendilerine saygı gösterilmesi konusun-

da ısrar eden ve belki de aşırı bir saygı gösterilen bir seçkinler grubuyken, niçin hâlâ faize dayalı öğretiyi sürdürdükleri ve bununla da kalmayıp onu bankacılık dünyasında, ticarete ve borsada ve en çok da para piyasalarına, dünyanın altın ve elmas borsalarına egemen olan denetim sistemlerinde yeni ve katlanılmaz boyutlara tırmandırdıkları araştırılmalıdır.

Böylece çağdaş tarihsel manzarayı değerlendirirken yalnızca gerçekleri yeniden değerlendirmek değil (“Gerçekler yoktur, yalnızca yorumlar vardır!”) ama dünya ikilemimizi yapıcı bir şekilde analiz etmemizi olanaksız kılan bir konuma düşüren bu can alıcı diyalektiklerden kaçınmak da önemlidir. Kendi hümanizmimizi terk ettiğimizi imleyen tatsız öğretilere tutunuyor olarak veya günah keçileri arayan insanlığın paranoid bir bakışının kurbanları olarak yaf-talanmayı inatla reddetmeliyiz. İşin doğrusu, ne o kadar aptal, ne de o kadar deliyiz. Hayır. Kölenin; üstünlüklü insanı ve onun kültürünü alaşağı etme mekanizması olan diyalektik yöntemin kendisinin reddedilmesinde ısrar ediyoruz, hiçbir ülkeye değil ama yalnızca kendileri gibilere sadakat borcu olan tefeci baronlara para kazandırılmasının, bu tefecilerin dünya servetini açgözlü bir şekilde gasp etmelerinin reddedilmesinde, türün çaresiz tüketiciliğe zorlanması- nın reddedilmesinde ısrar ediyoruz. Aynı nedenlerle, insanların bir grubunun çektiği eziyetin, eğer insan soyuna mensup olmayı kabul edeceklerse, diğerlerinin çektiği eziyetten bir şekilde niteliksel bir farklılığa sahip olarak tanımlanamayacağında ısrar ediyoruz. Özel bir durum yoktur. Ve tarihte ilk kez olarak teknolojik bir yöntemle kendilerine eziyet edilmiş olması, bir başına bu, kayıt düşülecek bir şey olabilir ama bu önceki tarihsel kurbanların eski yöntemlerle eziyet görmelerinden farklı değildir. Ateşi başına vurmuş ya-

zarlarından birinin öne sürdüğü “ontolojik olarak farklı” bir eziyet çektikleri iddiası kabul edilebilir değildir, tıpkı cezalandırıcıların eylemlerinin bir şekilde aklın ötesinde olduğu ve kavranamayacağı iddiasının hiçbir şekilde kabul edilebilir olmaması gibi. Bu olmayacak bir iddiadır ve kesin bir şekilde reddedilmelidir. Akıl şimdiye dek çekilmiş bütün eziyetleri hiç de kavrayamayacak durumda değildir. Hatta eziyet görmüş bu halkın çağdaş yaşama tek kültürel katkısı olan nükleer bombanın icat edilmesini bile – ve bu icadın sonuçları yirminci yüzyılın sunabileceği her şeyden çok, ama çok daha yıkıma sürükleyicidir. Şimdi soyunun tükenmesinden korktuğumuz insan soyudur ve bu duruma gelinmesi kendi varlığını korumak amacıyla –bedeli ne olursa olsun– topyekûn yıkım aracını icat etmiş olan ırk sayesinde olmuştur.

İrk ve anti-ırk diyalektiği kapitalizm ve komünizm diyalektiğiyle veya özgün tanımını verecek olursak sağ-sol karşıtlığıyla birlikte gider. Fransız Devrim Meclisi’nin sol tarafı Jakobenler’in, ansiklopedistlerin öğretilerini izleyen ve yapılanmış devletleri yoluyla Napolyonik çağın yolunu açarken kendi kendilerini yiyip bitirme durumunda olan köktenci devrimcilerin tarafıydı. Bu, bütün görkemi ve ulus-üstü gururu içerisinde modern bankacılığı kuracak Napolyonik oyunun oynanmasıydı.

Bundan Rothschild Evi (Ev, çünkü bu uluslar ötesinde birleşmiş bir bankacılık kurumuydu ve ulusal denetim dışındaydı) Avrupa’nın kapitalleri içerisinde doğdu ve bunlar altının “fiyatına” karar verme rolünü kendi üzerlerine aldılar ki bu hâlâ sürmekte olan bir uygulamadır. Londra’da altının değeri hükümet yetkilileri tarafından değil ama bilinen hiçbir seçimle iş başına getirilmemiş uluslar-ötesi bir örgütün adamları tarafından belirlenmektedir. İşte size demokrasi!

Çağdaş “statüko”nun başlangıcı, ilk kez, açıkça tanılabılır bir şekilde Boer Savaşı’ndan sonra Güney Afrika’nın doğuşuyla su yüzüne çıkar. Bu çağdaş “statüko” konuşulmaz ve egemen devletler arasında her yerde kabul edilmiştir; öyle ki, bu devletlerin politikacıları bir yanda kendi halklarının çıkarlarına *değil* ama ekonomik “rasyonel”in ve gizemcil “piyasa kuvvetleri”nin çıkarlarına hizmet; ve öte yandan da ulus-ötesi para yapıları ve değiş tokuşlarına hizmet için seçilmişlerdir. “Ulus”un doğuşu mason Cecil Rhodes ve Banker Beit’in birlikteliğinin sonucuydu. Ülkedeki en hükümrân halk olan Afrikanerler hak ettikleri yeri elde etmiş olduklarını düşündüler ve İkinci Dünya Savaşı’ndan sonra otoritelerini ortaya koymak için hâlâ savaşıyorlardı. Ama seçimle işbaşına gelmiş Güney Afrika hükümetinin büyük askerî gücüne rağmen istediği politikaları yürürlüğe koyma konusunda hiçbir gerçek gücü olmadığı açıkça görülebilir.

Ülkenin “işleyişi” kendi ellerinde olmayan altın ve elmas madenlerinin servetiyle denetim altında bulundurulur. Ve bu muazzam serveti denetim altında bulunduranlar arka planda ve sadakat yoluyla diğer ülkelerdeki ve özellikle Rusya’daki meslektaşlarıyla bağıntılanmışlardır – bu özel sadakat egemen tefecileri her yerde birleştirir.

İşte köktenci diyalektik, bir yanda neredeyse Fransız İnsan Hakları Sözleşmesi’yle özdeş bir beratla anti-apartheid “özgürlük” kuvvetleri ve öte yanda iktidarı elinde bulundurmaya çalışan “tepkici” bir ırkçı kuvvet. Şimdi toplumdaki egemen grup olan Afrikanerler tepkici değil ama eylem ortaya koyuculardır ve aşırı ölçüde egemenlikle suçlanırlar, ama bu diyalektik, anti-apartheid grubu aktif ve özgürlük için savaşıyor olarak ortaya çıkarıyorken, onları tepkici olarak tanımlar. Kölelerin özgürlüğü. Ama bu olmakta olan ve-

ya olacak olan şey değildir. Diyalektik yanlıştır. Bir diğer diyalektik – beyazların kuvvetlerini haklılaştırmak da aynı şekilde yanlış olacaktır. Ortadaki mesele bir başka şeydir. Politik sistemin bir gücü yoktur. Güç altın ve elmas servetinin sahiplerinin elindedir. Onların ilgisi Güney Afrika değil ama diğer tefeci baronlar arasındaki her iki tarafa da yıkım getiren savaştır. Bu seçkinlerin gücü hem New York'ta, hem de Moskova'da su yüzüne çıkar. Anahtar çoğunluk, kimisi kökensel olarak, kimisi hâlâ Rusya'dandır. Güney Afrika "buzdağı"ndan şu anki olayların gizli ana-çoğunluğunu çıkarsayabiliriz.

Sezinlediğimiz şey, egemen dünya seçkinlerinin çoğunluğunun gelmiş olduğu Doğu'ya doğru bir "dönüş" adına Batı toplumunun kaldırılıp atılmasıdır. Bütün şimdiki senaryolar, eğer diyalektik yöntemden sakınılacak olursa, Doğu Bloku'nda süregitmekte olan denetim lehine Batılı politik yapılardan bir kopuşa işaret eder görünmektedir. Ve bu, komünizm mesele olduğu için değil ama dünya üzerindeki denetiminin bir sonraki aşamasının ancak sosyalist bir devlette mümkün olduğu rasyonel ve sistematik örüntülenişin faydalarının kullanılarak gerçekleştirilebileceği içindir ve şu anda Batı'nın anarşik destabilizasyonu, hem kültürel olarak hem de Batı'nın finans kurumlarında gerçekleşmiş durumdadır. Bir kez dünya ölçeğindeki borç mutlaklaştırıldığında geri kalan tek iş denetimin ele alınması ve bu denetimin kalıcı hale getirilmesidir, böylece para seçkinleri bütün bir dünyanın efendisi olacaktır. Böylesi bir dünyada artık geri kalan herkes kalıcı bir kaçınılmaz borç-içindelik içinde doğar ve ölür ve böylece insanlığın acı çeken bütün insan yığınlarının ideali olarak uzunca bir süre kafalarda yer etmiş Tek Dünya Hükümeti'ne itaatkâr hale gelir ve artık ellerinden alınmış

olduğu için, yaşam veya gelecek karşısında hiçbir sorumluluğa sahip olmadıkları teminatıyla sonsuza dek güvenli bir şekilde acı çekebilirler. Nihai evcilleştirmeye başlanabilir ve geçmişin soruşturan, dövüşen, dönüştüren kahramanı, dünya barışı diye yeniden-adlandırılan süreğin köleliğinin güvenli ve rahat koltuğundan seyredilen bir video efsanesi olacaktır.

Bu monetarist egemenliğin katediyor olduğu yolun yerel bağılıktan tümüyle uzak, milliyetçi olmayan bir grup tarafından yönetilen birleştirici bir dünya devletine doğru olduğu anlaşılmalıdır ve medyanın, üniversitelerin ve kamusal diyalogun bütünleşmiş pedagojik etkinliği yoluyla hem politik, hem de kültürel olarak eğitilegelmekte oldukları mitik diyalektik düşünüşten kendilerini bir kez kurtardıklarında, insanlar tarafından okunmaya hazır bekleyen işaretler orada duruyor olacaktır. Bu belirlenmişlik son derece derin olduğu ve insanlar meseleler karşısında neredeyse Pavlovcu bir tepki gösterdikleri için, vurgu bu yeniden-değerlendirmeyi yapacağımız derin felsefi temeller üzerine olmalıdır. İnsanlara, ne nükleer ne de parasal kaderlerini hiçbir şekilde denetleyemedikleri “demokratik” olarak tanımlanan bir dünya sunan bir tarihsel açmazla karşı karşıya olduğumuzu fark ediyoruz. İnsanlar, politik kuramların hiçbir gerçek gücü olmadığına ilişkin muazzam bir kanıt işte önlerinde duruyorken, sunulan politik söyleme körcesine inanmaktan başka bir şey yapamıyorlar. Amerikan Devlet Başkanları’nın suikaste kurban gitmeleri, görevden çekilmeleri, iftiraya uğramaları ne piyasa üzerinde ne de dünya sahnesinde hiçbir etkide bulunmamıştır. İki güç unsuru, ekonomi ve politika biri tersine çevrilmiş iki üçgen gibi eşit gerilim içinde bir arada dururlar, böylece tersine çevrilmiş olan diğeriyle simetrik kuvvet içerisinde kenetlenirken, politik dünya, topyekün de-

netim içerisinde yönetilen bir tek dünya sisteminin yaratılışı doğrultusundaki monetarist stratejilerden kitleleri uzaklaştırmak için göz önünde durma işini, bu yüksek risk taşıyan işi görev duygusuyla yerine getiren kukla bir dünyadır.

Monetarist seçkinlerin önde gelen üyelerinden biri, Lord Lever, geçenlerde Dünya Bankası, Uluslararası Para Fonu gibi ulus-üstü bankacılık kurumlarının yanı sıra Paris Kulübü (kredi sağlayan bir kulüp) gibi oluşumlara, bütün bunlar arasında eşgüdüm sağlayacak bir Bankacılık Otoritesi'nin kurulması yönünde çağrıda bulunmuştur. Böylece bir hamlede piramidin tepesi tamamlanmış olacaktır ve Amerikan dolarının göstergibilimsel dilinde monetaristlerin Tüzüğünü temsil eden, dünya egemenliğinin her şeyi gören gözü yer alacaktır. Neredeyse aynı zamanda, monetarist ideolog Milton Friedman, ulusal hükümetlerin ellerinde kalmış olan gücün yeterince zarar verdiğini ve hükümetlerin değil ama bankaların piyasayı denetledikleri daha rasyonel bir durumun yasalaştırılması zamanının gelmiş olduğunu beyan eden şeyler yazmıştır. Buradaki ironi yaptıkları şeyin zaten bu oluşudur, ama piyasa ekonomilerindeki dalgalanmalar, önceden kestirilemeyen düşüşler ve tıkanmalar, onlara göre, aslına bakarsanız faiz ekonomisinin ürünü olan bölgesel nitelikteki katlanılmaz toplumsal istikrarsızlıklar yüzünden varlığını sürdürmektedir. Böylece Friedman'ın gerçekte söylediği şey iç bütçenin bile artık büsbütün bankacılık ağına teslim edilmesi gerektiğidir ve Amerikan Bütçe Planlama Müdürü, görevinden alınmadan önce bunun gerçekleşebileceği yolunda uyarıda bulunmuştur.

Eğer diyalektik-dışı bir yaklaşım benimsenirse olup bitenleri anlayabileceğimizi öne sürüyoruz. Eğer dünyanın içinde bulunduğu durumu (organizmaların gelişimini ve ya-

yılımını, dokularının örgülenmesini, organize olmuş toplumdaki gelişimlerinin karmaşıklaşması nedeniyle bilinçlilikteki sıçramaları inceleyebileceğimiz) daha bir biyolojik modelle incelersek çaresiz bir kendini bırakmışlık konumunda kalmak yerine tehdide erkekçe ve etkin bir tepki gösterebiliriz.

İki dünya savaşına ve bu savaşların anlamına değinmeden önce diyalektik-sonrası yöntemi, bu tarihsel döneme doğrudan doğruya uygulayabilmek için tanımlamamız gerekir. Bir kez yöntem ve yöntemin topolojisi ve tipolojisi açık bir şekilde kavrandığında bir şoka neden olacaktır. Yapıcı düşünce yeteneğinin ihyası sonucunda ortaya çıkan özgürleşme yabana atılmamalıdır. Felsefi bir yöntemin benimsenmesi derhal politik bir etkinliğe girişilmesi demeye gelir. En korkulan şey budur ve kitleler egemen seçkinlerce ustalıkla bir şekilde bundan alıkonulmuştur. Felsefi söyleme yaklaşılabilecek olanlar etkili bir şekilde toplumsal çatkıya bulaşmaktan alıkonulmak için vakumlanıp paketlenmiş bir dizi sözde-bilimle oyuna getirilmişlerdir. Dilbilim, yorumbilim, görüngübilim, bir dizi ambalajlanmış oyun, pozitivizm ve diyalektik yöntemin makbul disiplinlerinin dışına adım atmış olanlara sunulagelmıştır. Entellektüel dengemizi ve politik dinamizmimizi yeniden kazanabilmek için Batı geleneğinin en temel ve köktenci akımıyla, uygarlığımızın can damarıyla yeniden bağıntı kurmamız vazgeçilmezdir. Batı felsefesinin Batı kültürünün akışını izlediğine hiç kuşku yoktur. Önce-leri Antik Yunan'dı. Sonra Romalı oldu ve Alman olarak son buldu. Alman düşünürlerin büyük hümanist ve idealist geleneğinde Batı felsefesi, eleştirel ve uygulanabilir düşüncenin hep çekim merkezi olagelmıştır. Bu söylem Nietzsche'de sarsıcı sonuna ulaştı ve sonradan Heidegger tarafından kur-

tarıldı. Heidegger İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra çok utanç verici bir şekilde lanetlendi ve incelikli bir şekilde susturulduğu şey kültürün gelişimini ve devinimini hızlandırmış olan süregiden araştırmanın ana damarıydı. Heidegger Varlığın kendisine ilişkin söylemiyle bilgimize büyük bir derinlik kazandırdığı gibi, bizim için Nietzsche'ye de bir kapı açar. Böylece modern çağın problemlerine ilişkin olarak bize sağladığı temel ve gerekli aydınlanmayı açık bir şekilde görebiliriz. Şimdi Nietzsche'nin yöntembilimini inceleyelim ve sonra bunu, bizleri endişelendiren ve yalnızca yaşamımızı sürdürmemiz gerektiğinden değil ama Gelmekte Olan İnsan'la yeni bir geleceğe doğru öteye gitmemiz gerektiğinden, bizleri öylesine sıkıştıran ve üzerlerinde egemenlik kurmamızı öylesine isteyen bu yaşamsal meselelere uygulayalım.

“Dünya egemenliği için
mücadelenin sürdürüleceği zaman geliyor.
Bu mücadele temel felsefi öğretiler adına sürdürülecektir.”
Nietzsche, *Güç İstemi*

Nietzsche’nin felsefi örgüsüne dönülmesiyle büyük bir enerji mahzeninin kapıları açılır. Materyale serinkanlı ve bilimsel bir şekilde yaklaşılması yaşamsaldır, o kendi yaşamsal kuvvetini doğuracaktır, çünkü bu onun soylu yönelimidir, ama burada muazzam bir felsefi gücün ve rasyonel iknanın temel teşkil eden bir analizi ve derine inen bir eleştirisi olduğu anlaşılmalıdır. Nietzsche öncelikle ve her şeyden çok bir tanı koyucudur. Modern toplumun hastalığını tanılamıştır. Sonra, aynı zamanda, ileriye doğru giden yolu göstermiştir. Yeni bir düşünme dinamiği sunmuştur – bizi şimdiki berbat duruma getirmiş olan diyalektik yöntemden kurtulmuş yeni bir düşünme dinamiğidir bu. Bu basit taslağa bakmazdan önce bir uyarıda bulunulmalıdır. Halihazırdaki “diyalektiğin,” bir yanıyla, Nietzsche’nin ve önermelerinin şiddetli ve son derece duygusal bir reddedilişi olduğu unutul-

mamalıdır ve bu reddedişi, onun kavramlarını kabul edip, onları daha üst bir eleştiri yoluyla reddetme konumundan değil ama bir kez uygulandığında onun eleştirilerinin haliha-zırdaki iktidar sisteminin sonu anlamına geleceğini fark etmiş olma konumundan hareketle yapmaktadır.

Nietzsche'ye ve Üst-insan öğretisine güçlü bir akademik ve politik muhalefet vardır: öte yandan onun Üst-insan kavramı, fantastik bir "Süpermen" in icadıyla kitleler katında incelikli bir şekilde çarpıtılmıştır ve bunun amacı da ciddi ve vazgeçilmez Üst-insan kavramıyla –son derece farklı bir meseledir bu– hiçbir zaman karşı karşıya gelinememesinin temin edilmesidir.

Şimdi Nietzscheci yöntembilimdeki temel unsurlara işaret eden bir dizi tanımlayıcı önermede bulunalım.

"Gerçek felsefeciler... Buyurucular ve yasa-getiricilerdir..." (*İyinin ve Kötünün Ötesinde*). Hemen başlangıçta, Nietzsche, eleştirisinin sonucunun toplumun dönüştürülmesi olacağını söyler. Onun zamanındaki felsefeciler, bugünkü kadar olmasa bile, güç kaynaklarından yalıtılmış durumdaydılar. Onun görüşü felsefeciyi, dönüştürücü olma rolüne yeniden-bağıntılandırır. Dönüşümü olanaklı kılan güç-istemidir.

Öncelikle, ahlaki boyutun, insanlar bunun gereklerine uymadıkları sürece değer belirlemelerinde öne sürülmesinden sakınmak için bilinçli bir çaba gösterilmelidir. Doğruluk ve yalanlar kategorize edilmemelidir ama tersine kategorize edilmesi gereken soylu ve adi olandır. Yüce ve alçak olandır.

Toplumun biyolojik modeli insandır. İnsan bedeni hiyerarşik bir sistemdeki eyleyici ve tepkici kuvvetler arasında bir gerilimdir. "İtaat ve buyurma, mücadele biçimleridir" (*Güç İstemi*).

Baskın kuvvet – eyleyici olan: Dönüşüm gücü. Soyluluk. Tepki: ancak eyleyimle ilişkili olarak anlaşılabilir.

Güç istemi: Dinamik ilişki içerisinde iki kuvvetin nice-liksel farklılaşmasını üreten şey. Aynı zamanda ilişkideki her bir kuvvetin niteliğiyle sonuçlanan unsurdur bu. Böylece güç istemi organizmanın hem eyleyici hem de tepkici kuvvetlerinde açığa çıkar.

Eyleyici ve tepkici: kuvvetin verili nitelikleri. Olumluyıcı ve yadsıyıcı: güç isteminin nitelikleri.

Eyleyen ve olumlayan ve hoşnutluk duyan şöyle der: “Ben iyiyim.” Onun ayrımı şudur, “... Kendini göz önünde tutarak soylu bir ruhun ifade ettiği bir tür temel kesinlik, öyle bir şey ki, aranmayabilir ve bulunmayabilir ve belki de yitirilmeyebilir” (*İyinin ve Kötünün Ötesinde*). İyi, efendiyi gösterir ve böylece kötü, netice demektir ve köleye işaret eder. Kötü negatif enerjiye ve pasifliğe, mutsuzluğa işaret eder. Bunlar kuvvet tipleridir, değer biçmenin hiçbir ahlaki boyutu yoktur. “Ben iyiyim ve böylece sen kötüsün” pozitif olumlamanın bir sonucudur, “Biz aristokratlar, biz iyi, güzel, mutlu olanlar!” (*Ahlakın Soykütüğü Üzerine*). Böylece negatif önerme doğal saldırganlığın bir unsurudur ve pozitif kuvveti beyan etmenin daha ileriki bir şeklidir.

Bu kabına sığmayan enerji daha zayıf kuvvet içinde bir diğer negatif tepki uyandırır. Hınç. Bu, saldırganlıkla aynı şey değildir.

Hıncın ideolojisi, diyalektikten başka bir şey değildir. Hınç duyan kişi diğerini göz önünde bulundurmak ve sonra bir benlik olarak anlam bulabilmek için diğeriyi karşıtlık içine girmek zorundadır. Değilleme bir: Diğerini inkâr et. Değilleme iki: Diğerine karşı-dur. Bu tepkici benliğin sahte olumlamasına izin verir. “Sen kötü’sün, dolayısıyla ben iyi’yim.”

Şimdi bu tersine çevirmeyle, eylemiyor olan iyi'dir ve tepkici kuvvet tümüyle tepkici kalıp içerisinde kapanıp kalmış olduğu halde, bir sözde-pozitif eylem veya devrimci kuvvet kisvesi altında ortaya çıkarken, eylemin kendisi diyalektik yoluyla, tepki olarak tanımlanır. Ve böylece soylunun ahlakı, adinin ahlakıyla yadsınır. Bu direngen psikolojide yaşama karşı bir nefret ve olumlayıcı ve güçlü olan ne varsa bütün bunlara karşı bir direnç geliştirilir. Hıncı harekete geçiren şeyin ne olduğuna bir kez daha bakalım. Öncelikle, tepkici kendini eyleyicinin karşısında ve üzerinde tanımlar. İkinci olarak: Tepkici direnir ve tepkici imgenin yansıtılması yoluyla kuvvetler dengesini tersine çevirir. Sonra tepkici kuvvetler kendilerini üstünlüklüymüş gibi gösterirler. Bu tersine çevirmenin anlamı, kaçınılmaz bir şekilde kölenin efendi haline gelmemesidir. Şimdi mantıksal sonuç, tepkicinin eyleyiciyi alaşağı ederken –yani onu olumlayıcı yaratıcılıktan alıkoyarken– etkici hale gelmesi değil ama tepki gösterici olarak egemen hale gelmesidir. Böylece efendi yönetimi değil, köle yönetimidir bu.

Nietzsche hıncı rahibini Yahudi olarak, olumsuzlayıcı önermeler kuran, diyalektiğin ustası Yahudi olarak tanımlar. Yahudi-rahip şöyle der: “Yalnızca acınacak durumda olanlar iyidir. Yoksul, güçsüz, boynu bükük olanlar iyidir. Yalnızca acı çekenler, yoksunlar, hastalar, çirkinlerdir dindar olanlar; yalnızca onlar Tanrı tarafından kutsanırlar; kutsanmışlık yalnızca onlar içindir – ve güçlü ve soylu olan sen, tam tersine kötüsün, zalimsin, şehvet dolusun, açgözlüsün, sonsuza dek tanrısızsın ve sonsuza dek kutsanmışlıktan yoksun kalacak, beddua edilecek ve lanetleneceksin” (*Ahlakın Soykütüğü Üzerine*). Yahudi-rahip olmaksızın, köle, elinden başkasının gelmediği hıncından kurtulamazdı.

Bunu izleyen şey Yahudi-rahiple Hristiyan arasındaki işbirliğine dayalı tepkici antlaşmadır. Paulcü (Yahudicil) sentezde, yani Hristiyan kültüründe, “talihli olmak yüz kızartıcıdır, çok fazla sefalet var” yolundaki suçlama, suç olarak içselleştirilmiştir. Acı çekme bir suç nedeni haline gelir. “Birileri bunun sorumlusu olmalı – sen bir başına kendinin sorumlusu olmalısın.” Bu günahdır! Böylece Hristiyanlık Musevî projeyi tamamlar. Bu boyuta sonuçsuz bir şekilde gücün özgür kuvvetlerine son verişlerini sürdürmek için ihtiyaçları vardır. Acı şimdi bir cürümdür ve kendi kendini suçlama, eyleyici ve bundan dolayı da kaçınılmaz olarak acımasız efendilerin yerini kapatan yeni merhametli kölelerin süregiden denetimini güvence altına alır. Suçlamada bulun ve sonra suçlu kıl. Efendilere karşı birbirinin arkası sıra çalışan tepkici kuvvetlerin içsel politikası budur. Bunun güvence altına alınmış sürekliliği özgürlüğün geleceğe naklolanmasına yerleştirilir. Suçunuzun acısını şimdi çekin, tıpkı bizim sonunda Mesih’in geleceğini bilerek yakıcı hıncımızın acısını çektiğimiz gibi ve sizin de Hristiyanlık olarak adlandırılmış İsa-dininizin yeniden-yazılmış versiyonunda özdeş bir güvenceniz vardır, böylelikle siz de İkinci Geliş’i bekleyebilirsiniz. Moneter terimlerle borç veren/borç alan ilişkisi, özgür olanların gerçek yönetim ve iktidarına karşı olarak, yeni köle yönetiminin otantik olmayan sözde-efendilik modelini oluşturur. Böylelikle ahlaklı insan köledir, sorumlu insan diğer köleler üzerinde zorba-köledir. Efendiler projelerini sürdürmekten alıkonurlar ve diğer köleler borç alan/borç veren diyalektiği içindedirler; köleler arasındaki sözde bir efendi-köle ilişkisi içerisinde süregelen borç-alıcısıdırlar.

Soyluların dinamiklerini yeniden kazanmaları için; bütün bir türü mutlu kılmak yönünde olmayan özgürce seçilmiş

isteklerine katılmaları gerekir, çünkü bütün bir türü mutlu kılma yönündeki etkinlik, yalnızca özgürlüğün yadsınması ve tepkici borçluluğun öne sürülmesiyle yansıtılabilecek mahkûm edici bir sahte etkinliktir. Tür ya da ırk diyelim, hedef değildir, hedef sistemlere, hatta adaletinkine karşı daha fazla sorumlu olmayan otonom bireydir. Gelmekte olan insan ahlak-üstü olacaktır, adaleti seçtiğinde ahlaklılığın ötesinde olacak, vahşi ve özgür olacaktır. Sorumluluksuz, yüce.

Yahudi-rahip ve kötü vicdanıyla Hıristiyan işbirlikçi için bu kavram lanetlidir. Nefret ettikleri ve direndikleri şey budur. Yahudi-rahip seilmek ister, ama bir borç-verici olmanın bedeli nefret edilmektir, nasıl ki kendi hemcins kölelerini efendilerden nefret eder kılmışlarsa, öyle. Öte yandan, Hıristiyan, bağışlanmak ister, nasıl ki dinlerinin sahte bir bağışlama mekanizması olduğunu biliyorlarsa, öyle.

Nietzsche'nin işaret ettiği gibi yeni insan seilmeyi istemez, sever. Bağışlanmayı istemez, masumdur. İnsanların süregiden "kötü vicdanı," bireyin yaratılması şeklindeki türün gerçek etkinliğinden, bu etkinliğin bozguna uğratılması yoluyla insanların uzaklaştırılmalarına dayanır. Bu, borçlu olarak kendi kaçınılmaz tepkici konumlarının kendi üzerlerine yansıtılması yoluyla yapılır. Borç, insanların köleleştirilme mekanizmasıdır ve özgür insanın yaratılmasını engelleyen bir unsurdur. Faiz, matematiksel bir model yoluyla borcun süreklileştirilmesinin aracıdır ve bu model, borcun faiz sarmalı içinde ödenemezliğini güvence altına alır – faiz sarmalı borçtan kurtulmayı olanaksız kılar. İstenen ödeme değil, köleleştirmedir.

Bu, özü itibarıyla Nietzscheci bakışın eleştirisidir. Öteye, Üst-insan'a giden yola çağırان oluşturun ve dinamik yöneme daha sonra bakacağız. Şimdi eleştiriye zamanımıza ve kendi felç olmuş durumumuza uygulayalım. Kapıları açalım.

Nietzscheci eleştirinin modern tarihe tümüyle yeni bir gözle bakılmasına yol açtığı ortadadır. Boer Savaşı'na bakalım. Güney Afrika'daki monetarist hegemonyanın yaratılmasına bakalım. Altın ve elmas madenlerinin artan servetine dayanan bu monetarist hegemonya ulus-üstü yapıların bütün bir dünya üzerinde yeni örgülenişinin başlangıcını oluşturuyordu. Aynı zamanda ise, var olan toplumların kuvvetleri gitgide eli kolu bağlı hale geldi ve son derece akıl dışı niteliklerinden dolayı kendilerini kaçınılmaz bir çöküşle yüz yüze bırakan bir dizi katı milliyetçi sisteme sokuşturuldular.

İşte büyüyen bu krize karşı Birinci Dünya Savaşı ve İkinci Dünya Savaşı olarak bilinegelen olaylar ortaya çıktı. Nafif “güçler dengesi” masalına ve ulus devletlerin bir “kimliği” olduğu –Almanya dünyayı fethetmek istemektedir, Rusya'nın bir ruhu vardır, İngiltere dalgaları yönetmektedir– fantezisine dayalı bir tarih görüşüne sahip politik “önderler”iniz var. Politikacılar bir dizi anlaşmalar ve protokolleri görüşürken, henedan yöneticileri görünüşte “yönetirler”. Bu hem bir fantezi, hem de “büyük oyun”dur. Buna kimse inanmıyor.

Büyük diyalektik ne var ki oyun değildi. Bütün insanların eşit olduğunu beyan etti, ortada herhangi bir oylamayla ka-

bul edilmiş olmayan İnsan Hakları Bildirgesi vardı. Yeni bir politik insan iddiasının yeryüzünün pek çoğunda hiç veya hemen hiç anlam ifade etmediği hiçbir zaman göz önünde bulundurulmamıştır. Dahası, bunun insanın belli aşamalardan sonra ulaştığı bir şey olduğu düşüncesi daha da bir gülünçtü. Kendisini, devrimin gücünü bütün var olan devletlerde yeniden üretmek üzere ortaya koydu. Fransız monarşisi işin başlangıcıydı. İtalya Garibaldi'nin önü sıra çöktü. Bir sonraki hedefi olan Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun göbeğinde bir dizi ayaklanma körüklendi. Bu imparatorluğu vurmak, Orta Avrupa'daki bütün monarşik yapıların ardı ardına yıkılması anlamına geliyordu. Birinci Dünya Savaşı denilen şey, gerçekte Habsburg İmparatorluğu'nun, Alman İmparatorluğu'nun, Rusya İmparatorluğu'nun ve İslam Hilafeti'nin çöküşüyle sonuçlanmıştır.

Politik bölünük, Birinci Dünya Savaşı'nın nedeninin veli-aht Ferdinand ve karısının öldürülmesi ve İkinci Dünya Savaşı'nın da Polonya'nın özgürlüğe kavuşturulması yolundaki mutabakat nedeniyle çıktığına inanmak biçiminde tanımlanabilir. Ülkelere Büyük Güçler adı verildi ama onlar gerçekte olayları denetim altında tutma gücünü bütünüyle yitirmiş durumdaydılar. Yüzyılın ilk dönemindeki savaş-öncesi dünyada yalnızca bir avuç seçkin ve büyük aileler tümüyle yeni bir yapılar ve gruplaşmalar dizisinin tarihsel hareketin emrinde olduğu yolunda bir fikre sahipti. Daha ilginç, diyalektik hanidir bilinçli bir şekilde kamu üzerinde işliyor ve yıkıcı güçlerin iş başında olduğu yolundaki uyanıklığı dağıtmaya yönelik çalışıyordu. Güçlerin sismik kaymasını açıklayan diğer diyalektik marxist diyalektikti. Bu, halkı "iktidarların" bozulmuş, çürümüş, zorba ve devrilmeyi hak ettikleri düşüncesine hanidir hazırlıyordu. Şu iki unsurdan, diyalektik rahip ve suçlu taraftan oluşan burjuva uygarlığının trajedisi,

Hristiyan monarşik sisteminin, eleştirel suçlama karşısında çökmek durumunda olmasıydı. Bütün “ahlaki argüman” “ezilen”den yanaydı. Tolstoy, aristokratik zorbalığın eleştirel reddine devasa bir çabayla karşılık vermeye çalışırken, suç diyalogunun kucağına düştüğünden dolayı işin başında yenildi ve Hristiyan görüşü onu eziyet görenlerin dayanılmaz saflığı ve özgürlük çılgınlıkları karşısında umarsız bıraktı.

Marxizmin İngiltere’den doğusu gerçekte neler olup bittiğine ilişkin pek çok ipucu verir. Hem Marx’a hem de Engels’e Rothschilds tarafından mali destek sağlanmış oluşu rastlantı değildir. Komünist Manifesto’nun Illuminati denen gizli bir dernek tarafından yazdırılmış olması rastlantı değildir. İngiltere’nin faizcileri desteklemekte uzun bir geçmişi vardır. İngiltere’deki monarşinin sonunu görmüş olan eski devrimci Cromwell faizin dönüşünün yolunu açtığı gibi, büyük bir muhalefete karşın, Yahudi varlığının yasallaşmasını da sağladı. İngiltere Bankası ulusal düzeyde kendini gösteren ilk faizci kurumdu. Monarşinin restorasyonu İngiltere’nin Hollandalı tefeci ve elmas tacirlerine açılması anlamına geliyordu. Waterloo, belirtmiş olduğumuz gibi, Rothschild’i City’de bir kuvvet olarak yerleşik kıldı. Victoria zamanında İngiliz hükümetine faizci ve ölümcül bir borç verme kurumuydular, Süveyş Kanalı’nın yaratılması, parlamento kanadındaki Disraeli sayesinde oldu. Yüzyıl sonra bir diğer İngiliz hükümeti, bu kez Disraeli değil ama İsrail tarafından çekip çevrilen bir operasyonda, Süveyş Kanalı’nı elinde bulundurmak için kendisini işbirlikçi bir çaba içerisinde bulacaktı.

Boer Savaşı Britanya İmparatorluğu’nun iktidar kimliğinin kuyusunu durmamasıya kazdı ve aynı zamanda da bankacılık seçkinlerinin ve enternasyonalist seçkinlerin servetindeki ve yapısal sofistikasyonundaki sıçramayı gördü.

Yüzyılın sonunda İngiltere, bütün Avrupa’da monarşik yönetimlerin yıkılması yönünde inanılmaz bir maharetle çalışmış olan yıkıcı güçlerin geçici karargâhı haline gelmiştir. Gizli topluluklar kavramı her ne kadar ağıza alınmıyor olursa olsun belgelerle saptanmış gizli terör örgütlerinin varlığı inkâr edilemez. (Bu örgütler Stern Çetesi ve benzerlerinde doruğa ulaşırlar. Bir dizi terörist eylemle İngiltere’nin Filistin’den çekilmesini amaçlayan aynı teröristler, İsrail’in yasal hükümeti haline geldiler; böylelikle Amerikan Başkanı’nın “Teröristlerle ilişki kurmam,” sözü “İsraili olanların dışında” biçiminde okunmalıdır.) Ve bütün bir Avrupa’ya yayılmış olan bu örgütler Avrupa’yı bir iç kargaşaya ve sonra da savaşa sürükleyen çökmekte olan kuvvetler arasında yaşamsal görevlerini yerine getirdiler. İster Sırbistan’daki “Kara El” olsun, isterse Türkiye’deki “Jön Türkler,” milliyetçi bir diyalektik kisvesi altında bunlar ulusal özgürlük gibi “şerefli” bir gerekçeyle harekete geçirdikleri güçleri kandırdılar. Kandırdılar, çünkü korkunç bir öfkeyle Hıristiyanlık’ın Avrupa iktidar yapısının yanı sıra, İslam’ın politik birliğinin ortadan kaldırılmasından başka bir şey istemeyen enternasyonalist entrikayı sürdürme yolundaki daha karmaşık ve daha geniş bir programa hizmet ediyorlardı.

Niçin Hapsburg ailesi kendi çöküşlerinin gerekçesi olarak hiç de gizli olmayan elle tutulur güçleri suçlamak yerine bu gizli toplulukları suçlamakta ısrar etti? Tarihçiler bu olayın “Müttefikler”in Amerikan destekli güçleriyle gerçekleştiği konusunda ikna olmuşlarken, niçin bu konuda ısrar ettiler? Her şeyinizi yitirdiğinizde kimi suçlayacağınızı bilirsiniz. Bu durum aynı şekilde Beyaz Ruslar, Türk seçkinleri ve Almanya’nın büyük aileleri için de geçerlidir. Bütün bu sözümona “gerici unsurlar” kendilerine karşı dolap çevirenle-

rin kimler olduğunu çok iyi biliyorlardı ama onları, diyalektik içerisinde kendi önyargılarının ve anti-hümanist oluşlarının kanıtı olarak kendi aleyhlerine çevrilecek bir kabalıkla nitelendirdiler. Ne var ki, değişen iktidar sahnesine ilişkin bir diğer veçhe vardır ve bu da eski iktidar seçkinlerinin işbirlikçi boyutudur.

Gelişen ve karmaşıklaşan Avrupa bankacılık kuruluşları iki grup insandan oluşuyordu: bir yanda zengin sanayiciler ve öte yanda, hâlâ hareketli ve Batı'ya doğru göç etmekte olan Doğu Yahudilerinin seçkinlerinden olan büyük bankacılık ve borsa kralları. Dışlanmış ve hakir görülmüş Yahudi seçkinlerinin monetarist iktidar yönünde attığı her adım, bir kap yemek ve yağlanmış Hristiyan eli sayesinde oldu. Grandes Familles'in bu konudaki ikiyüzlülüğü, artık üstünlüğe sahip olamadıkları bugün bile hâlâ süregelmekte olan bir toplumsal yüzkarasıdır. Bu, her seferinde gizli ekonomik kurumlarla işbirliği içerisindeki kişisel kazanç ve gücün, "ulusal çıkar" denen şeyin daha bir ele gelmez seçeneğine yeğlenebilir olduğu son yüz elli yıl boyunca Avrupa'daki toplumsal yaşamın, zaman zaman sanatta su yüzüne çıkmış ama ender olarak kitlelere ulaşmış olan bu zengin dokusunun parçasıdır. Bu, hadisedeki, anti-semitizm diyalektiğine ve atası olan diyalektik ırkçılığa karşı en ciddi faktörlerden biridir. Süreç içerisinde kaç Yahudi acı çekmiş olursa olsun, diyalektiğin faizcilerin işine geldiği kuşkusuzdur, çünkü bu, gözlemcinin dikkatini, işlemin bütün anahtarını oluşturan paranın hareketinden başarılı bir şekilde uzaklaştırmıştır.

İşte burada, diyalektiğin mantıksal yetersizlikleri olayların gerçek akışına göz atmamızın yolunu açar. Anti-semitik diyalektiğin temel önermelerine bakalım. İnsanlar Yahudilere akıl dışı bir şekilde karşı dururlar. Toplumsal davranışlarından ve-

ya dinlerinden dolayı değildir bu. Bunlar yalnızca ikincil karakteristiklerdir. Anti-ırkçı bir saldıdır bu, onları başka herhangi bir faktörle değil, “Yahudi” olarak tanılamaktadırlar. Irksal bir saldıdır bu. Bundan dolayı, Yahudi sami olduğundan, anti-semitiktirler. Bir anti-sami olmanın karşıtı, bir pro-sami olmaktır. Ne var ki bir Arap da semitik ırktandır. Anti-sami zorunlu olarak anti-Arap değildir. Böylece, o halde anti-semitizmi anti-Yahudi hassasiyetiyle, yalnızca bununla denk tutmamız gerekir. Bir kimseden pro-semitik olması istenmiyor (bu pro-Yahudi olarak yeniden tanımlanmıştır) gerçekte anti-anti-semitik yani anti-anti-Yahudi olmak daha önemlidir.

Şimdi, Arapların anti-sami hadisesinde karşıya alınmıyor olmaları meselenin ırk olmadığına işaret etmelidir. Tarihsel olarak İsrail’in Güney Afrika’yla ittifakı böylesi ırkçılığın kendi taraflarında hâkim olmadığını teyit etmelidir. Böylece bu, tek bir irksal adlandırma içerisindeki yalnızca bir grup insan için koruma sağlayan bir mekanizmaymış gibi görülmektedir. Yahudilerin soykırma uğradıkları ve dolayısıyla da özel bir durumları olduğu iddiasına çok daha dikkatli bir şekilde bakmamız gerekir. Soykırım irksal olarak tanımlanabilir pek çok grubu tehdit etmiştir; böylelikle girişilmiş olan herhangi bir soykırım hiçbir topluluğa en-eziyet-görmüş halk statüsünü vermez, bir irksal üstünlük kavramı yeniden devreye sokulmadığı sürece bütün halkların aynı trajik çizgilere sahip olduğu görülmelidir. Yok edişteki ne sayı ne de yöntem, bir grubun beşerî acı çekişinin bir diğer grup üzerindeki statüsünü yükseltmesine izin vermez. Yahudilerin teknolojik yöntemle eziyet gören ilk grup olması gerçeği, kendi içerisinde, onları eziyet görmüş diğer gruplar karşısında ayrıcalıklı bir konuma oturtan niteliksel bir ayrım yapılması için yeterli değildir.

Diyalektikteki kaçınılmaz faktör, kendini doğuruyorludur. Süregiden bir anti-semitizm “samiler”in özel bir statüleri olduğunu iddia etme ve düşmanlarını insan dışı ve barbar olarak kınama yönündeki tepkisel ve savunmacı hareketlerini güvence altına alır. Böylece toplumdaki herhangi bir gruba; kapitalistlere, Almanlar’a, Araplar’a, faşistlere haklı olarak karşı durulabilir, ama Yahudilere yönelik herhangi bir karşı durma anti-semitizmdir ve böylelikle bir suçtur ve kabul edilemezdir. İsrail’e yönelik bir saldırı, kendi tanımlarıyla, bir anti-semitizm edimidir. Bundan dolayı, anti-semitizm kuvvetlerine yardımcı olacağı gerekçesiyle, herhangi bir şekilde İsrail’i eleştirmeye veya zayıflatmaya izin verilmez. Dahası Yahudiler gururla, artık korkmadıklarını göstermek üzere Einstein’ın bir modern bilim dahisi ve Yahudi dünyasının yüceliği olmasıyla böbürlenirler. Ama bir başka biri onun insanlık suçu işlemiş bir suçlu olduğunu ve Atom Bombası’nın babası olduğu için bütün zamanların en kötü insanı olduğunu söyleyecek olursa, kendisinin Bomba projesinin yürütülmesi yönünde salık vermede açık politik yönlendirimleri olduğunun bilinmesine rağmen, suçlamada bulunan kişi, Einstein’ın bir Yahudi olmasına işaret ettiği için anti-semitik olacaktır. Bu “ırk”ın veya ırksal alt-grubun, politik düşmanları olan Filistinlilere, Almanların kendilerine uygulamış oldukları aynı yöntemleri; terör ve tahliye ve bütün köylerin soykırım niteliğinde silinip süpürülmesi ve mülteci kamplarındaki sakinlerin katledilmesi gibi yöntemleri kullandıkları gerçeği ortada dururken, özel bir statüleri olduğu iddia edilebilir mi?

Hıncın eleştirel yöntemiyle anti-semitizm diyalektiğini incelersek, bunun bir köle grubuna; seçkinlerin, Hristiyan seçkinlerinin yere çalınması ve onlara, sürekli olarak anti-semi-

tik olma suçunu işleme tehdidi altında bir gurursuzluk rolü verilmesi yönünde süregiden bir ideoloji sağladığını görürüz. Ve bu anti-semitik kavramı temanın düzenli aralıklarla gündeme getirilmesi yoluyla canlı tutulur – geçmişte görülen eziyetin hatırlanması, biçimselleşmiş yas ve her yıl geçmişte çekilen acının anılması ve görülen davalarda kovuşturmaya uğrayan yaşlıların bunamış tanıklarla yüzleştirilmesiyle sonuçlanan süregiden yargılamalar yoluyla yerine getirilir. Böylesi bir durum, herhangi uygar biri için tiksindirici değil midir? Daha ciddi olan şey diyalektiğin, işleyişini sürdürdükçe – ve temel mantıksal çatlak işte buradadır – Yahudilerin geri kalan insan soyundan ayrı tutulmasını kesinliyor olmasıdır. Yahudi acı çekişinden dolayı veya Seçilmiş ırk olma yolundaki kanıtlanamaz iddiası sayesinde özel bir statüsü olduğu iddiasını bir kenara bırakırsa, ancak o zaman uluslar ailesindeki yerini alabilir. Orta Avrupa'daki Yahudi halkın Seçilmiş bir ırk olma yolundaki merkezî doktrinlerinin, Batı Uygarlığının gözeticileri olarak Aryan miraslarıyla gerçekte Efendi Ulus olduklarını iddia eden bir halktan karşılık bulması tarihin uç noktada bir ironisidir. Nazilerin merkezî iddiası, Yahudilerinkinden başka değildi.

Bu metinde sunulan doktrin, kendini ortaya koyabilmek için anti-semitik diyalektiğe gereksinim duymaz. İddiası, diyalektiğin hem tezi hem de anti-teziyle birlikte reddedilmediği sürece meselelerle yüzleşilemeyeceğidir. Hayıflanılması gereken bir şey olarak, modern Avrupa tarihine ilişkin pek çok kurgu dokunmuş, olayların pek çok yanlış versiyonu, pek çok söylence, ana karakterlerin kimliklerine ilişkin pek çok kurgusal görüş yansıtılmıştır. Öyle ki, öncelikle, bu hiçbir şekilde savunulamaz nitelikteki tartışmanın lehinde veya aleyhinde yer alanların duygusal ve çoğu kez histerik id-

dialarını kesinkes ve soğukkanlılıkla reddetmeksizin gerçek meselelerin üzerine gitmek mümkün değildir.

Akıl dışı ve beşerî projeye derinlemesine aykırı olduğu için, tam da bu nedenle, bunun ötesine geçmeli ve hiç de ırksal olmayıp yapısal olan önemli meseleleri gözden geçirmeliyiz. Modern yapısal iktidardaki anahtar unsurlardan biri bankacılık ve simsarlık sisteminde yatar. Anti-semitik diyalektiğin doğrudan sonuçlarından biri hiçbir şekilde kabul edilemez bir önerme olmuştur. Buna göre, İkinci Dünya Savaşında Batı Uygarlığındaki başlıca ulus birdenbire tümüyle akıl dışı bir tutkuyla, diyalektiğin sevimsiz bir şarlatan olarak tanımlandığı bir adama bağlanmış, onu önderleri olarak başa geçirmiş, dünyanın fethedilmesini öngören vahşi bir militarist programa körlemesine dalmıştır.

Bunun anlamı yok. Bunun hiç, ama hiçbir anlamı yok. Yüzyıl, iki savaş sırasındaki olaylar, Alman halkının nitelen-dirilmesi, yüzyıl ortası yıllarına olaydan sonra yeniden değer biçilmesi – bütün bunların hiçbir anlamı yok. Kişisel politikalara dayanarak açıklanan yüzyılın bir anlamı yoktur – ister kötü adam olarak Bismark ve Hitler, ister kahraman olarak Churchill ve Stalin olsun, bu böyledir. Kapitalizme karşı komünizm diyalektiğinin de bir anlamı yoktur.

Komünist Rusya'nın yaratılışına göz yumulması, Doğu cephesinin düşmesinden sonra Lenin'in Almanya tarafından gizlice sokulduğu şu tuhaf hadise, Amerikalıların Bolşevikleri finanse etmeleri, komünist devrimin, 1919'da ve Weimar'ın sonuna değin Almanya'da kanıtlandığı gibi, Avrupa'ya yönelik açık bir tehdit oluşturması, İkinci Dünya Savaşı'na götüren olaylar, Hitler'in savaşı durdurmayı başaramayışı, Almanya'ya karşı komünizmle yapılan işbirliği, savaşın Rusların Orta Avrupa'nın yarısını ele geçirmelerine izin ve-

rilmesiyle bitmesindeki şaşırtıcı durum, hiçbir zaman (politik olarak) bir yere oturtulamaz olan Yalta Konferansı, Demir Perde konuşmasında imlenen mantık-dışı makas-değişimi, Rusya'ya nükleer teknoloji verilmesinde içerilen unsurlar, utanç verici Nükleer yumuşama ve statüko aldatmacasına yol açan Soğuk Savaş masalı – bütün bu şeyler görünürdeki tarihin kabul edilemez ve çelişkilerle dolu olduğuna işaret etmektedir.

Bu yüzyıldaki olayların akışına bakmada daha ileri gitmeden önce, anti-semitik diyalektik üzerinde daha ayrıntılı bir şekilde durmalıyız. Pro-semitik veya daha doğrusu anti-anti-semitik kutup, Yahudilere eziyet edilegelmiş olmasının nedeninin Yahudi olmaları ve Hristiyanların onları İsa'nın ölümünden dolayı suçlu tutmaları olduğu iddiasında bulunur. Bu durum Yahudiler için iyi haberler getiren İslam tarafından İsa'nın çarmıha gerilmediği ve böylece onların suçlu olmadığı biçiminde çözülür. Ne var ki tezin karşı-iddiası, kendilerine eziyet edilmesinin faiz karşılığında borç vermeleri yüzünden olduğudur ve İsa onları Tapınak'tan aynı nedenle dışarı atmıştır. Karşı-tez o halde Avrupa'da bu etkinliğe bulaşmalarının biricik nedeninin, yalıtıldıkları ve asimile olmayı reddettikleri için bütün diğer işlerin kendilerine kapanmış olması iddiasında bulunur. Faiz Hristiyanlara yasaklanmıştı, böylelikle kendi kirli işlerini yaptırmak için Yahudilere ihtiyaçları vardı. Musevîlere de faiz yasaktı ama sonraları Yahudi-olmayanlara (ırkçı bir terim) yönelik olarak faiz karşılığı borç vermelerini mübah kılan izinler elde ettiler. Bankacılık ve ödünç para vermeye ayaktakımı olmaları yüzünden uğraşıyor oldukları işin başında doğru olabilirdi, ama unvan sahibi, onurlandırılmış ve Avrupa yöneticilerince peşlerinden koşulan milyonerler ol-

duklarında bu görüş ne ölçüde kabul edilebilirdir? Wagner şöyle yazıyordu: “Rothschild Yahudilerin Kralı değildir (yani, politik bir kişi değildir) ama o Krallar’ın Yahudisidir (yani güç sahibi bir kişidir).” Burada, kendisine bütün zamanların en büyük kişilerinden biri olarak ve patalojik bir anti-sami olarak bir yer kazandıran görümsel keskinlikle meseleyi algılamıştır. Diyalektiğe indirgenemeyeceğinin kanıtı hem büyük bir sanatçı olarak Evrensel İnsan olması, hem de kendisini seven ve savunan son derece kültürlü Yahudilerle çevrelenmiş olmasıdır. Wagner, profesyonel yaşamının gösterdiği gibi Yahudiler için bir tehlike değildi, ama faizciler için ölümcül bir tehlike oluştuyordu – faizci psikolojinin mitik boyutunu açığa vuran ufuk açıcı metni, “Niebelungen Yüzüğü”nü yaratmıştı çünkü.

Faşist olarak yaftalanmak, Batı’nın yeni demokratik sistemlerinde toplumsal bir sürgün biçimi haline gelmiş durumdadır ve elli yıldır Yahudiler hakkında herhangi kötü bir şey düşünmeye karşı uyarın Amerika’dan gelen telkinin önyargılı arka planı, monetarist seçkinlere karşı muhalefet söyle dursun, asla herhangi ciddi bir entellektüel eleştiri olmayacağını güvence altına alır. Çünkü şurası yadsınamaz bir gerçektir ki, halihazırdaki iktidar seçkinlerinin hayli önemli bir oranını Yahudiler oluşturmaktadır ve ortak çıkarlara sahip olmanın yanı sıra kendi imajlarını yansıtmak için aynı kitle medyasını kullanan bu iktidar seçkinleri karşılıklı bağıntılar içerisinde kenetlenmiş sofistike bir grupturlar. Bu çağdaki dünya bankacılığı, finans kurumları ve monetar örgüleniş üzerine ciddi bir toplumbilimsel analiz ve politik eleştiri yapmak isteyen kişileri bekleyen problem ve “konuşma ve düşünce özgürlüğü” mitlerine rağmen tehlikeli bir problemdir bu, süregiden ırkçı diyalektiğin harekete geçiril-

mesiyle susturulmaktadır. Bu ırkçı diyalektik kitle medyasınca sahneye konulan, artık seksenini geçmiş Nazilerin yargılandığı gösteri-duruşmalarla ve acımasız Nazilerin yönetimi altındaki soylu Yahudiler için yaşamın nasıl olduğuna ilişkin çoğu kez gerçeklerle hemen hiçbir ilgisi bulunmayan versiyonlarla dolu propaganda materyalinin Hollywood'dan sürekli akmasıyla beslenmektedir. Çağdaş bir Almanın televizyon veya film seyretmesi ve kendi halkına ilişkin bu fantastik versiyonu öfke duymaksızın kabul etmesinin nasıl mümkün olduğunu tahayyül etmek zordur, ama bu medya propagandasını yönlendiren elin psikolojik sofistikasyonunun bir işaretidir, ki hiç değilse şimdilik, Alman halkı ve gerçekte bütün bir dünya yatıştırılmış ve herhangi bir eleştiri fısıltısından uzak tutulmuştur.

Monetaristlerin kimler olduklarını tanılayabilmeli ve finans sultanının yapısalcı örülüşünü analiz edebilmeliyiz; değilse egemenliğe ilişkin bir iktidar konumu benimsememiz olanaksız olacaktır ve dünya, borç sistemi yoluyla köleleştirilmeyi sürdürecektir. Ve ırksal diyalektiğin amacı, önemsiz bir ırksal alt-grubun korunması değil, budur.

Bankacılık ağının nasıl geliştiğini incelememize ve bu konuda çalışmamıza izin veren tanılanabilir tarihsel kanıtlar vardır. Yöntembilimsel olarak baştan itibaren yapmamız gereken şey, monetarist yapıların büyüklüğünü ve son iki yüzyılda bu yapıların gelişimini ve karmaşıklaşan davranışlarını gözlemlememiz için bize yer açan bir model tasarlamamızdır ve bu, politikayı politika çerçevesinde ve para sistemlerini ekonomi çerçevesinde inceleyen tarihbilimsel yaklaşımdan kaçınılması anlamına gelir. Gerçekte, göreceğizdir ki, Fransız Devrimi'nden önce "ekonomi" diye bir şey yoktur. Ne var ki, yolumuzun önünde duracak olan şey, dünya gö-

rüşümüzdeki feci çarpıklıkları bertaraf etmek için inceliyor olduğumuz diyalektiktir.

Faiz karşılığı borç verme işine ve dünya piyasasına gitgide daha çok Yahudiler tarafından egemen olduğu gerçeğinden kaçılmaz – ama bunu altın satıcısı veya elmas taciri olmanın yanı sıra, aynı zamanda da Yahudi olan bir avuç kişi olduklarını imlemek için söylüyor değiliz – göstermek istediğimiz şey, ortak arka plandan gelen ve ortak bir ideolojiye sarılan (“Gelecek yıl Kudüs’te!” Rus Yahudilerinin veda sözüydü) bu insanların uluslar-üstü mali güç ağı yaratmak için ideal bir konumda olmalarıdır. Ulusal sınırlardan para-akışını sağlama yönündeki dehaları başlangıçtaki dışlanmışlık konumlarından kaynaklanıyor olabilir, ama bir kez Batı toplumunun dokusuna sızdıklarında yaşamlarını sürdürmelerini sağlayan şey, kendilerine güç sağlayan bir şey haline geldi.

Bu nedenle diyalektiğin Nazileri canavar ve Alman halkını ya barbar veya kolayca aldatılabilen ahmaklar ve sadistler olarak resmetmesi monetaristlerin yeni iktidar seçkinleri olarak ortaya çıkmasıyla sonuçlanan can alıcı yılları incelemede bir engel haline gelmektedir. Belli bir insanlar grubunun tüm beşerî adalet niteliklerine sahip özgürlük kahramanları olarak dururken, diğer bir grubun barbar ve kötülük peşinde olması akla aykırı olduğundan, bütün bir yüzyıl tarihinin yeniden gözden geçirilmesi kaçınılmaz bir gerekliliktir. Fakat bu metnin başında belirtmiş olduğumuz gibi tarihin revizyondan geçirilmesi bir şey, ama olayların değerlendirilmesinde bir diğer yöntemin kullanılması başka bir şeydir.

Ne var ki, yüzyılın kaydı –ve bu Weimar-sonrası Almanya’daki tarihsel olayların ve kişilerin utanç verici bir şekilde çarpıtılmasını imler– düzeltilmedikçe çağımızı hiçbir şekilde anlamlandıramayacağızdır. Bu finans merkezlerinin bü-

yümesini ve kurumlar olmaktan çıkarak, ulus-ötesi para hareketi ve tedavül manipölasyonunun akış-sisteminde doruk noktaları haline gelişlerini ölçmek mümkün değildir. Yeni paranın yaratılışı ve kurumların, vasıtaların ve insanların onu yaratma ve değerini anlama kabiliyeti – bunun hepsi, zamanımızın materyalini, ya anti-hümanist diye itham edilmeyi veya gerici olarak reddedilmeyi harekete geçirecek olan, düşüncemize yönelik müdahale olmaksızın, yansız inceleyebilmemize dayanır.

Kişiliğe yapılan saldırıların katmanları aslolanlara göz atmak üzere bir kez kaldırılıp atıldığında saik ve olaylardaki çarpıtmalar bertaraf edilmek durumundadır. Bütün senaryo, tarafsız gözlemci için iyiden iyiye işkillendiricidir. Hitler bir psikopattır. Stalin ayyaş, (sempatik, ama hayra alamet olmayan) babacan bir kimsedir. Churchill özgürlük yolunda kahramanca savaşan örnek bir İngiliz'dir. Roosevelt titiz, yaşamını özgürlüğe hasretmiş bir Amerikan aristokratıdır. Weimar Almanyasının gösterişli ve özgür bir sanatsal ifade ve kültür ortamı olarak görülmesi, olancasına alçaltıcı ve kargaşık olan koşulların utanmazca çarpıtılmasıdır. Bu koşullar yenilenmek durumundaydı ve Naziler, ekonomik ve kültürel kaos içerisinden çıkararak kendine olan saygısını kazandırdıkları Almanya'yı şaşırtıcı bir hızla Avrupa'nın önde gelen endüstriyel ulusu haline dönüştürdüler. Hitler'in, dünya egemenliği peşinde koşan bir şarlatan olduğu yolundaki halihazırdaki görüş, bu çağın gerçeklerine ilişkin belki de en kötücül yeniden-değerlendirmedir. Bundaki ironi, İngiltere'nin önceden olduğu gibi, o zaman da dünya egemenliğine sahip bir ülke olmasıydı. Hitler'in işaret ettiği gibi, "45 milyonluk bir İngiliz azınlığı, Britanya Krallığı'nın 600 milyonluk sakinlerini yönetiyor." Ama Hitler'in "dünya egemenliği" isteği şarlatanca bir tasarıydı ve durdurulması

gerekiyordu. Gerçekte Führer ne istedi? Dünya görüşü neydi? Eleştirisi neydi? Ne ölçüde haklıydı? Yanlıklık neredeydi? Bütün bu sorular, uluslar-üstü para gücünün nasıl ve hangi yapısal yöntemlerle ve akış-sistemi yöntemleriyle egemenlik kurduğu ve politik teşekkülleri denetim altına aldığı yolundaki gerçekten can alıcı meseleyi açıklığa kavuşturmamıza izin veren bir çerçeve içerisinde cevaplanmalıdır.

Nasyonal Sosyalist Parti'nin ünlü 20 Hedef'i arasında "Faizin neden olduğu köleliğin ortadan kaldırılması" taahhüdünün bulunduğunu belirtmek burada yeterli olacaktır. Yirmiler ve otuzların Orta Avrupasını sarsan çalkantıların altında yatan budur. Hangi kuvvetlerin iş başında olduğunun ve kendi servet sisteminin efendisi olması yönünde ulusal devlet gücünün yolunu açmak için ilk ciddi girişimle hangi kuvvetlerin yerli yerinden edildiğinin fark edilmemiş olması da söz konusu çağın başarısızlığıydı. Yüzyıl tarihinin bir diğer ironik boyutu Hitler ve yenilgisi sayesinde, 1945'te Batı'nın efendileri olarak ortaya çıkan can düşmanının, kendisinin hayal bile edemeyeceği bir yıkım gücüne sahip bir bombanın yaratıcıları ve sahipleri olarak ortaya çıkmasıydı. Aynı zamanda dünya, Hitler'in Yahudinin yurtsuzluğu içerisinde belli bir noktaya geldiği ve ne denli kusursuz bir fikir olursa olsun, bir yurt sahibi olmanın, yaşamını dünya para piyasalarını denetim altında tutarak sürdüren göçebe bir kuvvetin "problemi"ni çözmeyeceği yolundaki iddiasının doğru çıktığını gördü. Dünya Yahudileri uluslar arasında bir ulusal devlete sahip oldukları ve aynı zamanda da, bütün ülkelerdeki bütün Yahudilerin efendileri ve onların kendinden menkul gözetici ve cezalandırıcı polisi oldukları bir konuma geçtiler.

İngilizler ve Fransızlar Almanya'ya "Batı uygarlığını kurtarmak için" savaş ilan etmiş değildirler, ama sonradan, sınıfta

ve Üniversite’de anlatılan versiyon haline geldi bu. Bundan daha utanmazca olanı, bu makas değişiminin kılıgısal uzanımıydı. Bu defalarca belirtilmelidir, çünkü yüzyıla yanlış bir gözle bakılması, bu olayların değerlendirmesindeki bir başarısızlıktan kaynaklanmaktadır – Ekim 1939’da Britanya ve Fransa tarafından savaşın ilan edilmiş olmasının gösterilebilir nedeni, bir zamanlar Alman şehri olan Danzig’i Prusya’ya ve Alman ana-karasına bağlayan bir koridor açmayı reddeden Polonya’nın Almanya tarafından işgaliydi. Banker-kredicileri elinde kokuşmuş Leh hükümetinin vermeye yanaşmadığı bir toprak şeridi yüzünden Polonya yerle bir oldu ve halkı hem Almanya hem de Rusya tarafından öldürülerek yıkıma uğratıldı.

İmparatorluğun sonu kaçınılmaz bir yıkım olacak bir savaşa sürüklenmesini önlemeye çalışan kişilerce Münih’te, adı gibi ikili bir varlık olan, Versailles’da alelacele birbirine iştirilmiş sözde-ülke Çeko-slovakya bölünerek Almanya’ya ödün olarak verildi. Münih antlaşması Avam Kamarası’nda okunduğunda Churchill’in salonda yankılanan gürlemesi, “Ne olacak Çekoslovakya şimdi?” bundan on yıl sonra, 1948 yılında ülke Komünistler tarafından açık bir darbeyle ele geçirildiğinde kesinlikle tekrarlanmadı. Polonya herhangi bir homurdanma olmaksızın teslim edildi. Keza Macaristan, Bulgaristan, Romanya ve Baltık Devletleri.

Britanya herhangi bir yabancı askerî gücün gelişmesine ateş püskürürken kendisi deniz egemenliğini çoktan sağlamıştı. Britanya bir imparatorluktu ve bu imparatorluk hiçbir şekilde doğuya yayılan bir Reich tarafından tehdit edilmiyordu. Yüzyılı eski güçler dengesine göre ve müttefikler ve devletlerin güç baskı sistemine göre istediğiniz kadar anlamaya çalışın, bu bir anlam ifade etmeyecektir. Avrupa devlet sistemini, kapital birikimlerine ve para akışına ve piyasa-

ların manipölasyonuna dayanan yeni bir güç sisteminin karşısına oturtan yeni bir model tasarlamadıkça kendi çağınızı hiçbir zaman anlamlandıramazsınız. Mesele kapital değildir, ne de düşman kapitalizm olabilir, çünkü kapital, servet gibi, kişilerin, değilse devletin ellerinde bir gerçekliktir.

1919'da başlamış ve Nasyonel Sosyalist Parti'nin himayesiyle Almanya tarafından önü alınmış olan şey, o halde, yeni bir yöntembilimle, şu anda faizcilerin lehine olan bütün unsurları hesaba katan bir yöntembilimle yeni baştan oluşturulmalıydı. Hıristiyan devletlerin çökertilmesi artık askerî güç kullanılmaksızın gerçekleştirilebilirdi. Diğer silahlar mahirane bir şekilde tasarlanagelmişti. Kültürel olarak izini sürebileceğimiz şey, bir zamanların militan ve aktif egemenliğinin uysal, pasif ve itaatkâr kılınmasıdır, böylelikle dünün efendileri takatsiz, baştan aşağıya cinselliğe gömülmüş, hastalıklı, çalan şey her ne olursa olsun ona ayak uydurup oynayacak olan ve önüne her ne uzatılırsa onu satın alacak olan çocuklara dönüşmüşlerdir.

Bir kez Batı Hıristiyan dünyası iflah olmaz bir biçimde hem denetim altında tutulabilir hem de zayıf düşürülmüş olduğunda, bu, dünyanın borçlandırılması yönündeki monetarist şemanın yerini alması anlamına geliyordu. Bir kez dünya ekonomileri tek bir bankacılık hegemonyası altında birleştirilebildiğinde denklemin öbür yarısına geçilmesi, doğu komünizminin kapısının çalınması gerekli olacaktı. Sonra, yeni baştan oluşturulmuş yeni tür bir Komünist devletin önderliğinde kapitalist Amerika'nın çökertilmesine ve gırtlığına kadar borca batmış bir dünyanın faizci seçkinler tarafından yönetildiği, "rasyonelleştirilmiş" tek dünya hükümet sisteminin başlangıcına sıra gelecekti.

Ama komünizm, kapitalizm gibi, işte o zaman miadı dolacak bir diyalektikteki, sahte bir ideolojidir. Her ikisi birden kullanım-dışı bırakılacaktır. Sonra, bir birim sistemi üzerinden,

hanidir prova edilmekte ve kredi kartı ağında yer almakta olan bir birim sistemi üzerinden hükme bağlanan kompüterize edilmiş itibari servetin para-sonrası dünyasına gireceğizdir.

Olayların yeni görünümünü bir bütün halinde görebilmek için odak bir kez değiştirildiğinde ve sunulan diyalektiğe katılması bir kez reddedildiğinde, yeni bir araştırma, yeni analizler ve yeni sonuçlarla karşılaşılacaktır. Buradan bakıldığında, Bretton Woods toplantısı Yalta'dan daha önemlidir. Bu görüşte politikacıların ne oldukları, şimdiki egemen seçkinlerin hizmetçileri oldukları görülür. Churchill yeterince ironik olarak savaş-sonrası politikacı modeliydi. Hiçbir zaman devlet sisteminin bir siması değildi. Şöhret sahibi babasının hakir duruma düşürülmesi ve bir kenara atılması yüzünden İngiltere'ye karşı kafasına koyduğu bir tür tarihsel öçle başından beri bir asiydi. İdeolojisi doğrultusunda yapıcı tek edimi olan, kendi efendileri için Osmanlı İmparatorluğunu yıkma girişimi Gelibolu kıyılarında bir fiyaskoyla sonuçlandı. Otuzların sonlarında paçavrası çıkmıştı, ama faizciler için oynayacak son derece önemli rolü olan anahtar biriydi. Bir kez İngiliz Kralını bertaraf ettiklerinde, Churchill çok açık bir şekilde gücün nerede yattığını gördü. İflasına ve parlamento dışı kalmasına neden olacak borçlarını ödediler ve o günden sonra ceplerindeydi. Barış önerilerini reddetmede ve savaşa kışkırtmada kendine düşen rolü oynadı ve zamanı geldiğinde oyunun ikinci sahnesini –Soğuk Savaşı– açan yeni dönemi başlattı. Bunu Fulton konuşmasında bildirdi. Churchill söylediye, doğru olmalıydı. Ve insanlar buna inandılar.

Önce bir forumun, Birleşmiş Milletler'in yaratılması ve sonra, kurulması için oluşturulduğu tek ulusun, İsrail'in, şu pek kimsenin bilmediği satın alınmış oylarla yaratılması teşebbüsü, modern toplumun resmî temeli olarak egemen devleti alaşağı

etmek durumundaydı. Bir güç gerçekliği olarak devlet işte tam bu noktada fiilen ortadan kalktı. “İnsanlığa karşı cürümler” yasası, Yahudilere karşı işlenen cürümlerde akla geldi. Filistinlilere karşı işlenen cürümlerde hiçbir zaman akla gelmeyecekti. İnsan hakları, İsrail’in sınırlarını genişletme ihtiyacı yönündeki diyalektiği açmak üzere ki Reich’i peşinde olmakla suçladıkları şeyin aynısıdır bu, İsrail’e göç etme özgürlüğü bulunmayan hapsedilmiş Yahudi azınlığı korumak durumundaydı. Rusya’daki milyonlarca Müslümanın dinleri gereği Mekke’ye hacetme haklarında ısrar eden tek bir ses bile olmayacaktı.

Olaylara bu yeni bakış açısında İsrail’in, dikkatlerin başka yöne zekice kaydırılmasından başka bir şey olmadığı açığa vurulabilir. Dikkatler neden uzaklaştırılmaktadır? İsrail, dikkatin, dünyanın iktidar seçkinlerinin gerçek işlevinden, yani, yeni iletişim teknolojisinin kullanılmasıyla para-akışının sistematize edilmesinden ve ağır ağır bütünleşen dünya bankacılığı modelinden ve onun üst-banka yapılanmalarından başka yöne kaydırılmasından başka bir şey değildir. Borç durumunun mutlaklaştırılması kaçınılmaz olarak bütün gücün faizcilerin ellerinde toplanacağı *coup de globe*’la sonuçlanacaktır.

Dolayısıyla bu bir komünist entrika değildir. Ne de hatırla bir Yahudi entrikasıdır bu. Yahudilerin olaylarda ağırlıklı bir yeri olduğuna kuşku yoktur. Bunu Hristiyan faizcilerin işbirliği olmaksızın yapamayacakları da açıktır. Hakir görülmüş ve aşağı olanın hıncının tarih sahnesinde açıktan açığa boy göstermesi ve bir yüzyıl önce aksiyon ve dinamizm ve yaratıcılık yönünden hayranlık uyandıragelmiş olan efendilerin ve eski seçkinlerin gerici diye tanımlanması dehşetle düşürücü bir ölçektir. Polonyalı Papa tarafından, Roma’da bir sinagoga tarihte ilk kez olarak girilmesi şeklindeki alçakgönüllü pişmanlık edimiyle simgesel olarak teyit edil-

mek durumundaki tarihsel bir danışıklı dövüştür bu. Haham Vatikan'a giriyor değildir. Eski rejimdeki diplomatların dediği gibi "kimin kime gittiği her şeyi anlatır."

Eski efendilerin dönüşünü düşlemek faydasızdır. Kuvvetleri tükendi. Hıristiyanların son kanlı haçlı seferi yapıldı ve yenilgi büyüklüğü ve sonucu itibarıyla dehşet vericiydi. Sonunda haç kırıldı, ama hâlâ bir haçtı bu. Tarihsel olarak bu bizim için hınç paktındaki Hıristiyan egemenliğinin sonuna işaret eder. Modele göre, Hıristiyanlığın mazoşizmi, cezalandırıcı hahamlara boyun eğmeliydi. Eğer öykü burada bitiyor olsaydı, kaçınılmaz bir kötümserlikle karşı karşıya kalabilirdik. Hınç nevrozu ve yeni köle-efendilerin kendini yıkıcı karakterinin göz önünde bulundurulması insanların bir nükleer intihardan korkması için yeterlidir. Ama denklemin bütünü bundan ibaret değildir. Tarihsel süreçte zafere adanmış, yenilgi kaldırmaz bir halk vardır. Bu halk, kendileri ve kuvvetlerinin, işlerin tartışma götürmez efendisi olduğu bir iktidar sistemi oluşturmaya kendini hasretmiştir. Bu, Müslümanların tarihsel rolü ve tarihsel buyrultusudur. İktidar olmalı ve yönetmelidirler. Bu iktidarı ve doğruyu reddedenler, kendilerini tanım gereği Müslümanların egemenliği altına yerleştiren bir vergi vermekle yükümlüdürler. Eğer ödemeyi reddederlerse, o halde, boyun eğinceye kadar kendileriyle savaşırlar. Bu kuvvet ve bu güç gelmekte olan yüzyıla damgasını vuracak doğmakta olan kuvvettir. Faizi ortadan kaldıracak olanlar bu insanlardır, çünkü faizin kökünü kazımak onların amentüsü ve onların gururu ve onların kaderidir. Gelmekte olan insan – Müslüman insan olacaktır.

Yüzyılın en ünlü Yahudisine, Lenin'e rağmen, hâlâ bir Yahudi sorunu olduğu ortadadır. Öncelikle, araştırmada mantık ve akla cevaz veren ve öznedeki ateşi ve bu ateşi çevreleyen suçlayıcı savunmayı, ki hınç psikolojisinin temel bir boyutudur bu, bertaraf eden belli bir ciddi dilbilimsel çerçeve ortaya konmalıdır.

İrk, açıklığa kavuşturulması gereken ilk unsurdur. Diyalektiği önerildiği üzere reddederken, ırk meselesinin tam olarak ne olduğu anlaşılmalıdır. Tarihsel arka plan çelişkilerle doludur. Ondokuzuncu yüzyıl Almanlarına göre, ülkeleri ve kültürleri, doğudan, yani Rusya'dan gelen ve kendileriyle birlikte yabancı bir dil ve yaşam tarzı getiren Yahudilerin akınıyla istilaya uğramıştı. Ayrı ve hakir görülmüş olarak yerleştiler. Kendileri için yapay bir iletişim aracı olarak Slav dilleri, İbranice ve Almancanın bir karışımından oluşan karına bir dil olan Yidiş (Aşkenazi) dilini oluşturdular. Yavaş yavaş toplumsal yaşama egemen olmaya başladılar. Toplumun yaşamsal unsurlarındaki egemenlikleri Alman halkının kimliğini politik ve ekonomik yönden tehdit eder hale geldi. Bir zamanların yoksul göçmenleri bir kez mali piyasalara ve akademik dünyaya egemen olmaya başladıklarında, kendilerine yönelik muhalefet farklı

bir renk kazandı. Şimdi, bu kişileri tanılamamanın tek yolu ırk-larıydı ve kendileri de, şimdi olduğu gibi, bu tanımlı benimsi-yordu. Bunların arasında, Hristiyanlığa dönerek veya “Yahu-di” olma rolüne bilimsel olarak ilgisiz kalma iddiasında bulu-narak asimile olmaya çalışanlar vardı. Bilimsel ortamın, kültü-rel ortam gibi, bugünkünden köklü bir şekilde farklı olduğu da bu arada unutulmamalıdır. Bu, Darwinizm’in yeniyetmelik ça-ğıydı ve biyoloji henüz emekleme dönemindeydi. Söz konusu politik meselenin tırmandığı bu çağ boyunca, ırkla ilgili bilim-sel çerçevenin üç ayrı aşamadan geçtiği söylenebilir.

1. Wagner ve Nietzsche zamanında ırk kavramı, ırkın, bir dizi ana tanılayıcı işaretler yoluyla ve en çok da yüz ve kafatası biçimi yoluyla kaba bir şekilde tanımlandığı ilkel biyolojizme da-yanıyordu. Kültürel boyut gerçekte bir diğer tanılayıcı unsurdu.

2. Yüzyılın ortasında, Nazilerin ırksal üstünlük ve dolay-ısıyla semitik aşağılık görüşünün yadsınmasını ideolojik olarak gerektiren bir atmosferde dünyaya yeni bir referanslar dizisi sunulur. Birey, zekâsının kendi doğuştan nitelikleriyle ve ken-di çevresinin belirleyimleriyle tanımlanmak durumundaydı. Gerçekte bu, saf “biyolojizm”in dış görünüşe ilişkin kaba bir tanımlama olduğu görüşünü insanların kafasına işleyen Marxist öğretilerde ortaya konmuş olan çevresel boyuttu.

3. Yüzyılın sonuna doğru biyoloji ergenlik çağına ulaştı. İşe bakın ki, önceki görüş tersine çevrildi. Irkların gerçekten de ta-nılanabilecek ayırıcı özellikleri vardı, çünkü biyoloji mikro-bi-yoloji ve genetiğin ilk yeni enformasyonunun hesaba katılması-nı gerektirecek şekilde kendini dönüştürmüştü. Irkların eşit ol-madıkları, farklı niteliklere sahip oldukları ciddi olarak tartışıl-dı. Şimdi, her bir ırkın genetik bir kimliği ve “imzası” olduğu yadsınamaz bir şeydi. Sözgelimi, orak hücreli aneminin yalnızca zenci tipler arasında ortaya çıktığı görüldü. Önceki çağların ırk-

çı olarak suçlanmasının modern bir bakış açısının farklı bir kültür üzerine yansıtılması olduğu ortadaydı. Ama daha da garibi, şurası da doğruyd ki, anti-ırkçı retoriğin çoğu, ırk meselesi hakkında söyleyeceği rahatsız edici pek çok şey olan yeni biyolojinin varlığının reddedilmesiyle, ancak o zaman mümkündü.

Sanki bu yeterince kafa karıştırıcı değ ilmiş gibi, bir diğ er unsur daha göz önüne alınmalıydı. Tam da ırksal kimlik ve dolayısıyla görece değ er hakkında konuşmanın meş ru görüldüğü noktada ortaya çıkan bir şey daha vardı ve bu da baskın “semitik” grubun belki hiç de sami olmadığıydı! Tarihçiler, Filistin’deki arsız saldırganlığı haklılaştırmaya yönelik araştırmaları sırasında çağdaş Yahudiler hakkında pek çok şeyi gün ışığına çıkardılar. Politik etkiler barındıran arkeoloji “bilimi” Yahudilerin Orta Doğu’daki yüzyıllar süren varlığı efsanesini yazıyorken, modern tarihçiler bu eziyet gören Yahudilerin gerçekte kimler olduğu hakkında bir fikir edinmeye başladılar. Orta çağların hemen başlarında, Hazar Denizi’yle Karadeniz arasında bulunan göçebe Hazarlar kuzeyden Hristiyanlar ve güneyden Müslümanlar tarafından saldırıya uğrayınca, Museviliği benimsemişlerdi – böyle yapmakla, her ikisinin de kökenindeki dini benimsedikleri için, her iki taraftan da kabul görececeklerini düşünüyorlardı.

Hazarlar, aynı zamanda, Arap tarihçiler tarafından Yecüc ve Mecüc halkı olarak bilinirler ve onların bulundukları bölgeleri gösteren bütün haritalar bu ibareyi taşır. Onlar, dünyaya yayılacak ve dünyanın sonundan önceki son çağda yıkıma neden olacak insanlardır! Bir tarihçi onlar hakkında şöyle demiştir: “Bunlar yeryüzüne yıkım getirecek bir halktır, çünkü develerini bağlayacakları hiçbir yer yoktur.” İşte bu halk, Orta çağlardan beri Çarlık yönetiminin Hristiyan yöneticileri tarafından ağır ağır Rusya’dan doğru batıya sü-

rüldükçe Polonya'dan Almanya'nın göbeğine akmaya başladı. Cambridge Üniversitesi'ndeki, Musevileşmiş Hazarlar'ın hareketini kaydeden bir dizi önemli belgenin, İsraili otoriteleri telaşa düşürdüğünü belirtmek ilginç olacaktır – önce bu belgeleri satın almak istediler, ama bunu başaramayınca belgeleri geçersiz ilan ettiler. Şimdi, duruma hiçbir ciddi meydan okuma yoktur. Buradaki en önemli unsur, elbette ki, Avrupa'daki Yahudilerin Hazarlar olması durumunda Yahudilerin “ırksal temel”inin tümüyle yerle bir olmasıdır. Genetik olarak bu Rus Yahudileri sarışın ve mavi gözlüdür, şimdi pek çoğunun yerleşmiş olduğu New York bölgesindeki herhangi bir caddede yürümek bunu teyit eder. Ateşli bir yazar bunun Nazi eziyeti travmasının neden olduğu Darwinci bir mutasyon olduğunu bile öne sürmeye çalışmıştır.

Yahudiler Orta Doğu'dan kopup gelerek geniş bir alana yayılmış oldukları için, gettoların varlığına rağmen saf bir ırksal kimliğin korunabilmiş olması hiçbir şekilde mümkün görünmemektedir. Böylelikle ırkçı boyut eziyet edenlerden çok eziyet edilenler için gerekli gibi görünmektedir! Diğer yazarlar Yahudi topluluğu içerisinde derin ve insafsız hiyerarşik ayrışmalar gözlemlemişlerdir. Bu görüş Seçilmiş Irk'ı oluşturan Yahuda kavminin gerçekte merkezî bir nüvesi olduğuna ve bunların, “büyük siyon” üyeliğine ancak hizmet ve itaat için kabul edilmiş olanları yönetmesi gereken ve onlara egemen olması gereken seçkinler olduğuna işaret eder görünüyor. Derin ve keskin anlaşmazlıklar olduğu kuşkusuzdur. Bazıları tanrıbilimsel ve diğerleri hiç kuşkusuz politiktir. Yahudilerin çetin bir nüvesi, Arapların iddiaları doğrultusunda, İsrail devletinin gayrı meşru olduğunda diretir. Mesih'in gelişine kadar Kudüs'e dönüş olmayacağına inanırlar.

Böylece, inanç olmasa bile arka plandaki dinin bir araya getirdiği; sınırlı bir karma dil olarak Yidiş kullanan ve Vadedilmiş Topraklar'dan Tanrı tarafından sürgün edildiğini düşünen ve yine sünnet, kadınların baskı altında tutulması ve karmaşık perhiz yasalarının ritüelleşmiş antropolojisiyle bir araya gelmiş bulunan bir halkın, altında yer aldıkları ev sahibi Hristiyan toplumun zararına ve kendi güç ve kazançları doğrultusunda, borç para verme işi, altın ve elmas ticareti ve bankacılık (faiz) kurumu ve sonradan sistemlerinde artan bir etkinlik peşinde olduğu yavaş yavaş anlaşıldı.

Güçleri arttıkça ev sahibi toplulukla ilişkileri de arttı. Avrupalı yönetici evlerin işbirlikçi çabaları olmaksızın Rothschild Evi olamazdı, Victoria olmaksızın Disraeli olamazdı. Yapılan sözleşmeler ve evlilikler yoluyla Hristiyanların önde gelen güçlü aileleri Yahudilerin moneter seçkinlerinin önde gelen aileleriyle iç içe geçtiler. Bazıları onurlu bir şekilde uzakta kalmayı tercih ettiler.

Avrupa'daki Yahudi varlığının çok yavaş bir göç dalgasıyla gerçekleştiği yadsınamaz ve bunların pek çoğu Rusya'dan gelen Türkî Hazarlar'dı. Önceden buraya yerleşmiş olan bölgesel Yahudi azınlıklarıyla karışarak, Batı uygarlığının parçası olduklarını iddia ettiler ve ondokuzuncu yüzyıl boyunca para piyasalarına, üniversitelere ve politik sisteme sızdılar. Avrupa toplumunun içerisindeki kendilerine özgü kimliklerinin katıksız kuvveti anti-semitik hareket olarak bilinegelen şeyi doğrurdu. Yahudi dini, Yahudilerin seçilmiş ırk olduğu iddiasındaydı. Öte yandan, antropolojik ve fizyolojik olarak tanımlanabilir bir ırksal gruptur ve gerek Yahudiler gerekse Hristiyan Avrupalılar bu tanımları teyit ettiler. Bu anlamda Nazizmin ırka ilişkin doktrinleri, alternatif bir ırksal tehdide karşı geliştirilmiş bir tepkiydi. Aralarındaki din-temelli bağ, gettolarda

topluluktan fiziksel olarak ayrı durmaları, güç merkezlerinden dışlanmaları (buralara yavaş yavaş sızmış olduklarından önemini yitiren bir faktördür bu), faiz karşılığında borç para verme işinde uzun bir geleneğe sahip olmaları; bütün bunlar kendilerine, tanrısal onaylanmışlıklarıyla hakları olduğunu düşündükleri hegemonyayı ele geçirmede kullanabilecekleri bir uluslar-üstü para sistemi oluşturma ve denetim altında bulundurma fırsatını verdi.

Böylelikle Yahudi topluluğun politik ifadesi kendini iki şekilde göstermeye başladı. Birincisi, kendilerini dünyayı yönetmede tanrısal bir yazgı yüklenmiş bir halk olarak gördükleri politik bir kimlikte; ve diğeri, önce bütün bir Avrupa'ya ve sonra Birleşik Devletler'e yayılan bankacılık ve simsarlık Evleri'nin gizli ittifaklarında. İlki Siyonizm olarak tanındı ve ikincisi sayıları hızla artan bir dizi şirket yapılarının arkasına dikkatlice saklanıyor kaldı – bunlardan bazıları Rothschild, Lazard, Loeb, Sachs ve benzeri büyük Yahudi ailelerin adlarını taşıyorken, diğerleri özgül bir şirketin adını taşımaktadır yalnızca.

Bu ortaya çıkan gelişimin doruk noktası 1939'da Avrupa'yı harap eden dehşet verici savaşın sonucudur. Aklın kabul edileceği bir şey olmayan şu caniler ve kahramanlar, şeytanlar ve haçlılara ilişkin halihazırdaki mitik tarih versiyonunun baştan aşağı reddedilerek olayların dikkatli ve eleştirel bir gözle incelenmesi, Almanya'nın ne savaş niyetinde ne de dünya egemenliği peşinde olduğunu gösterir. Britanya İmparatorluğu dünyaya hükmetme rolünü zaten yerine getiriyordu. Avrupa'nın savaşa, kendisini mali borçtan ve politik düşüşten kurtaranlara politik borcu olan biri, yani Churchill tarafından zorlanmış olması 1939'da Avrupa'nın dehşet verici yıkımına ve Almanya'ya karşı cezalandırıcı bir saldırıya dayanan uzun vadeli bir plana sahip kişilerin var olduğuna işaret ediyor gözükmektedir.

Sonuç, eziyet görmüş kurbanlar olarak Yahudilerin, ABD’de sürgünde mali ve politik güç sahibi kardeşleriyle nihai yıkım silahını, atom bombasını üretmeleridir. Bu, Yahudi halkını boyun eğiştirmekten kurtarmak için düşünüldü ve oluşturuldu. Böylelikle Yahudi ırkının kurtulması insan soyunun yıkımıyla sonuçlanabilecek kumarın parçası haline geldi. En zayıf azınlık, egemen seçkinler haline geldi.

Savaş bittiğinde Yahudilere muhalefeti; sonsuza dek ırkçı, faşist ve dolayısıyla barbarca ve hiç de öyle olmadığı halde el çabukluğuyla kendilerine ait olduğunu iddia ediyor oldukları Batı uygarlığına ilişkin bütün beşerî değerlerin yadsınması olarak yaftalayan diyalektik oluşturuldu. Tarih yeniden yazılmaya başlandı. Freud, Klimt, Kokoshka, ve Schönberg gibi dâhi Yahudilerin hüküm sürdüğü Hitler öncesi Viyana Avrupa kültürünün tepe noktası olarak sunuldu. Öte yandan, Weimar Berlin’i de aynı şekilde görüldü – ama gerçekte irkiltici bir yozlaşma, yoksulluk ve zafiyet yuvasıydı burası.

Savaşın hemen sonrasında İsrail devleti kuruldu ve bütün bir halkın serveti ve toprağı ellerinden alındı. Terör, bütün dünyanın gözleri önünde bütün bir Filistin halkını topraklarından söküp attı ve mülteci kamplarına sürükledi. Köyler silinip süpürüldü, işkence ve soykırım o günden bugüne politik araçlar olageldi. Acı çekmiş olmasından dolayı var olma hakkı olduğunu öne süren ülke, yalnızca başkalarına bu acıyı çektirmekle kalmadı ama kendilerine Naziler tarafından uygulanan aynı polis terörü yordamlarını açıktan açığa oluşturdular. Çok geçmeden, acı çekmişliğinden dolayı başkaları üzerinde kibirlice ahlaki üstünlük iddiasında bulunan bu ülke, dünyadaki beş büyük silah satıcısından biri, dünyadaki ikinci büyük işkence teknolojisi ihracatçısı ve dünyanın en acımasız ve en etkili gizli servisine sahip ülkesi haline geldi.

Ama İsrail mesele değildir ve mesele olmamalıdır. İsrail enternasyonalist bankacılık hareketinin askerî koludur yalnızca. Çünkü öne sürdüğümüz gibi, siyonistlerin ve böylelikle özgül olarak Yahudilerin oluşturduğu politik organizmanın ve Yahudiler tarafından egemen olunmakla birlikte, yalnızca Yahudilere ilişkin bir görüngü olmayıp, tersine Yahudi ve Hıristiyan güç faktörlerinin bir amalgamı olan enternasyonalist bankacılığın işbirlikçi kuvvetiyle yüz yüze durumdayız.

Rasyonel bir tutumla, siyonist programa bağlılık göstermeyen ve kendini monetarist seçkinlerin parçası olarak hissetmeyen Yahudi, kahredici bir karar vermek durumundadır. Ya iktidar seçkinlerine katılacak ve onlara hizmet edecek veya halkına ihanet etmekle nitelenecektir. Kendisi için bu ikilemden bir çıkış yolu var mıdır? İrkçı diyalektiği reddettiğini, Yahudi ırkına değil de insan soyuna ait olduğunu söyleyebilir. Tarihsel olarak, kendi Musevî (siyonist değil) kimliğini koruyabileceği tek bir yol vardır – ve bu da İslamî bir devletin yönetimi altında bulunmaktır. Bu devlet belirli bir vergi karşılığında kendisini savaşıma yükümlülüğünden kurtararak onu Yahudi inançları içerisinde kabul edecek ve koruyacaktır veya bu kişi İslam'ı seçerek kadim peygamberlerin yeni topluluğuna katılacak ve bunun nihai politik biçimi olan İslam devleti içerisinde yerini alacaktır.

Yahudi sorununa İslamî çözümü reddeden bir Yahudi, kendisini gerisingeri Yahudi-Hıristiyan zıtlaşmasının ortasında bulur. Ve bunun en son ve en vahşi senaryosu doğu Avrupalı Yahudilerin Almanya'daki gamalı (Hıristiyan) haç ordularının vahşetiyle yüz yüze gelmeleridir.

Aslına bakılırsa, ırkçılığın anti-rasyonel diyalektiği bir kez reddedildiğinde, artık Yahudi problemi kalmayacaktır. Bu bir kez yapılmayagörsün, gerçek meseleyle yüz yüze gelinir ve

bunun haddi zatında Yahudilikle hiçbir alıp vereceği yoktur ama hınç psikolojisiyle ve faizci piyasa modellerinin yıkımıyla bir alıp vereceği bulunmaktadır. Eğer varlığımızı sürdürecekseniz, kendimizi yöneltmemiz gereken şey budur. Toplumun bu dönüşümüne karşı olan herkese, ayırım gözetilmeksizin karşı olunmalıdır.

Bu meseledeki en şaşırtıcı unsur belki de çağdaş Yahudilerin, dünyanın kendilerini reddedip duruyor olmasında kendilerinin de bir nebze olsun sorumlulukları olabileceği olasılığını hiçbir zaman ciddi olarak göz önüne almamış olmalarıdır. Almanya'nın 1945'teki yenilgisinden sonra, tümüyle masum ve eziyet görmüş bir ırk oldukları aksiyomatik hale geldi. İrrasyonel anti-semitik diyalektikten bir kez kurtulunmayagörsün, faiz cürmünün önceden olduğu gibi bugün de eninde sonunda yüz yüze gelmeleri gereken tarihsel bir cürüm olduğu açıktır.

Yeni toplumdaki egemen seçkinlerin bütün politikasının hınç üzerine dayandığını bir kez anladığımızda, önceden hiçbir anlam ifade etmeyen pek çok mesele o anda aydınlık kazanır. Bu bakış açısından, uysal tutulması için, suçun kitlelerin başına durmaksızın kakılması gerekir. Bağışlamak ve unutmak şöyle dursun, düsturun "Bağışlamayacağız ve unutmayacağız!" olduğu açıkça beyan edildi. Bir güçlülük beyanı olmak şöyle dursun, bu, hıncın intikam almaya ve karşıdakini itham etmeye yönelik kaçınılmaz vaadidir. Nuremberg Duruşmaları yargı yordamına yapılan bir saldırdır ve Eichmann duruşması engizisyonvari bir görünüm taşır, ama bundan yarım yüzyıl sonra Barbie duruşması gerçekleştiğinde durum o kadar gülünçtü ki ancak hınçla ilişkilendirilerek anlaşılabilirdi. 50 milyon dolara yapılması planlanan Birleşik Devletler Holokost Anma Müzesi'nin Washington'da inşa edilmesi başka

nasıl açıklanabilir ki? Yahudi mimar, niyetinin “gizem, korku ve bir inanmazlık duygusu”nu harekete geçirmek olduğunu söyledi. Çünkü açıklık, umut ve idrak, hıncı ve böylelikle faizci seçkinlerin süregiden egemenliğini sona erdirecektir. Geriatrik duruşmalar ve Disneyland Dachau’lar elbette ki aklın ve aklıbaşındalığın ve faizin köleleştirici düzeneğinden kendini kurtarmış bir dünya yaratma yönündeki açık pozitif enerjinin kuvvetini sonsuza dek dizginleyemez.

Böylelikle ırkçı diyalektiğin kaldırılıp atılmasıyla, siyonizmi sarmalayan ayrık ve inandırıcılıktan yoksun ilahî onay öğretilerinin dünyanın sıkıntılarından sorumlu tutulmasının kabul edilir olmaktan çıkacağı sonucuna gönül rahatlığıyla varabiliriz. İsrail nasıl ki ulusal bir çerçeveyse, siyonizm de halka sunulacak politik bir çerçevedir yalnızca. Tanımlanmak ve sökülme durumundaki esas önemli çerçeve, faizci para-akışı ve piyasa yönteminin örgülenmiş çerçevesidir.

Çağdaş olaylara ilişkin ırkçı-olmayan tarihsel yeniden-değerlendirmelerimiz, ilk kez Fransız ve Amerikan Devrimlerinde tanımlanan devrimin en derin ideolojik kökenlerinin Kral’ın ritüel katliyle doruğa ulaşan bir süreç içerdiğini ortaya koyar. Hükümdarların döngüsel olarak tekrarlanagelen katlinin Hazar kültürünün başlıca uygulaması olduğunu ve Avrupa’ya ihraç ettikleri ve devrimin toplumsal diyalektiğinde bedenlendirdikleri şeyin bu olduğunu görürüz. Başarısı, Bourbon ve Romanoff monarklarının infazını ve İslam Hilafeti’yle birlikte Avrupa’nın neredeyse bütün monarşik yapılarının ortadan kalkmasını güvence altına alır. Dünyanın monetarist ulus-üstü haritasının çıkarılmasının gerçekleştiği nokta; sürecin kesinlikle adım adım gücüne ulaştığı unutulmaksızın, Bretton Woods Anlaşması’nın tarihi olarak belirlenebilir. Bernstein ve diğerleri, ulusal hükümetlerin ken-

di servetleri üzerindeki egemenliğini tümüyle ortadan kaldırarak dünya piyasalarının etkili bir şekilde yönetilmesini sağlayan ilk kaba dünya monetarist yöntemini burada yarattılar. O günden bugüne sistemde sürekli bir karmaşıklıklaşma ve yöntemde önemli yapısal değişimler ortaya çıktı. Önce, sıradan insanın cebindeki bozukluklara hükmeden, ama bir bütün olarak, bireysel satıcı ve alıcıların hareket eden parası üzerinde hükümranlık sağlayan bir bankacılık varlığınınavaş-sonrası çoğalmasında ve daha sonra IMF, Dünya Bankası gibi süper-bankalar ve Paris Kulübü gibi kredi veren kulüplerin güçlenmesinde bu durum yaşandı. Günümüz ekonomi gazetelerinden biri Paris Kulübü'nün, kuşkusuz pek çok etkinliklerinden yalnızca biri olarak, Mısır hükümeti ve IMF arasında Mısır'a 18 aylığına 327 milyon dolar borç verilmesi yönünde yapılan bir anlaşmanın ertesinde, Mısır'ın borç geri ödemesini on yıllığına, beş yıl da mühlet dönemi olmak üzere uzatan bir yeniden-düzenlemeye gittiğini bildiriyor. Bu organizasyonların yöneticilerini iş başına getiren hangi seçim bölgesidir? Demokrasinin gücüne bakın! Elli-ler ve altmışlarda demokratik hükümete durmadan övgüler düzülmesi diye bir şey olmadığını belirtmek ilginç olacaktır. Gerçekte, demokratik sistemin monetarist sistem karşısındaki gücünü yitirdiği oranda kendini-öven propagandasını artırdığı söylenebilir. Bunun ışığında Mısır halkı, seçilmiş hükümet yoluyla ülkede olup bitenler üzerinde egemenliğe sahip olduğunu düşündüğünde aptal durumuna düşürülür ve politikacılar ortaya üçkâğıtçı veya ahmak olarak çıkarlar.

Bir kez kendimizi hıncın tuzağından kurtardığımızda ve köleleştirici faizcileri hanidir korkutan güç dalgasını içimizde kabarttığımızda, bu uyanış edimiyle o anda zafere ulaşmışsınız demektir ve insan soyunun geleceği temin edilmiş ve hatta

Yahudi bombasından bile kurtarılmış olacaktır, çünkü yumuşama politikası karşılıklı korkuya, denk güce sahip iki savunma sisteminin karşıdan karşıya yan gözle bakışmasına dayanmakta ve halklarından hiçbirisi savaş istemediği halde öğretinin mantıksızlığından dolayı bunun kaçınılmazlığını bilmektedir.

Bir kez insanlar gerçek para kullanmaya var güçleriyle azmettiklerinde, gerçek güvene dayalı bir toplum inşa edeceklerdir. Kâğıt paranın alt tarafı kâğıt parçası olduğu görülecek ve altın ve gümüş, toprakta gömülü olduğu yerden alınacak ve kullanıma sokulacaktır. Faizci-olmayan bir altın, gümüş ve mal serveti sisteminin doğasında, yapılması gereken eğitsel ve eleştirel bir inşa işi vardır ama bu, kuramsal “ekonomi”nin kuşağında yapılamaz, yalnızca pazar-yerinin dönüştürücü ve kuşatılmış kuşağında yapılabilir. Faizcilerin para-sistemi dışındaki ticari girişimlere, faizle feleği şaşmış kölelerin kendi kendini yıkıma uğratan diyalektiği olan terörizmin en vahşisi karşısında duyulandan daha büyük bir korkuyla bakılacaktır. Bizim savaşımız, terörizmin ötesindedir. Eylemimiz dünyayı dönüştürmek durumundadır.

Hıncın hile ve tuzaklarından paçamızı sonsuza dek kurtarabilmek için herhangi idealist bir ütopyacı projeye bel bağlamaksızın hareket etmeliyiz. Çünkü bu, özellikle, faizle köleştirilmiş soysuz kitlelerin diyalektik yaklaşımıdır. “Godot’yu Beklemek” borçlandırılmış kitlelerin Gulag dünyasının dinidir – ister Mesih’i, Mehdi’yi veya Maitreya’yı bekliyor olsunlar, bu böyledir. Ütopyacılık, ertelenmiş şimdinin hazzıdır. İdealizm şu an hata yapmaktan duyulan korkudur. Bu ayak bağlarından kendimizi kurtarmış olarak, hatayla değil, güçlü yaratıcı niyet ve onun şimdi gerçekleştirilmesiyle ilgileniyoruz.

Şimdi, gerek duyduğumuzda kullanabileceğimiz dönüştürücü modele kabaca işaret edelim.

“Başkalarını bekliyorum ben bu dağlarda;
 ve onlarsız bir adım atmam buradan;
 daha üstün kişileri, daha neşeli kişileri,
 beden ve ruhça levent yapılı kişileri bekliyorum ben:
 Gülen aslanlar gelmelidir.”
 (Nietzsche, *Zerdüşt Böyle Diyordu*)

Dünyanın, hıncın gereci olan diyalektik yöntemle nasıl felce uğradığını gözlemledik. Temelde, 1945 barışı köle sınıfının amansız ve korkunç intikamıyla sonuçlandı. Medya yoluyla, her türlü erkeklik ve soyluluk anlayışı barbarca diye dayatılıncaya ve reddedilinceye dek, zayıf ve çaresizin yüceltilmesi savaş-sonrası kuşaklara hâkim oldu. Yumuşaklık politikası monetarist topluma ilişkin derin meselenin hiçbir zaman etkili bir eleştirel reddedişe maruz kalmamasını sağlar. Yeni insan tasarlanmış bir insansıdır; ceket omuzları, felsefesi gibi harap durumdadır. Hiç kimse için bir tehdit oluşturmaz, ama dünyayı hepten rehin bırakmıştır.

İnsanlığa yönelik ilk eldeki tehlike nükleer savaş riskidir ve Yahudi bombasının ürünü olan nükleer silah tam da hıncın silahlanmasıdır, çünkü korkakların silahıdır bu. Eğer çar-

pışma sırasında düşmanınızla yüz yüze gelmeye cesaret edemiyorsanız, o halde, ortadan kaldırmanın bir düğmeye basmakla neredeyse fantastik bir şekilde gerçekleştirilmesi biçilmiş kaftan olacaktır. Ve bu silahı Yahudiler icat ederken, onu atanlar Hristiyanlar oldu – cezalandırıcı hahamlarla suçlu rahiplerin en üst noktada denkleşmesi. Ama nükleer senaryonun temel nedeni sahte-para’ya dayanan ekonomik sistemden başkası değildir. Eğer para gerçek olsaydı, akıl dışı bir şekilde şişirilmiş silah endüstrisini güçlendirmek için nükleer şantaja hiç gerek kalmayacaktı. Bu çağın trajedisi, doğası gereği yerle bir olması kaçınılmaz olduğundan akıl dışı olarak işlediğini söylemek durumunda olduğumuz para-sistemiyle, mantıksal olarak yapılanmış teknik katkıya girmiş olmamızdır. Nükleer cephaneliğin değil, borç-sisteminin infilak etmesi yaşam-saldır. Bu bir tercihtir ve bir üçüncü yol yoktur.

Ama eğer nükleer senaryo, içerisinde bulunduğumuz tek kriz olsaydı; politikacıların, psikoloji şöyle dursun, tarihi hesaba katmayan caydırıcı öğretileriyle kitleleri yatıştırmada uğradıkları başarısızlığı ve savaşın da barışın da bu kişilerin ellerinde olmadığını bilmekliğimizi bir kenara bırakıp akılcı çözümlere gidebilirdik. İzan sahibi insanların dikkatini tetiği çeken parmaktan iyiden iyiye uzaklaştırabilecek belki daha ciddi bir saptırma “terörizm” olgusudur. Terörizm, kölelerinin ellerini, ahlaki adaleti kendine yok edilemez bir kalkan haline getirmiş olan bir düşmana en iyi tepkinin akıl dışı şiddet olduğu yolundaki kötümser kanıda birleştiren tepkici gayenin nihai sığınağıdır. Terörizm, hıncın en alt basamağıdır, Holokost Anma kültüründe yanan mumu üzerinde gözyaşı döken Yahudi bankerinkinden de aşağıdadır.

Geriye baktığımızda otuzların Almanya Nasyonal Sosyalist Devletinin çağdaş insan tarafından teknolojik projeye katıla-

bilecek bir Devlet yaratma yolundaki ilk temel girişimi olduğu görülebilir. Teknolojik bir projeydi bu. Dünya faiz kuvvetlerince acımasız ve zamansız bir sona sürüklenmiş olsa bile, bu projenin tarihsel olarak kayda değer bir başarı olduğu şu anda görülebilir. Faizciler, faizci yöntemle ilk saldırıların gelecek için bir örüntü haline gelmemesine karar verdiler ve onları anakronistik olarak sundular. Bunda başarılı oldular ve Yeni Çağ gelmedi. Tam tersine dünya ellilerin korkunç karanlığına itildi, insanlığın şimdiye dek hiç görmediği ölçüde derin bir ruhani zillet ve uyuşmuşluk dönemi idi bu. İnsanların dikkatlerini çekmek için gösteriş, göz kamaştırıcılık ve plastik servet sunuldu. İnsanlara, her şey için izin olduğu söylendi ve gerçekten de durum buydu. Modern dünyaya doğru yol alındıkça eski Hristiyan kültürünün baskıcı kalıntılarının artık silinip süpürülebileceği söylendi ve nitekim öyle de oldu. Hollywood-TV bütün bir dünya çapında toplumsal töreleri tanımladı ve yönlendirdi. Freud, Adler'e "Farkında değiller – onlara vebayı getiriyoruz!" diyordu New York limanına doğru yol alırlarken. Freud, Nazilerin Kara Listesi'nde bir numaradaydı. Elli yıl sonra, Amerikalı psiko-analistler tecavüzün yasal yeniden-tanımının "gecikmiş ensestcil cinsel saldırganlık" biçiminde yapılmasını önereceklerdi – böylece, bütün toplumun ahlaki görüşünün yeniden-yapılanmasıyla, kadınlara yönelik bu şiddet edimine artık bir cürüm olarak değil acıyacağımız bir hastalık olarak bakmak durumunda kalacaktık.

Yüzyıla gerisingeri baktığımızda, büyük bir dehaya sahip kimselerin neler olup bittiğinin çok iyi farkında olduklarını görüyoruz; oysa şimdi, hemen hiç kimse bir şeyler olup bittiğinin farkında değil – TV tarihine inanıyorlar ve hümanizm-olarak-hınç kafalarına tümüyle kazanmış durumda. Ezra Pound, bütün bir dünyaya bulaşmış keyifsizliğin köke-

ninin hiçbir değeri olmayan kâğıt para olduğunu beyan eden görüm gücüne sahip bir şair olmanın bedelini korkunç bir şekilde ödedi ve acımasızca cezalandırıldı. Kınandı, aşağılandı, İtalya kışında gündüzleri kavrulup, geceleri donduğu bir maymun kafesine kilitlendi. Bir hayvan gibi hapsedildiğinde Sofokles'in bir oyununu eski Yunancadan ve Konfüçyus'tan *Seçmeler*'i Çince'den çevirdi ve bunların yanı sıra ünlü *Pisa Kantoları*'nı kaleme aldı. Bir hain olarak yargılanmak üzere Birleşik Devletler'e getirildi. Kendini savunmaya hazır olduğunu gördüklerinde deli olduğunu öne sürerek bir akıl hastanesine kapattılar – psikiyatristi işte yine cezalandırıcı rahip olarak görüyoruz! *Antik Günışığının Kronolojisi* adlı on dört ciltlik anıtsal romanı Adolf Hitler'e ithaf etmiş olan Henry Williamson, ithafını geri almaya zorlandı, ama metin dikkatli bir şekilde okunduğunda; kırklı yıllarda, savaşın gösterildiği gibi olmadığına ve yeni kuvvetlerin olayları yönettiğine ilişkin ne denli derin bir uyanıklığın var olduğu görülür. Zamanımızın felsefecilerinden ve büyük Avrupa geleneğinin devlerinden biri olan Heidegger yargılandı, akademik görevinden uzaklaştırıldı, kamuya açık öğretim yapması ve konuşması yasaklandı, yakından izlendi ve sonradan Nasyonel Sosyalist Parti'yle olan ilişkilerinden dolayı suçlandı ve hakarete uğradı. Neo-marxistlerin Frankfurt Okulu hıncın savaş-sonrası efendileriydi. Adorno Wagner'in müziğini aşağıladı – bestecinin evrensel çekiciliğini hiçbir şekilde azaltamayan bir edimdi bu. Öte yandan Heidegger'in bizatihi öğrencisi olan Marcuse, düşüncelerini felsefi söyleme yükseltebilmekten aciz olarak, Heidegger'i Avrupa'nın yeni efendileri önünde diz çökmeye ve barbarlığı utanmazca desteklemekten vazgeçmeye çağırma yolunu seçti. Nietzsche'yi yaşayan herkesten daha iyi bilen Heidegger hınç diyalektiğinin ve Hazar antropolojisinin gözde rolüne,

yani günah keçiliğine soyunmadı ve saldırılardan uzak kaldı, elbette ki kibir olarak kınanan soylu bir davranıştı bu. Soy-luluğun ayırdına ancak soylu olanlar varabilir.

Faizcilerin savaş sonrasında yarattıkları edilgen tüketici-lik ve sahte para dünyasında, piyasa kuvvetleri yavaş yavaş kamusal veya kişisel değerlerin yerine geçti. Sonuçta her şe-yin bir fiyatı vardı, fiyat sürekli yükseliyordu ve gerçek de-ğer romantik bir kavram ve neticede bir nevroz haline geldi. Eğer bir kimse kafasından politik bir düşünce geçiriyorduysa bu ya güçten yoksundu ya da münasebetsizdi. Eğer bir kimse felsefi olarak düşünmeye çalışıyorsa bu yalnızca ya yapı-lar ya da sözcükler hakkında olabilirdi. Eğer bir kimse yaşı-mın niteliğini yükseltmeye çalışıyorsa, bunun hiçbir top-lumsal etkide bulunmaması sağlanmak durumundaydı. Kafa yor, ama değiştirme. Sonuçta aptallardan başka hiç kimse de-mokrasinin politik çerçevesinin halkı gerçekten temsil etti-ğine ilişkin en ufak bir inanç taşımıyor. Sonuçta, görünüşte buyuranların gerçekte buyuranlar olmadığını biliyor. Sonuç-ta zenginler bile köledir. Sahra'nın göbeğinde göçebe Tuareg-ler vize olmaksızın 20 kilometreden fazla gidemezken Yahu-di kapitalist pasaport olmaksızın komünist Rusya'ya ve ora-dan New York'a uçar. Yeni seçkinler dünya onların adlarını bilmeksizin dünyanın efendileridir. Yeni köleler ise dünyada-ki kitlelerdir ve seçkinler hepsinin adlarını bilir.

Bu karanlık, yenilmiş Avrupa'da Martin Heidegger, yaşı-mının son yıllarını karısıyla birlikte, olabilecek en yalın bi-çimde Kara Ormanlardaki küçük bir kulübede; çağın bunalı-mı üzerine, zaman ve ölümün doğası üzerine, Varlık ve var-lıkların Varlık'ı üzerine derinlemesine kafa yorarak geçirdi. Düşünüşüne hükmeden kayda değer ve esasen basit sözlükçe içerisindeki bir sözcük onu ve onun beşerî değerlere bakışını

en iyi şekilde tanımlar – otantik (eigentlich). Eğer kültürümüzün ve toplumsal alış-verişimizin otantikliğini ihya etmek durumundaysak, bunu yapmak için de parasal alış-verişimizin otantikliğini ihya etmek zorundaysak, o halde, insanlara, bu işlere odaklanmamızı sağlayacak temel bir görüş sunmamız son derece önemlidir ve böylelikle güçlü eylem ve köktenci etkiye bulunabiliriz ve bunun için de altta-yatan felsefi görüşümüzün otantiklik üzerine temellenmesi gerekir.

Heidegger'in 1927'de oldukça genç bir yaşta yazmış olduğu başyapıtı, Sein und Zeit, felsefe sahnesinde sivrildi ve sonraki Nietzsche kitabıyla birlikte Batı düşüncesine ege-men oldu. Hem kendisine savaş sonrasında eziyet edilmesinden dolayı, hem de dikkatin başka yöne saptırılmasına yönelik propagandacı buyrultular nedeniyle yalnızca şimdi ve yavaşça, felsefi topluluk veya ondan geri kalan içerisinde, başlıca fikirleri hakkında ilk ciddi değerlendirmeler yapılmaya başlandı. Felsefecinin çalışmaları, kendisinin de işaret ettiği gibi, felsefi söylem sahnesi dışında da kullanışlı ve aydınlatıcı olabilmelidir ve aynı zamanda da kendi kendine konuşmamalı ama tersine, onu bizatihi kendilerinin görebilecekleri şey “yoluyla” görebilecek ötekiler için ulaşılabilir olmalıdır.

Heideggerci çerçeve doğrudan doğruya politik kuşağa uygulanabilir. Bu çerçeve, onu hınç ruhbanlığı denetimini öngören Freudcu tezde kapsamak isteyen psikiyatrist tarafından başarısız bir şekilde “ele geçirilmiş” olmakla birlikte, Heidegger'in insan modeli, üzerine derin bir psikoloji oturtulmayı beklemektedir, ama Gide'in Freudcu analizi yadsıyıcı terimlerini kullanırsak “bebekler ve kafadan sakatlar” için bir terapi niteliğinde değil ama tersine güçlü olanlar için yeni bir tür dönüştürücü psikolojidir bu, böylece seçkinler bi-

linç sahibi oldukları bu noktanın ötesine geçerek bir diğer insan modeline doğru açılabilirler.

Heidegger'in çalışması, insanın, yeni doğmakta olan bir teknolojik bütünsel süreç içerisindeki varlığının doğasını incelemede can alıcı bir arka plan sağlamış durumdadır – bu meseleyi ilk kavrayan kişi olduğu gibi, insanın “mekanize olmasının” veya bu teknolojik süreç içerisinde tek unsura indirgenmesinin Batı düşüncesindeki, felsefeyi Descartes'tan Kant'a yiyip bitiren süregiden parçalanmadan kaynaklandığını fark eden tek kişidir aynı zamanda da. Batı düşüncesinin tarihsel mirasını saygı ve şevkle kucaklarken, bu krizin ötesini görebiliyordu, öyle ki gerisingeri pre-Sokratikler'e, uygarlığımızın ilk düşünürlerine giderken, aynı zamanda da eğer kazanılabilecekse geleceğe uzanan yolu işaret ediyordu.

“Piyasa kuvvetleri”ne boyun eğen teknik sürecin insanı anlam veya derinlikten yoksun yitik bir yaratığa indirgediği, can alıcı boyutlarından birini iletişimin oluşturduğu teknolojik projeye birleşmiş bir toplumda, bir dünya-toplumunda bulduk kendimizi. Heidegger'in sözleriyle, “Jeder ist der andere und Keiner er selbst.” Herkes ötekidir ve hiç kimse kendisi değildir. Aynı şekilde, ikinci-dünya-savaşı-sonrası ulus devleti yeni monetarist seçkinlerin pragmatizmince tanımlandı, böylelikle insanları, ekserisi akıl dışı ve antropolojik olarak kabul edilemez olan “uluslar”a böldüler. Bir ulus olan Basklıların egemenliği esirgendi, çünkü onlara egemenliklerinin verilmesi Çekoslovakya, Hindistan, İsrail, Suriye, Irak ve sairenin temel akıl dışılığını açığa vuracaktı. Aynı nedenle, bu, yalnızca Basklıların devlet olmalarıyla ilgili mütemadiyen esirgenmesini değil, birkaçını sayarsak, Sihlerin, İrlandalıların, Filistinlilerin, Tibetlilerin, Navahoların, Kürtlerin ve Almanların devlet olmalarıyla ilgili da esirgenmesini imler. Eğer devletler coğraf-

ya, kültür, dil, ırk ve saireden oluşan akılcı faktörlere dayalı bir kültürel kimliği yeniden oluşturmak durumundalarsa, insanlığın geleceğine ilişkin amaçlarımızdan biri de dünya haritasının baştan sona yeniden çizilmesi olacaktır. Anayasacılık bilimsel devlet-olmaklığın düşmanıdır.

Ama politik sahnenin yeniden biçimlendirilmesiyle karşı-karşıya kalmadan önce modern insanın görüşünde ne olduğuna daha bir derinlemesine bakmalıyız. Bir yanda Heidegger modernitenin kutupsallıklarından birinin öznelliğin kutsallaştırılması olduğunu, böylelikle homo sapiens türünün her durumda, içselliği ve gerçekliğe tepkisi en üst düzeyde önem taşıyan bu yüceltilmiş yaratık, yani insan haline geldiğini ve öte yanda insan da dâhil olmak üzere dünyadaki her şeyi maddi dünya programına hizmet koşuluna indirgeyen bilimsel projenin analitik süreçleri yoluyla dünyanın nesnelleştirildiğini belirtir. Böylelikle insan, doğayı, kendini yüce öznelliği içerisinde özgür kılmak için kullanır ve bir de bakar ki, doğanın denetim altına alınması için gereken nesnelleştirmeye kendini köleleştirmiştir.

Heidegger için, teknolojinin ellerimizde edilgen bir alet olduğu düşüncesi tahammül edilemez bir bölnlüktür ve teknolojinin doğasına ilişkin tehlikeli bir kavrayışsızlıktır. Teknoloji, kendi kendine işleyen ve insana gereksinmeyen bir iç mantığa ve dinamiğe sahiptir. Kendi kendinin varoluş amacı haline gelir. Böylelikle, öznelliğin efendiliği, yani insan; görünüşte edilgen olan teknoloji tarafından köleleştirilmiş hale gelir. Anlamlı bir şekilde Heidegger doğayı teknolojikleştirme dürtüsünün insanın dünyada evsiz olma duygusundan kaynaklandığı ve böylelikle doğayı ehlileştirme yönündeki teknolojik projenin bu yuvayı sağlamak durumunda olduğu gözleminde bulunur. Sonunda insan her yeri evi kılar ama

sonra kendini evinde hissettiği hiçbir yer bulamaz. Kültüre bugün egemen olan Hazar devletsizlik ve dolanıp durma antropolojisinin egemenliği bu temada merkezîliğini bulur. Pekin, Denver gibidir ve Denver'ın da Paris'ten pek bir farkı yoktur. Bir tarihe özgü olan mobilya şimdi "uluslararası"dır, otelin içerisini ve evi dünyanın her yanında özdeş kılar.

Böylelikle yeryüzünü ehlileştirmiş olmakla insan kendini öncekinden daha yabancılaşmış hisseder ve geleneksel kültür "farklılıkları"nın süreç içerisinde yıkıma uğratılmış olduğunu görür. Geçmiş nesnelleştirmenin fonksiyonu olan tarih, süregiden dünya denetim sistemine yönelik hiçbir eleştiriye tahammül edemeyen bir görüş resmetmiştir. Bu anlamda polemikçi ve savunmacı hale gelmekte ve böylelikle ideolojiye dönüşmektedir. İdeolojiye gelince, o da her gerçek felsefi söylemi, politik yenilenmeyi veya sanatsal görüşümü yok etmektedir. İdeoloji toplumsal yaşama propaganda, medya ve kişiler yoluyla hükmeder. Sonuçta, bütün toplumsal ve bilimsel süreçlerin nesnelleştirilmesi yoluyla köleleştirilmiş öznel insan türünün dünya egemenliği için mücadelesi, kendisini ancak dünya savaşlarıyla ifade edebilecek ideolojik zıtlaşmayla sonuçlanır. Bu, nükleer felaketi değil ama bizatihi barışı en büyük tehlike kılar. Nükleer imhanın karşıtları olarak barış ve ilerleme, katlanılmaz "soğuk savaş" ve korku psikoza haline gelir. İçerisine gömülü yaşadığımız kasvetli senaryonun imlediği şey, refah elde etmenin, buyurucu teknolojinin korkunç ve boş nihilizmine ulaşılması demeye gelmesidir. Eğer insan yeryüzünü (humus) yok ederse, o halde bizatihi insanı (humanus) yok eder.

Çağa egemen olan üç güçlü ve tehditkâr ideoloji vardır: Amerikancılık, Komünizm ve Nazizm. İlki, ideolojisi olarak liberalizm ve demokraside ısrar etmez, bu terimlerin hiçbir

anlamı yoktur, ama tersine ideolojisi, Batı uygarlığının (Avrupa'nın) bütün beşerî çalışmalarını matematiksel fiziğin yöntemi altında toplayan mantıksal emprisizmdir. Bunun sonucu olarak psikoloji ve sosyoloji, insanı özgürleştirmek şöyle dursun, liberal özgürlük dilini ve ideolojisini kullanırken, onu yapısalcı olarak teknolojik projeye gömer. Komünizm'e gelince, o da Amerikancılık gibi bir özneliktir. Yapısalcılık yaşama hükmeder ve teknolojik programın arılaştırılması nihai anlam kazanır. Her ikisi de bundan dolayı, teknolojinin nihilizminin güçlendirilmiş kuvvetinin tuzağına düşmüştür.

Bizatihi bir devrim olan Nazizm, önceden belirttiğimiz gibi, teknolojik alanın egemenliğini kırmayı denedi ve bunda da başarılı oldu. Burada, çözüm olarak, öznel kendini Führer Prensibi'ne ve dolayısıyla da güç istemine teslim etmiştir. İşe bakın ki, önder tarafından ırk bir kez bedenlendirildiğinde, geriye, otorite alanının genişlemesiyle, hakimiyetini maddi düzen üzerine doğru genişletmesi kalıyordu. Ama Nazilerin acımasızlığı, bu kaçınılmazken, öğretilerdeki çatlak değildir – bu acımasızlık, başarılı teknolojik ve nesnel sistemler denetiminin beraberinde kaçınılmaz olarak getirdiği insanın köleleştirilmesine bir hal çaresi bulmadaki başarısızlıkta yatar.

Yahudilerin acı çekişinin marazi bir şekilde abartılması ve tekrarlanmasıyla anti-Nazizm kültürünü sürdürme ihtiyacı, siyonist hırsla ilişkin bir zaruret olmayı aşar, “ideolojik dünya-görüşü”yle çözümlenemeyeceğini görmekten bizi alıkoyduğu için halihazırdaki egemen kültür açısından buna gerek duyulmaktadır.

Böylelikle Heidegger'in görüşünde, doğa karşısında efendilik yoluyla özgürlüğü ve bilimin sağladığı bilgiyi hedefleyen modernite, ne var ki nihilizmle, dünya teknoloji sistemi ve savaşla yolun sonuna gelme korkusuyla sonuçlanmıştır. Yeni bir

duruma açılmak için Heidegger, düşünce dinamiğimizin derinlerine gider ve metafiziği ve bizatihi düşünmeyi sorgular. Ona göre, metafiziği reddetmek yeterli değildir ama tersine onun özünü oluşturan şeyin karşısına çıkmamız ve böylece onun insan üzerindeki yıkıcı gücünden kendimizi özgür kılmamız gerekir. Bunu yapmak için Heidegger, yaşamı boyunca, proje-yönelimli bir varlık olarak insanın (Dasein) ve bizatihi Varlık'ın doğası üzerine bir söylemle ilgilenmiştir.

Eğer büyük düşünür doğru anlaşılacak olursa, Dasein'in projesini korumak ve işe bakın ki, bizi bu dar vakte getirmiş olan (veya en nihayetinde kavranması gerektiği gibi, çözebiliriz) diye bizi bu açmaza Varlık'ın kendisi getirmiştir ve isteği özgürleşmemiz yönündedir) büyük Batı geleneğini korumak için bizatihi Batı'yla mücadele etmenin zamanı gelmiş görünmektedir.

Baş başa bırakıldığımız bu dünyada Heideggerci görüş ve düşünüşten istifade etmek için karşı karşıya gelmemiz gereken güçlü ve özgürleştirici iki kavram vardır. Birisi dünya bölgesinde, yani teknolojik projenin işlemsel kuşağındadır ve diğeri insanın kendisindedir.

Teknolojinin kötü işleyişi ve yıkıcı nitelikteki uyutucu etkisine karşı hâlâ yapılması gereken şeyin, teknolojinin kendini mutlaklaştırma ve böylelikle beşerî projeyi yıkıma uğratma yönündeki hareketini etkisizleştirmede bize umut ve açıklık verecek bir eleştiri olduğunu söyleyebiliriz. Heidegger'in kuşkuya yer bırakmayacak bir biçimde gösterdiği gibi, teknoloji bizatihi kendini-akılsallaştıran mantıksal bir program bütünselliği iken, (bir alet değildir, işte bu nedenle Üçüncü Dünya ona sahip olamamakla ve onun-olmadığı-şeyi istemekle köleleştirilmiş olarak kalır) kendisine, ne var ki, kendi içerisindeki bir harekete geçirici kuvvet yoluyla hükmedil-

diğini görüyoruz ve bu harekete geçirici kuvvet matematiksel olarak mantıksal ve manipüle edilebilir olmakla birlikte, aslına bakılırsa tümüyle akıl dışıdır. Elbette moneter sisteme ve onun piyasa süreçlerine işaret ediyoruz (borsalar, yaratılmış servet-olmayan paralar –kâğıt para ve kredi imkânları– ve kâr elde etmenin faiz yöntemi). İşte bu ve yalnızca bu, bütün bir teknolojik sistemi çalışamaz, Frankeştaynvari ve en üst düzeyde kendi kuyusunu kazıyor kılar. Savaş-korkusu senaryosuna duyulan ihtiyaç, savunma diyalektiği ve güvenlik miti sayesinde hükümetlerce müdahale edilmeme güvencesine sahip tek piyasa etkinliği olan silah endüstrisini güçlendirme gereksiniminden başka bir şey değildir. Şimdikinden daha fazlasını besleyebilecek bir dünyada Afrika’daki açlığı yaratan dehşet verici akıl dışılık, bununla da kalmayıp, krizle; yeni kuşağa tüketimci gücünü daha bir dayatmak için kendini göstermeye ve itibara gereksinen ve aynı zamanda yeni kuşağı Afrika’daki açlığın nedeni üzerinde bir an olsun düşünmekten alıkoyan rock müzik endüstrisi yoluyla global olarak acıma duygusu uyandırarak ilgilenmektedir.

Heidegger’in ısrarla öne sürdüğü bir diğer unsur, insanın ölümlülüğün ve ölümlülüğü kabullenmenin ve sükûnetin anlamına ve derin uyanıklığına sahip olması gerektiğidir ve Dasein, Varlık’ın, düşünülemeyen, ne de kaçılamayan ve aydınlatan Varlık’ın gerçekliğiyle yüz yüze geldiğinde bu, keyife dönüşür. Bu deneyimi ne toplumsal ne de kişisel olarak Hristiyan geleneği içerisine oturtmayı reddetmesi, Hristiyanlığın sahte tanrıbiliminin ve tuhaf ayinlerinin ve sairesinin sinsi doğası konusunda Nietzsche’ye katılmasından değildir yalnızca, ama biza-tihi Varlık’ın Batı için yeni bir yazgıya sahip olduğuna kanaat getirmiş olmasındandır. Ve hatta tıpkı Nietzsche’nin esinleyici bir şekilde *Zerdüşt*’te yaptığı gibi, bunu bulmak için öteye bak-

mamız gerekmebileceği ama bunun zaten burada bizi beklemekte olabileceği yolunda ipucu vermiştir. Bizim kanaatimize göre, Heideggerci gereği karşılayan tek model İslam'dır. Ve Heidegger'in Varlık'ın kendisine ilişkin derinlemesine düşünceleri Allah hakkında söylenebilecek şeylerin saf ve doğru bir şekilde resmedilmesinden başka bir şey değildir.

İslam demekle, sakın ola ki, bugün doğuda var olan çökmüş Hindu putperestliği veya dönüştürücü ve destansı bir yolu cinsel yönden günahkârlık duygusuna gömülü, dayatılmış, hahamların bile düşlediğinden daha kötü bir hınca doğru döndürmüş olan çağdaş mollaların ve ulemanın anti-entellektüel dar kafalılığını kastettiğimiz düşünülmemelidir. Ne de, kasırgayla yüz yüze olan şu çerden çöpten barakayı yani, Kuzey Afrika'da öğretilen ve Batı'nın şimdi düzeltmemiz gereken düalizminin haramzadesi olan modernist İslam'ı kastediyor olmamız mümkündür. Onların İslam versiyonu (böyle denir ama hiçbir yerde öyle değildir) Batı'nın kabul edebileceği şekilde biçimlenmiştir ve herhangi bir ciddi düşünür tarafından derin bir şekilde üzerine kafa yorulmamıştır, hiçbir zaman teknolojik projeye ve faizin kaldırılması ve gerçek tedavüle dönülmesi gereğine ilişkin günümüzün can alıcı meselelerine ilişmez.

İslam, Medine'de ortaya konmuş olan özgün modeli içerisinde, ilkel olmak şöyle dursun, bir iletişim teknolojisinde global ölçekte kullanılabilir görünen, büyük incelmışlik ve yöntem kesinliğine sahip alım-satımsal bir ekonomi önerir.

İslam, Kur'anî modeli içerisinde insana, Sein'in kendisiyle içli-dışlı yakınlık içerisinde olan Dasein'a ilişkin bir görüş ve kendisinden hareketle, nihayet kendi kuyusunu kazmayan bir türce hükmedilen bir bilimle uyumlu yeni bir toplum yaratabileceğimiz bir temel sunar.

Yapılması gerekiyor olarak duran iş, yeni insanın yaratılmasıdır ve bu, halihazırdaki demokrasi ve sosyalizm köleliğinin kaldırılıp atılması ve Nazizme yönelik bir arzunun kesilip atılması yönündeki toplumsal dönüşüm dışında mümkün değildir. Nazilerin hatası, faize karşı olmalarına rağmen, geleceğin olanaklı kılınması için ne tür bir insan oluşturulması gerektiğini anlamamalarındadır.

Sığınakta, üçüncü Reich'in son günlerinde, Adolf Hitler Ring ideolojisine bağlılığı içerisinde, yaverine kendisinin ve karısının cesedinin ortadan kaldırılmasına ilişkin sıkı sıkıya talimatlar verdi. Yüreği burkulan yaveri şöyle sordu: "Ama eğer ölürsen, kim için savaşılacak?" Führer cevapladı: "Gelmekte-olan İnsan için!"

Richard Wagner, "Toplu Eserleri"nin ikinci cildinde yer alan "Efsaneye Göre Dünya Tarihi" adlı denemesinde, Hıristiyan efsanesindeki Kutsal Kâse'nin antik Nibelungen Hazinesi'nin mitik dönüşümünden başka bir şey olmadığını yazar. Ona gelince, o da Doğu'dan geldi. Wagner bu antik efsanenin kökeni hakkında uzun uzadıya düşünür. Hıristiyanların Kâse'ye dönüştürdükleri şey, özgün hikâyede, gökten düşen bir taşı. Antik taş elbette ki Mekke'deki Kabe'nin Kara Taşıdır. Ve bu taş Kabe'nin, yani, insanlık tarafından insanbiçimsel bir tanrı olmayan saf Varlık için, Sein için inşa edilmiş ilk Ev'in köşe taşına yerleştirildiğinde Ademî başlangıçla İbrahimi öğretisi arasında bağlantı sağladı. Yazgısı, nihai biçimini almış en eski din olarak İslam'ın mesajını insanlığa getiren kişi tarafından yerine oturtulmaktı. Ama taş tapınılıyor değil, tıpkı kan kurban etmekle yatıştırma olmadığı gibi. Rahiplik ruhbanî olduğu için kaldırılmıştır, herkes bir başına kendi benliği önünde durur, kendi Dasein'ı bizatihi Sein'in karşısında durur. Tıpkı büyük üstad Heidegger'in, Nietzsche-

che'nin öteyi görmeye yönelik kahramansı mücadelesiyle uzun diyalogunu sona erdiren nihai sözlerinde dediği gibi:

“Varlık en boş olandır ve aynı zamanda çokluktur ve bundan, bilinen ve yaşantılanan veya bilinmeyen ve henüz yaşantılanmamış olan bütün varlıklar, her biri kendi bireysel Varlık'ının temel biçimine sahip olarak bahşedilmişlerdir.

Varlık en evrensel olandır, her varlıkta karşılaşılır ve bundan dolayı en ortak olandır: her farkı yitirmiştir veya hiçbir zaman sahip olmamıştır. Aynı zamanda, Varlık en tikel olandır, O'nun biricikliğine herhangi bir varlık tarafından ulaşılamaz. Biçimleri ne ölçüde değişkenlik gösterirse gösterebilir, göze çarpabilecek her varlığın üzerinde ve karşısında her zaman için tıpkı onun gibi bir diğeri, yani bir diğer varlık bulunur. Ama Varlık'ın dengi ve benzeri yoktur.

Varlık kendisini bize rastlantısal olamayacak olan bir karşıtlar değişkeni içerisinde açığa vurur, çünkü bunların yalnızca alt alta sıralanması bile içsel bağıntılarına işaret eder: Varlık hem tümüyle boştur hem de en çok olandır, en evrenseldir ve en biriciktir, en akledilebilirdir ve her kavrama en direşken olandır, en kılgın olandır ve bununla birlikte gelecektedir, en istinad edilebilir ve en uçurumsal olandır, en unutulmuş olan ve en hatırlayanıdır, en sözü edilmiş ve en sessiz olandır.”

İşte Martin Heidegger. İslam'ın Tevhid dediği şeydir bu.

İslam, son vahyedilmiş din olarak, geçmişe değil geleceğe dönüktür. Herhangi bir meta-tarih inancı içermez, temelleri tarihseldir ve sahih bir şekilde kaydedilmiştir. Nihai temeli Kur'an'dır ve vahyedilmiş bir metin olarak çok iyi bilinen ayırt edici yönü, özgün olarak gönderilmiş olan neyse onun harfi harfine aynısı olduğunun teyit edilmesidir ve bu anlamda Hristiyanların (çoğu muvahhid dört yüz taneden

rastgele seçilmiş dört teslisçi incilden oluşan) Yeni Ahit'in-den veya Hristiyanlar'ın Vulgata'yı bir araya getirmelerinden sonra apar topar derlenip toplanmış ve hâlâ hahamların denetimi altında olan Yahudi Torah'ının su götürür kalıntılarından tümüyle farklıdır. Bir Kurtarıcı veya Mesih beklemiyorlar. Din Kur'an'ın ve ruhani ibadetlerin beşincisinin, Arafat ve Kabe'nin bulunduğu yere yapılan Hacc'ın bütünlenmesiyle tamamlanmıştır.

Bağlayıcı yükümlülükleri, Bir'den başka ilah olmadığına ve Muhammed'in, selam ona olsun, O'nun Elçisi olduğuna şahadet edilmesi, günde beş vakit namaz kılınması, her yıl Ramazan ayı boyunca oruç tutulması, her yıl zekât, yani ser-vet vergisi verilmesi ve beşinci olarak da Mekke'ye Hacc'a gidilmesidir.

Müslümanlar topluluğu beşerî deneyimin merkezinde ve doruğunda durur. Tek bir vücut, tek bir ümmettirler. Birey olarak bakıldığında, birbirine kenetlenmiş iki el gibidirler. Çöldekinin çektiği acı, şehirdekince hissedilir. Hiç kimse ırk veya soyca üstün değildir, üstünlük ancak takvadadır. Müslümanlar, Müslümanların ellerinden ve dillerinden emindirler. Bu nedenle, onlarınki, tümenden sapkınlığa düşebilecek bir topluluk değildir – çünkü birbirleri için birer hatırlatıcıdır.

Aslına bakılırsa, İslam'da tanrıbilim yoktur. Gereği yoktur bunun. Varlıklar'ın Varlığı, yani Allah'ın varlığı, Kur'an'da Kendisi tarafından tasvir edilmiştir. Daha derin bilgi, O'nun Adının ve Adlarının zikredilmesiyle elde edilir. Dünyanın ve varlıkların doğasının entellektüel olarak kavranması yolundaki araştırma, yani felsefe ve bilim serbest bir alandır; Müslümanlar, hangi biçimde olursa olsun bilgilenmeye yöneltilmiştir – ama her seferinde en büyük bilgi'nin O'na ilişkin bilgi olduğu hatırlatılmıştır. Dahası, basit insanın Birlik'i

beyan etmesi yeterlidir. Bu kimse çapraşık düşünürden daha aydınlanmış bir konumda olabilir, ama bilgi sahibi olarak yapılan ibadet, bilgisizce yapılan ibadetten daha hayırlıdır. Böylelikle karşılıklı saygıya dayalı bir toplum, doğal davranış ve başkalarına ilgi gösterme sınırları içerisinde sürekli arındırılmak durumunda olan kişisel edep üzerine bina edilir.

İslam'ın öğretisine sımsıkı sarılıyor olmakla, bugün dünyayı yöneten görünüşteki çok güçlü yapılardaki Aşıl'ın topuğunu keşfediyoruz. Medine'de, servet ve ticaret örüntüsü temel ilkeleriyle ortaya konduğu ve bir ilksel sözleşmeler ve yöntemler modeliyle arındırıldığı için ve Medine'de ilk toplulukların zamanında olmuş olanlar bizim için her konuda bir temel olduğundan, bizim için geri kalan şey, bu değiş-tokuş sistemlerine gerisingeri gitmek ve faiz kısı kacından kurtulmamız için bize gerekenleri uyarlamaktır – bu işe Alman ulusu şerefli bir şekilde girişmiş ama sonuca ulaşmada başarısız olmuştu.

Tevhid'in değişmez doğruluğunu beyan etmenin ve namazı yerleşik kılmanın yanı sıra iki madene (altın ve gümüş) dayalı ticaretin ve doğrudan değiş-tokuş içerisinde mal ticaretinin faizci olmayan modeline göre ticaret sistemleri oluşturulmalıdır. Kâğıt para, yasak olduğu beyan edilerek ortadan kaldırılmalıdır. Gerçek-serveti servet-olmayan piyasa ekonomisine sokmanın pragmatik gücüyle, faizci kandırmacaların “kralın elbisesi” modelini tepetaklak edecek olan adil ve dürüst ticari işlemlerin ortaya konulması yoluyla yayılmadıkça, halihazırda dünyayı yıkıma sürüklemekte olan başarısız Yahudi-Hıristiyan hınç kültürünün yerini alacak herhangi bir İslam uygarlığı olamaz.

Bu, insan soyu için iyi bir haberdır. Bu dünyada ve Görünmez'de. Bu, Afrika için ve aynı zamanda da köleleştirilmiş Güney ve Orta Amerika kıtası için bir özgürlük ve yenilenme

sözüdür. Avrupa uygarlığı için gelecek burada yatmaktadır. Bir kez daha, derin felsefi söylemi başlatılabilir – İbn Rüşd’ün katkıda bulunduğu ve Tevhid’in aydınlanmış izleyicilerinden çok hahamlara yakışan tanrıbilimsel oyunlar için Müslümanlar tarafından utanılası bir şekilde bir kenara bırakılmış bir söylemdir bu.

Müslümanların bir diğer doğrudan ödevi de sinik kökenlerini şimdi biliyor olduğumuz mitik “insan hakları” öğretisini kesin bir şekilde reddetmek ve köleleştirilmiş ve hakları yadsınmış, Rusya ve Çin’deki Müslüman kardeşlerimize dönmektir. Ne var ki, basit bir şekilde hıncı diyalektiğini benimseyemeyiz ve Müslüman haklarını Yahudi haklarının yerine koyamayız. Bu bizim yolumuz değil. Müslüman kardeşlerimizi Doğu’daki Yahudi denetimli faizci Rus İmparatorluğunu bırakmaya hazırlamak için mücadele etmeliyiz ve onların özgürlüğünü bir Müslüman gücü olarak ortaya çıkarmalıyız. Aynı şekilde, şimdi reddettikleri bir önderce Rusya’dan getirilen Yahudi hıncının dünya-kültü önünde öğretilerinin yarısı silinip gitmiş olan, Çin’deki aşağılanmış Müslümanlar için de mücadele etmeliyiz.

Bugünlerde yapıyor olduğumuz şey güç istemini ve bunun araçlarını Müslümanların eline geri vermektir. Batılı bir demokrasi veya yeni bir sosyalist devlet olma yolundaki sonsuz özlem bitti. Bu hedeflere trajik ve utanç verici sonuçlarla ulaşılmıştır. Müslümanlar hıncı kabul etmişler ve kendisini İslamî olarak adlandıran ve gerçekte politik kimlik veya parasal temel yoluyla değil, bireysel kanaat ve kimlik yoluyla Müslüman olan her ülkede bunun kurbanı olmuşlardır.

İslam, kendi tanımını gereği bütün dünya için bir dindir ve bütün bir dünyada en hızlı büyüyen din durumundadır. İslam’ın denetim altında tutulduğu, işe yaramaz tartışmalara

saptırıldığı ve düşmanlarının ellerinde tuttuğu dünya üniversite sistemince yeniden-tanımlandığı yolundaki savların doğru olmadığı görülmektedir. Terimlerde bir çelişki olan “İslamî bankacılık”ın icat edilmesi yönünde çevrilen gösterişli dümen ve zorunlu Cihad öğretisinin yadsınması veya bunun yalnızca savunma için olduğunda ısrar edilmesiyle İslam’ın pasifist olarak yeniden-tanımlanması bir zaman için İslamî uyanışı etkili bir şekilde felce uğratmış göründü. Daha ötesi, İslamî hükümete denk olduğu yolunda yoğun propagandası yapılmış demokratik hükümet önerisi bütün ülkeleri aldatıcı ve kısır bir etkinliğe yöneltiyor göründü.

Demokrasi bugün Yunan modeli değildir. Önce Hıristiyan Avrupa’nın ve sonra İslam Hilafeti’nin kaldırılmasındaki ilk aşama olarak çok zaman önce tasarlanmış devrimci hareket olan Amerikanizm’in Anayasal modelidir. Bunu bu aşamada benimsememiz gülünçtür. Bunu silip atmamız gerektiği gitgide daha bir muhtemeldir, biz ona ulaşmadan önce kendi çatırdayan moneter sistemi gibi kendi kendini yıkıma uğratmazsa tabii.

Eğer Müslümanlar bu meseleler karşısında gözlerini açarlarsa ve canlılık/enerji ve kanaatle eylemde bulunur ve Müslümanların en ciddi düşmanları olan münafıkların silahı olan karşılıklı kara çalmayla saptırılmayacak olurlarsa hızla başarıya ulaşacaklardır. Eğer bunu yapmayacak olurlarsa Allah, hikmet ve güçle karşılık verecek bir diğer topluluk gönderecektir.

Ve O’nun her şeye gücü yeter.

POLİTİK BİR GÜNDEM

1. Faizin ortadan kaldırılması. Kâğıt-paranın tedavülden kaldırılması. Bankacılık sisteminin ve diğer faizci ulus-üstü finans kurumlarının ortadan kaldırılması. Böylelikle dünya borç denetim sisteminin sonu.

2. İki metale (altın ve gümüş) dayalı ticaretin başlatılması ve bunun yanı sıra ticarete yeni işlem yöntemlerinin başlatılması. Mal ticaretinin ıslah edilmiş yöntemleri.

3. İslam'ın açık mesajının askerî kuruluşlara sunulması.

4. Dünya sınırlarının bilimsel hatlar yoluyla, yani kültür, dil coğrafya ve halk ortaklığı yoluyla yeniden çizilmesi. Bu, savaş politikasıyla biçimlendirilmiş emperyalist yapıların ortadan kaldırılması imler.

5. Bir devletin temeli olarak Anayasacılığın ortadan kaldırılması, ki bu, masonik hıncın temel öğretisidir.

6. Nükleer tehdidin ortadan kaldırılması. Teknolojik projenin akılcı yönetimi. Ekolojik önceliklerin aklı başında denetimi.

7. Büyükelçi iletişimini de içeren diplomatik protokollerin ve BM vesaire gibi ulus-üstü kurumların reddedilmesi. Halk-

lar arasında iletişim ve büyümeyi kolaylaştıran yeni yöntem ve yapıların yolunun açılması.

8. Psikoanalitik rahipliğin hınç öğretilerine dayalı psikiyatrik süreçlerin geçersiz ilan edilmesi. Büyüme ve gelişmenin dönüştürücü değerlerine dayalı yeni psikolojik araştırmaların oluşturulması.

9. Uzun dönem tutuklama ceza sisteminin ortadan kaldırılması ve işkencenin yasadışı kılınması.

10. Savaş yasalarının oluşturulması, uç noktalardaki silahların (kimyasal vs.) sınırlandırılması.

Kabul etmek durumunda olduğumuz şey, bu yüzyılda başımıza ne geldiğini bilmediğimizdir. Olayların köklerini ve nedenlerini ve kabul edilmiş örüntülerin anlamlarını yeniden gözden geçirmeliyiz. Yalnızca özgül tarihsel bunalımları değil, ama asıl olarak olayların örüntülerini ve toplumsal yapıların örüntülerini de. Eyleme geçebilmek için hem olaylar hem de tarihin itici güçleri hakkında yeniden düşünmeye veya yeni bir yoldan düşünmeye hazır olmalıyız. Bizatihi politika “tasarımı”dır ve “ekonomi”dir sorgulamamız gereken. Bu kutupsallık ve bu diyalektik bizi şeylerin gerçekte nasıl işlediğini görmekten alıkoyan bir diğer tuzağa düşürücü masal değil midir? Eğer kandırılmışsek ve şeyler göründükleri gibi değillerse, bu bir rastlantı değildir ve bizler de aptal değiliz, ama servet ve gücü de içeren belirli gerçek saikler konusunda oyuna getirildik.

İlk olarak, olaylar ve yapıların incelenebileceği tarihsel bir perspektif ve yöntem ortaya koymamız gerektiği sonucu çıkıyor buradan. Varolan bunalım diyalektiğinin irrasyonel doğası ortada olduğuna göre, diyalektik yönteme başvurmaksızın, dinamik dönüştürücü terimlerle şeyleri inceleyebileceğimiz yeni bir yol bulabilmemiz olanaklı olmalıdır. Bir kez “dünya sorunları”nın halihazırdaki senaryosunu çözdüğümüzde, işte o zaman hem eleştirel hem de yapıcı bir şekilde önümüzde duran meselelere, tümüyle yeni bir iktidar anlayışıyla bakmamız olanaklı olacaktır ve bu yeni iktidar anlayışı sayesinde meselelerin üstesinden gelecek ve toplumu değiştirebileceğizdir.

ISBN 978-975-2439-05-4

